

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

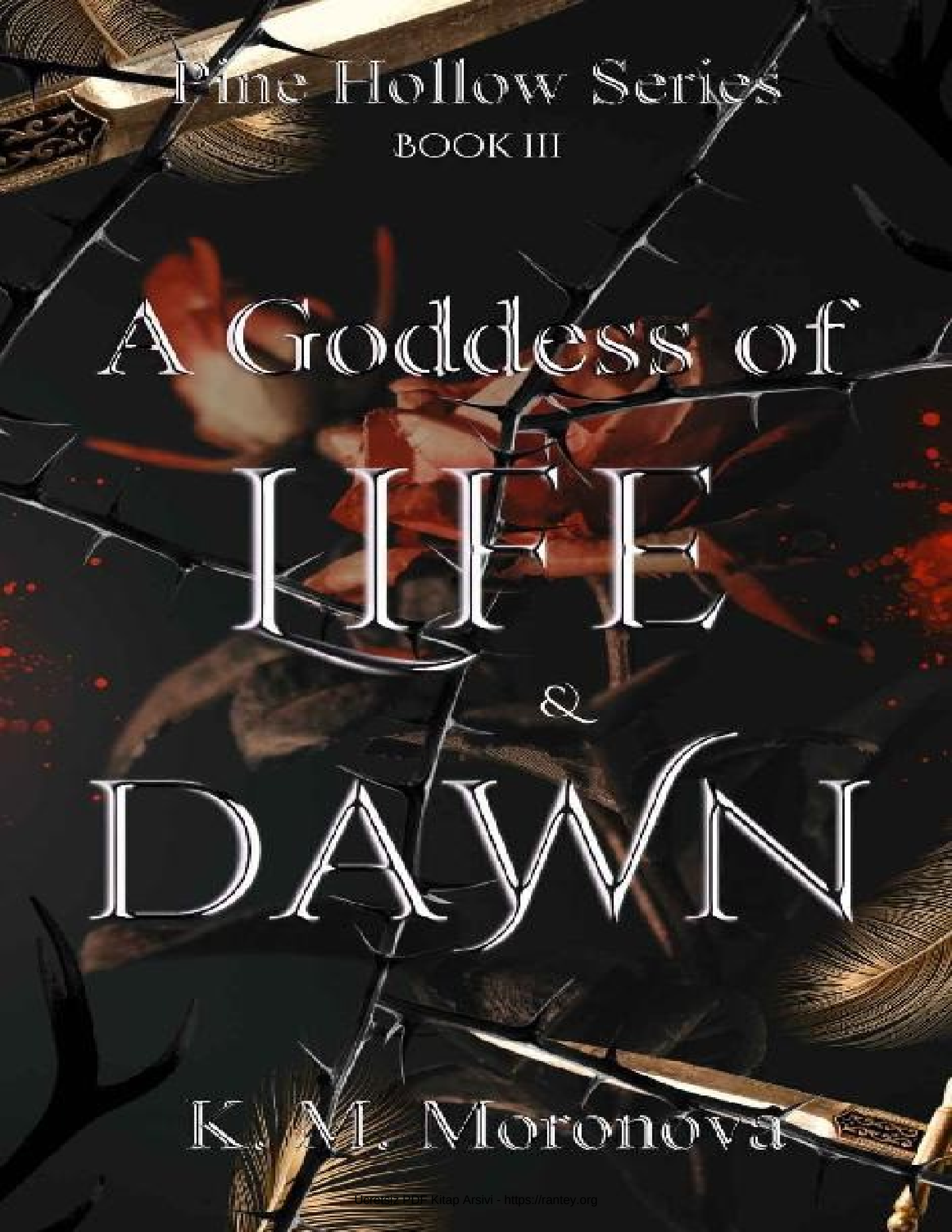
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Pine Hollow Series
BOOK III

A Goddess of
LIFE
&
DAWN

K. M. Moronova

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bir Yaşam Tanrıçası € Şafak

Pine Hollow Serisi

Copyright © 2023 by K. M. Moronova LLC

Kapak tasarımı K. M. Moronova LLC Karakter

çizimleri K. M. Moronova LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçerik Uyarıları

Bu kitabın içeriği bazı okuyucular için rahatsız edici veya tetikleyici olabilir. Bu karanlık bir romantizm romanıdır ve kitabın genel havası/atmosferi kasvetli ve iç karartıcıdır. Gerçekliklerini ve akıl sağlıklarını sorgulayan karakterler etrafında bazı çok duygusal konulara değiniyorum. Bu kitap şunları içerir: açık seks, üçlü seks, grup seks, kovalama sapkınlığı, ısırma sapkınlığı, kan sapkınlığı, açık kan, şiddet, ölüm, evcil hayvan kaybı travması, akıl hastalığı, zorbalık.

Çalma Listesi

Six feet under - Bille Eilish
Yeterince vermedim mi - gilded lily sped up
Angel by the wings - Sia
To die for - Sam smith
Afterlife - Illenium
No Rival - Egzod, Maestro Chives & Alaina Cross
Royalty - Egzod, Maestro Chives & Alaina Cross Rescue
- Lauren Daigle
Ne yaptım ben - Linkin Park
Running up that hill (Kate Bush) TOTEM Remix
Last Resort - falling in reverse (Arulus dövüş sahnesi şarkısı)
See you again - wiz khalifa (boyce avenue feat Bea Miller) Flying
- tom odell
Üstesinden Gelmek - Skott
Uzun, çok uzun zaman önce - Javier Navarrete (Yükseliş bölümü)

Ayrıca KM Moronova tarafından

Pine Hollow Serisi

(Karanlık Romantizm. Tanrılar/Reenkarnasyon. Neden Seçmelisiniz)

Gazap ve Yalan Tanrısı

Ölüm ve Huzur Tanrısı

Yaşam ve Şafak Tanrıçası

Alkrose Akademi

(Epik Karanlık Fantezi. Düşmandan Sevgiliye. Neden Seçmelisiniz)

Ölümsüz Gölge

Çok yakında

Ruhlarımızın Dokusu

Mezarlıktaki Kurtlar

*Geçmişteki benlikleri için kefaret arayanlar için.
Asla pes etme.*

İçindekiler

[Karanlıkta Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Yarınlar yaşamaya](#)

[devam edecek!](#)

[Teşekkür](#)

Karanlıkta

Rune

Her gözler, karanlığa düşmeden önce gördüğüm son güzel ışık damlalarıdır. Burası boş ve soğuk. Umudun dalları çoktan benden koparıldı. Ama yine olsa yine yaparım. Onun için milyonlarca kez yapardım. Benim tatlı Elodie'm, o iyi olacak. İyi olacağına inanmak *zorundayım*. Wren ve Kastian var ve her ne kadar ondan nefret etsem de Arulius da var. Ben asla onun hikayesinin kalıcı bir parçası olmadım... Bunu artık biliyorum. Ama tanrılar, onu son bir kez öpmek için neler yapmazdım. Koyu renkli su boynuma kadar yükseliyor ve soğuk ruhumun derinliklerine işliyor. Kollarımı dizlerime doluyor ve nefesimi tutuyorum. Vicdanım olan karanlık okyanusta gerçekten boğulup boğulmayacağımdan emin değilim, ama yine de ona son bir umutsuz düşünce göndermeye çalışıyorum. Lütfen *beni* dinle. Lütfen.

1

Elodie

Dyıklmış şehrin enkazı üzerinde d6n6yor. Nesbrim diz 6km6ř durumda ve kıymetli Rune'um kanım derisini kaplamış halde karşımda duruyor. Hepimizin 6zerine 6ken sessizlik sağır edici.

Kimse bunun olacağını tahmin etmemişti-bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Ben hazırdım... Hepsi için 6lmeye hazırdım. Ellerim Rune'un siyah g6mleğinin etrafında kıvrılırken kalbim hızla çarpıyor.

Geri al.

Al. Al. Geri al.

"Nefes al, iyi olacaksın yavrum. Bana hiç ihtiyacın olmadı, sana ihtiyacı olan bendim."

Omurgamdaki d6vme belki de son kez ısınıyor ve ardından gelen buz, doğrudan içimi yakıyor.

Rune'un yumuşak kızıl g6zleri her zaman sahip oldukları şefkat ve sıcaklığı yavaş yavaş kaybediyor ve onları tanıdık olmayan, 6l6mc6l bir bakış ele geçiriyor.

Kuzeye.

İnkâr etmekten hareketsiz kaldım. Bu gerçekleşiyor olamaz. Neden... Neden Rune bunu yapmak zorundaydı? Bu bir şeyi değiştirir mi? Savaş Tanrısı'nı yok edecek araçlara sahip değiliz. Onu uykusuna geri g6ndermenin tek yolu bedenimde onunla birlikte 6lmekti.

G6zyaşlarım yanaklarımdan s6z6l6rken yanımdan bir bulanıklık geçiyor. Wren'in yarı saydam yaprakları hızıyla havaya savruluyor ve damarlarında dolaşan g6c6n parlak ışıltısıyla nabız gibi atıyor. Rune'un boynuna uzanıyor ve boğazına dokunmayı zar zor başarıyor. Kıp kırmızı bir Vernovian Dikeni boynunu sıkıca sarar.

Rune sinsice sırtıyor ve yumruğunu havaya kaldırarak Wren'e teredd6t etmeden yumruk atıyor ve onu geriye uçuruyor. G6c6 inkâr edilemez derecede dehşet verici ve Savaş Tanrısı'nın karanlığının kardaki g6zel kan damlamı ele geirişini izlemek kalbimi g6ęs6mden s6k6p atıyor.

Siyah bir aura kefeni onu t6ketmeden 6nce bana son bir kez bakıyor ve bir anda Rune yok oluyor.

Her şey gitti.

G6ęs6me yerleşen ağrı y6z6nden nefesim daralıyor. Aura eforu

Kaslarım dizlerimin üzerine çökmem için yalvarıyor. Kemiklerim yorgun ve yere yığıldığımda, yaptığımız herhangi bir şeyin önemli olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Görünüşe göre işleri daha da kötüleştirmişiz.

Çok, *çok* daha kötü.

Belki uyursam bu korkunç rüyadan uyanırım.

Rune'un az önce durduğu boşluğa bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam ediyor. Wren yanımda acı içinde inliyor. Vernovian Dikeni'ni Rune'un boynuna yerleştirdikten sonra yiğitçe düştü. Selvi ayağa kalkıyor ve başını ovuşturuyor. Yüzündeki ve gövdesindeki bazı kesiklerden kendi kanı akıyor. Koyu renkli pelerini artık kömür grisinden çok kıpkırmızı.

Arulius hâlâ baygın ve Kol tarafından iyileştiriliyor. Altın tanrım o kadar hareketsiz yatıyor ki, arkadaşı umutsuzca onu iyileştirmeye çalışmasa öldüğünü düşüneceğim. Rune'un kardeşinin gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor ve hissettiğim tüm korku ve kalp acısı onun bakışlarında karşılık buluyor. Sevgili küçük kardeşini kaybetmiş ve yoldaşını zorlukla hayatta tutuyor.

Tek ses, tüm bu kaostun içinde bir umut ışığı bulmaya çalışan kalp atışlarımdaki sesi.

Bir el benimkiyle iç içe geçiyor ve kafamdaki fırtınayı anında dindiriyor. Başımı kaldırıp yanıma baktığımda Kastian'ın sakın okyanus gözlerinin beni elinden geldiğince teselli ettiğini görüyorum. Boynu hala kesik yüzünden iyileşiyor... İnanamayarak elime bakıyorum. Ona ve Arulius'a zarar veren *bendim*. Derim koyu kanla yapış yapış; bu da sevgili Ölüm Tanrımın kafasını kestiğimi ve onu neredeyse öldürdüğümü kanıtlıyor.

Borvon için tanrılara şükürler olsun ve Talia için de tanrılara şükürler olsun.

Yüzümü Kastian'ın göğsüne bastırdığımda göğsümden yükselen hıçkırıklar sonunda beni ele geçiriyor. Kollarını bana sıkıca sarıyor ve kargaşamın derinliklerine doğru beni takip ediyor.

"Sorun yok, Elodie. Her şey... Her şey yoluna girecek." Bizi nazikçe sallarken sesi kesiliyor ve acı ruhumun derinliklerine yerleşirken feryat ediyorum. Rune'dan geriye kalan tek şey omurgamdaki dövme. Artık onu tutamıyorum.

Bunu yapamam. Bunu yapamam.

Kalbim Ritim için ne kadar acı ve ıstıraba katlanmalı... Bu acıların hiçbirini istemedim. Tüm bu fedakarlığı hiç istemedim.

Kastian'ın gözyaşları yanaklarıma düşüyor ve ben zar zor ona bakmayı başarıyorum. Gözlerindeki ıstırap benimkiler kadar şefkatli. Dişleri sıkıca gıcırıyor ve kelimeleri bir araya getirmek imkânsız görünüyor.

Wren elleri ve dizleri üzerinde debeleniyor, sürünerek yanıma geliyor ve bana da sarılıyor. Kastian'a umutsuz ama sert bir bakış attı. "Ağlamayı kes, Ölüm Tanrısı." Başımı okşarken ve başparmağıyla şakağıma yatıştırıcı bir şekilde ovarken sesi titriyor. "Elodie, uyumana ihtiyacım var. Auran tükendi ve şu anda çok acı çekiyorsun. Benim için uyuyabilir misin?"

Wren'in büyüğü parmak uçlarından hafifçe içime akıyor ve beni uyumaya ikna etmeye çalışırken getirdikleri sakinliği şimdiden hissedebiliyorum. Yine de başımı sallıyorum. Yapacak o kadar çok şey var ki, herkes parçaları toplarken öylece dinlenemem.

"Elodie, lütfen onun dediğini yap," diye mırıldanıyor Kastian alnıma doğru, tenime kasvetli öpücükler kondurarak.

Buna karşı savaşıırken bile başım sallanmaya başlıyor ve evren etrafımda susuyor gibi görünüyor. Göz kapaklarım çok ağır. Elbette onları bir saniyeliğine kapatmamda bir sakınca yok. Gözlerimi kapatmaya başlıyorum ve bunu yaparken Rune'un yanıma çömeldiğini, gülümsediğini ve bana sonsuza dek söz verdiğini görüyorum.

Rüyalarımın karanlık sığıklarında bana rehberlik ediyor. Yapabilseydim sonsuza dek kalırdım.

Wren

I Ben mantığın tek sesiyim. Tanrılara yemin ederim.

Kastian duygularının kontrolünü kaybetmiş ve Elodie'nin elinde oyuncak olmuştur. Arulius ikinci ölümden bir santim uzakta ve her şey tam bir bok fırtınası.

Elodie dinlenmeye çekilmeden önce son bir kez başını sallıyor ve yüzünde nostaljik bir ifade beliriyor

yüz hatlarını tüketiyor. Muhtemelen *onu* rüyasında görüyor. Onu sakinleştirmek için elimden geldiğince onun rahatlığını büyüme katmaya çalıştım.

Benim tatlı tanrıçam. Onun böyle incindiğini görmek içimi parçalıyor.

Onun yanından ayrılmak bana ne kadar acı verse de, işleri yoluna koymalıyım. Burada oturup bir şeylerin düzelmesini bekleyemeyiz.

Moro, Nesbrim'in yıkıntılarına bakarken yüzünde kederli bir ifadeyle durmaktadır. Kulübelerden hâlâ taşlar yuvarlanıyor. Bu mesafeden bile sivillerin şehrin kuzeyindeki güvenli bölgelere gitmek için çabaladıklarını görebiliyorum.

Ayağa kalkıyorum ve Moro'ya saldırırken kemiklerimdeki yakıcı acıyı görmezden geliyorum. Bakışlarımı karşılamak için dönüyor ve yüzüne indirdiğim yumruğu engellemeye çalışmıyor.

"Seni orospu *çocuğu*. Neden bunun olmasına izin verdin? Bunların hepsi senin suçun!" Kısık bir sesle bağıyorum. Boğazım asit içmişim gibi yanıyor ama öfkem çok daha sıcak.

Neden ortaya çıkıp bize Lucius olduğunu söylemedi? Neden bunun olmasına izin verdi... Neden?

Kastian şaşkınlıkla izliyor. Bugün Arulius'la savaşırken yaşadığı mutlak cehennemin bir kısmını kaçırdı. Eğer bilseydi, sanırım Moro çoktan ölmüş olurdu.

Moro yere düşüyor ve orada kalıyor, bir kolunun üzerinde doğruluyor ve kan tükürüyor. Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ritim... Onu tehlikeye atamazdım."

Yerden sarmaşıklar çağırıyorum ve eski dostumun boğazına sarılıyorlar. Yüzyıllardır Yarın'daydı, hepimizin en bilgesi idi. Hatıralar Tanrısı'yla tanışana kadar bunu tam olarak kabullenmemiş olsa bile, neden bunun olmasına izin versin ki? Violet sadece *onu* istiyordu. Tek arzusu buydu. Bu kaos tamamen önlenebilirdi.

"Tam bir pisliksin, iğreniyorum." Yumruklarımı sıkıyorum ve sarmaşıklar da beni takip ediyor. Onu dinlemek istediğimden bile emin değilim. Moro bana *kötü adam* gibi gelmiyor ama olan onca şeyden sonra güven sorunu yaşayan tek kişi Elodie değil artık.

"Bu suçluluk duygusuyla senin asla anlayamayacağın şekillerde mücadele ettim Cypress, ama bu şekilde ortaya çıkması gerekiyordu. Ritim senkronize değil ve Kuzey olmadan *asla* bütün olmayacak. Bu yıldızlarda yazılıydı ve hiçbir müdahale her şeyi daha iyi yapamazdı. Kimliğimi gizli tutmak, olayların doğal akışına bırakmanın tek yoluydu - bunu görmüyor musunuz? Bu işin sonunu görmeliyiz."

Dişlerimi sıkıyorum ve parmaklarımı daha sıkı kıvrarak sarmaşıklara onun canını boğmalarını işaret ediyorum. Tam bir Ritim için Savaş Tanrısı'na ihtiyacımız yok. Kuzey'deki tüm bu katliam olmadan dünya daha iyi durumda. Violet Moro'nun yanına düşüyor ve sadece parmaklarının dokunuşu bile büyümü parçalıyor.

"Bırak onu!" diye tıslıyor bana ve *Moro-Lucius*'a sarılmaya çalışıyor. Kahretsin, artık ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Moro onu iter ve acı dolu bir irkilemeyle ayağa kalkar. Violet onun yanında tereddüt ediyor. Bunun ruhunda yarattığı acıyı görebiliyorum, ama karma bir kaltak, değil mi? Acı çekmeyi hak eden biri varsa, o da odur. Ve dürüst olmak gerekirse, yaşamasına izin verebileceğimizden emin değilim. Ayakta duran ve kollarında Elodie ile bana doğru topallayarak gelen Kastian'a bakıyorum. O uyanana kadar kimin öleceğine ya da grubumuzdan çıkarılacağına karar vermeyeceğim. Ona bu kadarını borçluyuz ve hepimiz çok yorgunuz.

"Kastian, uçabilir misin?" Gözlerimi Moro ve Violet'ten ayırmıyorum. Arkadaşın olduğunu düşündüğün birine güvenememek acı veriyor... Bizimle çok şey yaşadı. Bu seferki Arulius'un ihanetinden bile daha fazla acıtıyor.

Ölüm Tanrısı başını sallıyor ve kanatlarını yavaşça geriyor. Yorgun görünüyor ve tanrılara dua ediyorum ki gladlerine geri dönmeyi başarabilsin. Kol ve Arulius'a bakıyorum. Onu geri getirmek tam bir baş belası olacak ve dürüst olmak gerekirse bunu gerçekten istemiyorum ama Elodie onunla arasını düzeltmek istediğini açıkça belirtti. Sonunda onu kurtarmaya çalışmasına yardım *etti*, bu yüzden belki de neler olduğunu anlayabiliriz.

Lanet olası bir karmaşa. Elimi yüzümde gezdiriyorum. Tanrım, çok yorgunum.

"Moro... Ölüm Glades'e gidiyoruz. Şu anda seni görmeye dayanamıyorum ama tam bir hafta içinde gelsen iyi olur. Eğer gerçekten kurtarılabilir bir ruhsan bunu iyice açıklamam gerekecek." Ona ters ters bakıyorum ve gözlerimi Violet'e çeviriyorum. "Sen de gel. Bizi o zavallı kıcınızı avlama zahmetinden kurtarın, *majesteleri*."

Başını eğerken kaşları çatılıyor. Tamamen yenilmiş, değil mi? Önümde bir zamanlar olduğu kadının kabuğunu görüyorum. Bir anda mahvoldu.

Güzel.

Moro başını sallıyor ve Nesbrim'in kuzey kapılarına doğru topallayarak yürümeye başlıyor. Bekçi'nin köyüne kadar topallayarak gittiği düşüncesi kafamda iyi bir görüntü oluşturmuyor ama bu da kefaretinin bir parçası olabilir.

Kastian gökyüzüne çıkıyor ve bana bağılıyor, "Onu şimdi geri götürüyorum. Senin için geri gelmemi ister misin?"

Kanım kaynıyor ve zehri dudaklarımdan uzak tutamıyorum. "Ve tanrıçamızı yalnız mı bırakacaksın? *Hayır*." Gözlerindeki, edepsiz tavrımı takdir ettiğini gösteren hafif parıltıyı kaçırmıyorum. Burada birilerinin yetişkin gibi davranması gerekiyor.

Onun gökyüzünde sabit bir şekilde uçmasını izliyorum ve artık onu görmediğimde dikkatimi Arulius'a veriyorum. Glades'e nasıl gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok... Peki ya Marley? Kahretsin, Marley hâlâ Hollow'larla birlikte Bekçi'nin kulübesinde.

İnledim ve saçımı yumrukladım. Her bir Hollow'u serbest bıraktık. Arulius uçamaz. Onu taşıyamam. "Willow Arulius'u alsın. Ben sizi gitmeniz gereken yere götüreceğim."

Kol'un sesini duyunca omuzlarım titriyor. Ona bakmak için döndüğümde gözlerimi kısıyorum.

"Neden yardım etmek istiyorsun? Yeterince şey yapmadın mı?" Kol'un yüzü kir ve kana bulanmış. Onun

Koyu renk saçları ve siyah boynuzlarını birbirinden ayırmak neredeyse zor.

Endişeyle altın tanrıya bakar. "O benim en yakın arkadaşım ve tüm bunları duyduktan sonra... Uyandığında ona yakın olması gerekiyor. Yüce Leydim artık burada hüküm sürmüyor ve Nesbrim düştü. Kardeşim *gitti*." Yumruklarını toprakta sıkıyor ve gözlerini benimkilere dikeyor. "İşleri yoluna koymalıyım."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum ama yardımı kabul edeceğim. O zaman siktirip gidebilirsin, anladın mı?" Kol birkaç dakika beni düşündükten sonra başını sallıyor. Bu iş düşündüğümünden daha iyi gidiyor.

Bir Eostrix'e el sallıyor ve ben bunun Willow olduğunu varsayıyorum. Koyu renk saçları ve fildişi kanatları, onun bu boktan gösteride yer almadığını ele veriyor.

Kol ona Arulius'u Kastian'ın Glades'ine götürmesini söyler. Kadın tereddüt etmeden ona itaat eder ve kollarında gevşek Arulius'la kolayca uçar.

Cebimden hak ettiğim cigarayı çıkarıp Elodie'nin pembe çakmağıyla yakıp uzun bir nefes çekerken, "Sakin bana görünmez, tuhaf bir yaratığın olduğunu söyleme," diye homurdanıyorum. Keskin, odunsu koku duyularımı sarıyor ve üzerime bir sakinlik dalgası getiriyor.

Kol yüzünü ifadesiz tutuyor ve ellerindeki kanı silerken beni görmezden geliyor. Muhtemelen Arulius'un kanı; çok sevdiği tanrıçasını kurtarmak için kendi bedenini feda etti. Daha önce ondan böyle bir güç gösterisine hiç tanık olmamıştım.

Yumruklarımı sıkıyorum ve kafamdaki düşünceleri silkeliyorum. Yine de bize ihanet etti ve ne kadar dayak yemiş olursa olsun kızgınım.

"Tabii ki hayır. Burası Violet's Hollow," diye mırıldanıyor Kol ve bana alaycı bir sırıtış fırlatıyor. Kaşlarını çatıyorum ve o yaratığın üzerindeki örtüyü indirmeden önce cigaramdan bir nefes daha alıyorum. Gözlerim açılıyor ve cigaram yere düşüyor.

"Harika. Asla sevemeyeceğim tek Hollow."

T

Elodie

F tamamen altın uçlu güzel abanoz tüylerle sarıldım. *Kastian*. Adaçayı kokusu etrafımı sararken dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor, beni tüketiyor ve siyah tüylerden oluşan yuvasına daha fazla gömülmem için beni teşvik ediyor. Kolları beni gevşekçe tutuyor ve derin nefesleri bana şunu söylüyor

O hala uzaklarda, rüyalarında.

Gözlerimi açtığım anda kâbuslarım başlıyor; savaşın barışı ele geçirdiği bir diyara. Kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor. Omurgamdaki dövme hiç bu kadar soğuk olmamıştı. Tüm bunlar gerçekten oldu mu? Hareket etmeye isteksizim. Sadece uyumak ve kötü şeyler hiç olmamış gibi davranmak güzel olmaz mıydı?

Kastian'ın mükemmel yuvasında birkaç dakika uzanıyorum. Tekrar uyuyamayacağımı kabullendikten sonra kollarından ve kanatlarından dikkatlice sıyrılıyorum. Serin hava tenime yerleşiyor ve beni titretiyor. Gözlerim karanlık odada gezinirken kollarımı ovuşturuyorum.

Tanıdık geliyor. Daha önce burada uyumuştum, hem de birçok kez. Kastian'ın geniş yatağı siyah battaniyeler ve yastıklarla örtülü. Ay ışığı açık pencerelerden içeri süzülüyor ve bakışlarım odanın köşesinde, bir kanepenin kenarında oturmuş, ellerini birbirine sıkıca kenetlemiş ve dua ediyormuş gibi başını öne eğmiş bir Eostrix'e takılıyor.

Arulius, benim kasvetli altın tanrım.

Konuşmakta ya da hareket etmekte tereddüt ediyorum. Ne söyleyebilirim ki? Böyle zamanlar için kelimeler var mı? Bayılmadan önce söylediklerimde ciddiydim. Onu affediyorum. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Bu acımasız dünya bunun doğru olduğunu defalarca kanıtladı.

Talihsiz geçmişimizin *olabilecekleri* mahvetmesine izin vermek istemiyorum. Diyarların bize şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı var. İnsan diyarı savaşın kaosa geri atılamaz. Çarşafıları yumrukluyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

Rune'dan *asla* vazgeçmeyeceğim. Onun fedakârlığı bana bir şey öğrettiyse, o da sevginin en karanlık zamanlarda bile devam edeceğidir.

"Aşkım, dinlenmelisin." Sesi sadece bir fısıltı ve içinde duyduğum kederle kalbim sıkışıyor. Kastian'a bakıyorum. Hâlâ derin bir uykuda. Arulius için ne hissettiklerini biliyorum ama o burada. Bu bile tanrılarımın bana ne kadar değer verdiğinin bir kanıtı. Sırf ben istediğim için hepimize zarar veren birinin bu kadar yakınımda kalmasına izin verdiler.

Yataktan kalkıp Arulius'a doğru yürüyorum. Soğuk karo zemin ayaklarımın sıcaklığını alıyor ve havadaki soğukluk tüylerimi diken diken ediyor. Başını kaldırıyor ve hüzünlü ametist gözleriyle bana bakıyor.

Bu sessizlik anını paylaşıyoruz. Tek aydınlık aramızdaki ay ışığından geliyor. Sanki ruhumun yarısı koparılmış gibi ve Arulius bunun tamamen kendi hatası olduğuna inanıyormuş gibi bana bakıyor.

Elini benim için kaldırıyor. Beni beklerken ipeksi, solgun ışık tenini öpüyor. Altın uçlu saçları karanlık bir denizdeki kayıp mücevherler gibi parıldıyor ve güzel yaldızlı kanatları arkasında kavis çiziyor. Gülümsüyorum ve gülümsediğim anda gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlıyor. Gözleri yumuşuyor ve her ne düşünüyorsa kendine saklamak için dudağını ısıırıyor. Ama ben duymak istiyorum -her şeyi duymak istiyorum- çünkü her şey Rune'un bana bıraktığı korkunç sessizlikten daha iyidir.

Eline uzanıyorum ve avucunun sıcaklığı damarlarımdaki kanı yatıştırıyor. Beni kucağına çekiyor ve kollarını nazıkçe etrafıma sarıyor, siyah saçlarımı omzumun üzerinden okşuyor ve parmak uçlarını çene çizgimde dikkatlice gezdiriyor. Dokunuşu yumuşak, sanki daha fazla baskı altında kırılacaktım gibi.

Gözlerimiz buluşuyor ve bana ruhumu parçalayan bir gülümsemeyle mırıldanıyor: "Her şey yoluna girecek aşkım. Tüm alemlerdeki tanrılara yemin ederim ki *bunu* düzelteceğim." Elini kalbimin üzerine bastırıyor ve gözyaşlarım verdiği sözün ağırlığıyla daha da akıyor. "Varlığımın artık senin güzel hayatını lekelemesine izin vermeyeceğim." Dişlerini sıkıyor ve eğilip alnıma uzun, kederli bir öpücük konduruyor.

Başımı sallıyorum. "Sen bir leke değilsin, Arulius. Sen benim bir parçamsın, tıpkı benim sen olduğum gibi." Beni parçalamakla tehdit eden hıçkırığımı bastırıyorum. "Ben senin sayende benim." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyor ve tatlı kokusunu içime çekiyorum. Arulius olmasaydı asla *ben* olamazdım. Talia içimde bir yerlerde yaşıyor, belki de ben oyum, ama geçmişlerimiz çarpışmasaydı taşıdığım bu bilinç asla oluşmazdı.

"Var olduğum için kızgın değil misin?" Güzel gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı.

"Böyle konuşmayı kes. Kendini gerçekten böyle mi görüyorsun?" Sanırım Arulius'un her zaman çok güçlü olduğunu düşünmüştüm... Kendi içinde verdiği savaşları düşünmeye hiç zaman ayırmamıştım.

Omuz silkiyor ve gözlerinin pencereye kaymasına izin veriyor. Yıldızlarla dolu gökyüzünü yansıtıyorlar ve ben bir an için her şeyin buraya ilk geldiğimiz zamanki gibi olduğunu düşünmek istiyorum. Birbirimizin duygularını paylaşarak ve Kastian'ın yasını tutarak geçirdiğimiz haftalar. En başa döndük. Kederim ne kadar ağır olsa da, bu sefer Kastian ve Wren yanımda olduğu için çok minnettarım. Bu arada, Wren odada değil. Sağ salım dönebildi mi?

Arulius'un kucağında kayıyorum ve başımı kapıya doğru kaldırıyorum. Düşüncelerimi okuyor gibi görünüyor.

"Wren aşağıda Kol ve Willow'la birlikte. Birkaç kişi daha var. Bütün gece ayakta kalıp bazı şeyleri halletmeye çalıştılar." Ona dönüp baktığımda kaşlarını çattı çünkü fazla belirsiz konuştuğunun farkındaydı. "Moro'yla ilgili bazı şeyler oldu. Görünüşe göre Kastian ve ben Nesbrim için kavga ederken kaçırmışız."

İrkildim. Kuzey'in bedenimi kontrol ettiğine dair anılarım her şeyden çok bir rüya gibi geliyor.

Bulanıktilar ama olan bazı şeyleri hatırlıyorum, bunlardan biri de Moro'nun Lucius *olduğuydu*.

"Tanrılar... O Lucius, değil mi? Ama madem biliyordu, o zaman neden bize yardım etmedi?" Kalbim sıkışıyor. Sevgili dostumun bize ihanet edecek biri olduğunu düşünmek istemiyorum. Moro'yu tanıyorum.

Hepimizi. Yaptıklarının bir sebebi olmalı.

Arulius beni kucağından indirip yanıma oturuyor ve kanatlarının yorgun bir şekilde arkasına düşmesine izin veriyor. "Kim bilir? Wren geldikten sonra beni kısaca bilgilendirdi. Şu anda bir nevi

kontrolü ele almış durumda."

Bu durumdan rahatsız olmuş gibi başının arkasını ovuşturuyor.

Ellerime bakıyorum. Kirden ve kandan arınmışlardı. Kastian çok yorgun olmasına rağmen benimle ilgilenmek için zaman ayırmıştı. Arulius ve ben fısıldaşırken bile mışıl mışıl uyuyor. Borvon'un onu ölümün eşliğinden döndürmesi kolay bir iş değildi. Çok yorulmuş olmalı.

"Moro *burada* mı?"

Arulius başını sallar. "Wren bir hafta içinde bizimle burada buluşmasını istiyor. Sanırım bundan sonra ne yapacağımızı planlamak için. Kahretsin, şu anda her şey kaos içinde. Kuzey..." Kendini durduruyor ve dudaklarını sıkarak bakışlarımı pişmanlıkla karşılıyor.

Rün.

Kuzey onun bedenine sahip ve diyarlara, muhtemelen daha önce hiç görmediğimiz türden mutlak bir dehşet getirecek. Bir umutsuzluk dalgası beni tüketirken avuçlarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Kuzey insan alemini yok edecek" diye mırıldanmadan önce sakın bir nefes alıyorum.

Arulius bana acımasızca başını sallıyor. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

Hava bizim korkumuzla yoğunlaşıyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve havayı yumuşatmaya çalışıyorum. "Yani, yine *bizim* tarafımızda mısınız?"

Gözleri genişliyor ve ağzı kısa bir süre için açılıyor, sonra yüz hatlarına rahatlama yayılıyor. "Ben sadece ciğerlerine hava girmesini sağlayan tarafta oldum, aşkım. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Sadece seni hayatta tutan tarafta olmaya devam edeceğim. Bedeli ne olursa olsun." Bakışlarımı ona dikiyorum ve o da sırtıyor. "Ve Violet artık Lucius'u geri aldı ya da en azından artık onu aramıyor, bu yüzden artık senin için kötü şeyler dilemesinden endişe etmiyorum."

Başımı eğip bulanık anıları hatırlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey ortaya çıkmıyor. "Moro onu reddetti. Pek de şaşırtıcı değil, değil mi?"

Öyle değil. Öyleyse neden Violet için göğsümde bir keder çukuru var? Yüzyıllar boyunca diğer yarını özlemişsin ama artık senin sevgini arzulamadığını fark etmişsin. Onu mahveden aynı zehir, bir zamanlar paylaştıkları aşka da ölüm getirdi. Şairane bir şekilde üzücü, her ne kadar kendi eseri olsa da.

Kastian kıpırdanıyor ve sarsılarak ayağa kalkıyor, beni korkutuyor ve Arulius'un da irkilmesine neden oluyor. Beyaz saçları acımasız bir dinlenmenin izlerini taşıyor ama gözleri beni ararken tetikte. Okyanus bakışları üzerime düşüyor ve vücudunun gözle görülür bir şekilde gevşemesini izliyorum. Yorgun bir iç geçiriyor.

"Özür dilerim, uyuyamadım," diye mırıldanıyorum, suçluluk duygusu gülümsememi engelliyor. Kastian'ın beni yuvasına sarmasının bir nedeni vardı. Şu anda tüm duyularımız yüksek alarmda.

Savaş Tanrısı uyandı ve bizim için ne planladığını kimse bilemez.

"Hayır, özür dileme. Sadece dinlenmekte zorlanıyorum." Kastian elini ensesinde gezdiriyor ve kanatlarını indiriyor.

"Görünüşe göre şimdi hepimiz boku yedik." Arulius gülüyor. Siyah kanatlı Eostrix'im ona ölümcül bir bakış fırlatıyor ama bakışlarında anlaşmayı görüyorum.

Hepimiz boku yedik.

Kapıya doğru ilerliyorum. Üzerimde sade beyaz bir gecelik var ama ne giydiğim şu anda en az endişelendiğim şey. Wren aşağıda her şeyi planlıyor, biz iyileşirken tüm yükü çekiyor.

Kastian saniyeler içinde yanıma geliyor ve siyah ipek bir pelerini omuzlarıma doluyor. "Tüm saçlarını kaybetmeden önce Cypress'e yardım edelim" diye mırıldanırken gözlerine bakıyorum.

Hepimizin bu kadar kısa sürede ne kadar büyüdüğümüzü görünce içim ısınıyor, ama yine de sanırım binlerce yaşında falan mıyız?

Arulius arkamızda durmak için hareket ediyor. Varlığı bir zamanlar olduğundan daha sönük. İçindeki ateş gibi

ruh gece boyunca azaldı.

Var olduğum için kızgın değil misin?

Uzanıp elini tutuyorum. Arulius seçiriyor, gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluşuyor.

Kastian onu gözlemler ama müdahale etmez.

"Hadi, Wren bizi bekliyor," diye mırıldanıyorum. Altın Eostrix'im başını sallamadan önce hüznle gülümsüyor.

Kastian'ın malikânesinin soğuk mermeri tuhaf bir şekilde davetkâr. Buraya geleli neredeyse bir yıl oldu ve hiç bu kadar... *canlı* hissetmemiştim. Koridorlar yükseliyor ve oniks çerçeveli pencerelerden şafak sökmeye başlamış bile. Aşağı inen kavisli merdivene ulaşana kadar adımlarımız ikinci katta yankılanıyor. Wren'in sesi fuayeden duyuluyor ve ona ulaşmak için adımlarımı hızlandırıyorum.

Üçümüz yemek salonuna açılan çift kapıyı döndüğümüzde tanıdık yüzlerle karşılaşırız ve bu yüzler anında moralimi düzeltiyor. Kastian'ın uzun masası hatırladığım kadar büyük, ancak burayı koruyan yalnızlık havası solmuş.

Kapıda durduğumuzda bizi geniş gözler ve rahatlamış gülümsemeler karşılıyor. Naminé ve Greysil'i gördüğüm anda gözlerim doluyor. Kol ve Willow'u görünce şok oluyorum ama onların varlığının beni bu andan uzaklaştırmasına izin vermiyorum. Wren'in kehribar rengi gözleri beni ısıtıyor ve bana doğru yaklaşıp sıkıca sarılıyor.

"İşte buradasın. Biz de seni bekliyorduk." Derin sesi ruhuma yayılıyor ve *ondan* derin bir nefes alıyorum. Çam kokusu beni tüketiyor ve aramızdaki boşluktan gönderdiği her şey sakın bir enerjiyle doluyor.

"Ne zamandır uyuyorum?" Gerçekten bir cevap istemeden soruyorum ama Wren'in güven verici tutuşu beni rahatlatıyor.

"Birkaç gün. Dinlenmene izin veriyorduk. Kahretsin, hepimiz elimizden geldiğince dinlenmeye çalışıyoruz." Beni bırakıyor ve masaya doğru geri adım atıyor. Naminé bana çarpıyor ve öyle şiddetli sarılıyor ki onu tanımasam bunun bir saldırı olduğunu düşüneneğim.

O ağlıyor ve ben de artık gözyaşlarımı tutamıyorum. İkimiz de birbirimizin kollarında hıçkırma hıçkırma ağlıyoruz. "Senin için çok endişelendim, Elodie. Ve Rune... Çok üzgünüm. Çok ama *çok* üzgünüm." Beni sıkıyor ve ben de onun adını duyduğumda göğsümde hissettiğim feryadı ve yüreğimi parçalayan acıyı bastırmak için yüzümü onun omzuna bastırıyorum.

"O... o gitti, Naminé." Sırtımı rahatlatıcı bir şekilde okşuyor, her ne kadar kendisi de duygularından dolayı titriyor olsa da - ne de olsa onun da arkadaşıydı. Üçümüz Nesbrim'de, Yarın'da geçirdiğim tüm zaman boyunca yaşadığımdan daha fazla mutlu anı biriktirdik.

Naminé başını sallar. "O gitmedi. Kuzey onu alamaz. Onu geri getirmek için yolumuza çıkan tüm tanrıları geçeceğiz." Ellerini omuzlarımda tutarak beni bir kol boyu uzağa itiyor. Hüznü gözlerinde şimdi öfke parlıyor. "Arkadaşımızı almasına izin vermeyeceğim."

Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıca tutuyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim... hepinize." Odadaki her yaratığa bakıyorum. Hepsinin burada olmasının bir sebebi var; ister Ritim'i geri getirmek için olsun, ister artık neyin doğru olduğunu bilmedikleri için. Nesbrim tamamen mahvolmuş durumda. Violet burada değil, umarım yok ettiği şehri onarmaya yardım ediyordur. Gözlerim Kol ve Willow'a takılıyor ve içgüdüsel olarak güvensizlikle daralıyor.

Wren hepimize oturmamızı işaret etti. Masanın başında onunkinin yanındaki sandalyeye oturuyorum. Kastian diğer tarafıma geçerken, Arulius masanın sonunda, herkesten uzak bir yere oturuyor.

"Pekala, temelde şu anda dibe vurmuş durumdayız, ama bunun iyi yanı ne biliyor musunuz?" Selvi sanki tanrılardan gelen bir cevabı varmış ve bu her şeyi düzelterekmiş gibi bakışlarını bana çeviriyor. Omuz silkiyorum. "Bu olabildiğince kötü *olmalı*."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve bu senin açılış konuşman mı? Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Kendinden çok emin görüldüğü için ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

Wren gülüyor, bir cigara çıkarıyor, pembe çakmağımla ateşliyor ve dudaklarının arasına sıkıştırıyor. "Evet, öyle olması gerekiyordu." Kastian onaylamaz bir şekilde başını sallıyor ama ben de gülmekten kendimi alamıyorum. Cypress'im devam ederken dirseğiyle beni dürtüyor, "Kol ve Willow, Yüce Leydi'ye hizmet etmenin onlara neler kazandırdığını gördükleri için kendilerini pislik gibi hissediyorlar. Nesbrim'in yarısından fazlası enkaza dönüştü ve sayenizde tek bir kişi bile ölmedi ama harabeye dönen şehrin etkileri çok zararlı." Kol ve Willow başlarını eğdiler. İkisini de hiç bu kadar alçakgönüllü görmemiştim. "Yapılan yanlış düzeltmeye yardım etmeye istekliler. Kimseden birbirini affetmesini istemiyorum ama Savaş Tanrısı'nı durduracaksak birlikte çalışmalıyız."

Başımı sallıyorum. Açıkçası o kadar yorgunum ki bu ikisine karşı kötü niyet besleyecek enerjim bile yok. "Moro'dan ne haber?"

Moro'nun adı dudaklarımdan dökülürken Wren'in ifadesi sertleşiyor ve parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçiriyor. Kastian'ın yemek alanının böyle bir savaş odasına dönüşeceğini hiç düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Moro beş gün içinde geliyor. Ritmi düzeltmeye yardım edeceğine söz verdi. Sapkın ve ketum biri olabilir ama yardımını reddedecek durumda olduğumuzu sanmıyorum. Ne yazık ki, ihtiyacımız olan cevaplara sahip." Wren'in kehribar rengi gözleri kararıyor. Moro hakkında hepimiz gibi onun da karışık duygular içinde olduğu çok açık.

Yemek odasının köşesinde küçük bir çift ayakkabı fark ediyorum. "Marley burada mı?" Wren sırtarak başını sallayınca endişelerim azalıyor.

"Kol ve ben onu buraya gelirken aldık. Marley bu saatte hepimizin olması gerektiği gibi yatağında." Önündeki bardağı alıp çaydan uzun bir yudum alıyor. "Margo ve Brevrik'i de yanımızda getirdik."

Margo'nun burada olması beni rahatlattı, en azından aklımdan bir endişe gitti. Masanın üzerine eğilip Wren'in kupasını elinden alıyorum ve acı sıvıdan bir yudum alıyorum. Sıcak çay ağrıyan boğazımda harika bir his uyandırıyor ve uyanmama yardımcı olan etkilerini şimdiden hissediyorum.

"Peki... Moro gelene kadar ne yapacağız?" Naminé yanımda konuşuyor ve elini destekleyici bir şekilde omzuma koyuyor.

Wren'in bakışları onu ısıtıyor. "Biraz nefes alacağız ve kendimizi yeniden merkeze koyacağız çünkü bundan sonra her şey kolay olmayacak. Yapabiliyorken hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var."

Arulius işaret parmağını masaya vurarak hepimizin dikkatini üzerine çekti. O kadar sessizdi ki neredeyse burada olduğunu bile unutuyordum.

"Bunların hiçbiri kolay mıydı?"

Kastian

Münya bir gecede değişmiş gibi görünüyor, buradaki fazladan bedenler yüzünden değil, küllerden filizlenen yaşam yüzünden.

Hepimiz konaktaki en sevdiğim odalardan biri olan teraryumda duruyoruz. Duvarlar Devasa cam bölmelerden oluşan bu alan üç katlı bir balo salonunu barındırabilir. Elodie cam duvarlardan birine uzanıyor ve elini nazıkçe duvara bastırıyor. Hepimizin gözleri huşu ve şaşkınlıkla doluyor.

Glades'im... onlar *canlı*.

Evimi sonsuza *dek*, en azından ben burada olduğum sürece, sahiplenilen küllerin altından taze çim yaprakları yeni yeni çıkmaya başlıyor. Kararmış ağaçlar pembe ve beyaz çiçek tomurcukları taşıyor.

"Ama... burası *Ölüm Gladyaları*," diye mırıldanıyorum tüylerim diken diken olurken. "Nasıl...

Nasıl-" "Yaşam buraya geri döndü." Wren kolunu Elodie'nin omzuna doluyor. Koyu renkli kolunun kazak onun küçük bedenini kolayca sarıyor. Başını kaldırıp ona bakıyor, güzel bal rengi gözleri herhangi bir cevap için onunkileri arıyor. "İnsan diyarındaki ormanınız sizinle birlikte küle döndü. Burada gerçek tanrıçasıyla birlikte yükseliyor. O da senin gibi Yarın'da yeniden doğdu."

Gülümsemesine takılan bir nefes veriyor. Bu, uyandıktan beri bizi onurlandırdığı ilk tam gülümseme. Elodie, Wren'in kolunun altından çıkıp benim koluma giriyor ve gözleri en karanlık geceyi aydınlatacak kadar umutla benimkilere bakarken ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

"Buraya geldiğim ilk andan itibaren, senin topraklarının benim evim olduğunu biliyordum. Külle dolu olsa da olmasa da bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum." Nefesi dudaklarımı ısıtıyor ve sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor çünkü onun sıcak kalbi çok bulaşıcı.

"Nefret etmediğini söylediğin anda evimin sen olduğunu anladım."

Gülüyor ve onu tekrar yere bırakıyorum. Arulius yanımda kollarını kavuşturuyor ve sert ifadesini koruyor. Nesbrim'deki lüks malikânesini tercih ettiği çok açık. Eminim benim Ölüm Gladyalarım onun için vasatın altındadır. İsteddiği zaman gidebilir ama Elodie'nin yanından ayrılmayacağını hepimiz biliyoruz.

Hiçbirimiz de öyle. Sonunda eve döndü.

Çift camlı kapıyı açtığında ve erken baharın serinliği tenimize değdiğinde gülümsemem genişliyor. Dudaklarımızdan hava kabarıyor ve bulutlu gökyüzüne doğru yükseliyor.

Wren ve Arulius gibi ben de onu dışarıda takip ediyorum. Marley yanımızdan koşarak geçiyor, bol gri paltosu küllere karışıyor. Söğüt ve Kol içeride kalıyor, şaşkın şaşkın kemik ülkemde yeşeren hayata bakıyorlar. Soğuk bir bahar gününün ve yağmurun keskin kokuları burnumu selamlıyor ve kollarımda tüylerimi diken diken eden bir gülümsemeye zorluyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Kasvetli olduğu kadar nefes kesici de. Bu topraklar benden *her şeyimi* aldı. Benimle birlikte buraya sürülen yoldaşlarımın hepsi korkunç bir kadere maruz kaldı. Toprak onların kemikleriyle dolu ve bende ölçülemez bir yalnızlık ve başkalarını arama isteksizliği bıraktı... ama şimdi, sanki Elodie toprağı iyileştirmiş, onu zehirden bir iksire dönüştürmüş gibi.

Tanrıçam kanatlarını açıp gökyüzüne yükseliyor ve gözlerinden taşan küçük bir umutla bize bakıyor.

Sormasına bile gerek yok; kanatlarım açılıyor ve saniyeler içinde Arulius'u geride bırakarak gökyüzüne yükseliyorum. Bize katılmadığından emin olmak için ona ters ters bakıyorum. Onun yanından hızla süzülerek geçiyorum ve kaslarımı esnetiyorum. Rüzgâr siyah tüylerimi karıştırıyor ve yeni bir nefes ciğerlerime doluyor.

"Gösteriş!" Gülüyor ve kanat çırpışlarının sesi aramızdaki boşlukta yankılanıyor. Elodie düşündüğümünden daha hızlı yetişti. Arulius onu iyi eğitmiş, hakkını vermeliyim. Kısa kanadı uçuşa yeteneğini hiç etkilemiyor gibi görünüyor. Etkileseydi o zalim Selvi'ye ne yapardım bilmiyorum.

Elodie etrafımda dönüyor ve ben de vücudumu çeviriyorum, böylece havada sessiz bir dans ediyormuşuz gibi dönüyoruz. Siyah tüylerim neredeyse onun bej tüyelerine değiyor. Birlikte uyanan ormanın üzerinde yeni yüksekliklere ulaşıyoruz. Şafak henüz uzaktaki dağ zirvelerine ulaşmadığı için altımız hâlâ karanlık, ama burada güneş tenime usulca çarpıyor. Yakında unutamayacağım bir sabah. Artık yalnız değilim ve yalnız olmaktan da korkmuyorum. Bana arkadaşlar, sevgi ve çok daha fazlasını getirdi.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve başını yana eğiyor, kahverengi gözleri şafağın ışığını yakalayarak "Ne?" diye mırıldanıyor.

Ben de ona gülümsüyorum ve başımı onunkine yaslıyorum. Derin bir nefes alıyor ve kollarını bana doluyor. Çam kokusu içime işliyor; acaba Selvi ile aynı kokuya sahip olduklarını biliyor mu? Tanıştığımızdan beri bu beni çok rahatsız ediyordu ama şimdi mantıklı geliyor. Aralarında garip bir bağ var, tıpkı hepimizin bir şekilde onunla olduğu gibi.

O onun ormanı. Çamların arasında bir selvi. Ben ölümüm, onun tam zıttı, yine de tamamen birleşiyoruz.

Gülüyorum ve bir elimi ensesinde, diğerini de belinde gezdiriyorum. Dudaklarım boğazının yumuşak etiyle buluşsun diye eğildiğimde tüyleri diken diken oluyor. "Şafağın ışığında ne kadar güzel görüldüğüne hayranlıkla bakıyordum." Dilimi atardamarı boyunca gezdiriyorum. Yüzünü boynuma gömerken ağır ağır nefes alıyor ama benden içmek için tereddüt ediyor. "Endişelenme, Kuzey Violet'in sana koyduğu laneti bozdu. Tekrar Eostrix kanı içmekte özgürsün."

Uzaklaşıyor ve başını sallıyor. Gözlerinde biriken yaşları görünce kaşlarımı birleştiriyorum.

Elodie her zaman kalbini koluna takan biri olmuştur. Rune şüphesiz onun aklında ağır bir yük. Onun acısını tam olarak anlayabileceğimden emin değilim ama ben de onu yedi ay boyunca kaybettim. Yani sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kolayca ifade edebileceğiniz bir şey değil.

Sadece katlanıyorsunuz.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi tekrar glades'e çeviriyorum, o da beni takip ediyor. "Ormana inanamıyorum"

büyüyor. Buranın birkaç hafta içinde nasıl görüneceğini merak ediyorum."

Gözyaşlarını siliyor ve gözlerindeki titreşim bana konuyu değiştirdiğim için minnettar olduğunu söylüyor. "Moro geldiğine ve bir süre daha kalacağına göre Hollow'lar için kalacak yer ayarlamalıyız."

Onun adını duyunca dudaklarımı sıkıyorum. Geldiğinde işlerin nasıl gideceğinden emin değilim, ama onun iyiliği için davranacağım. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için bunu kendisinden duymaya, gümüş gözlerine bakmaya ihtiyacım var.

Başımı salladığımda gülümsüyor, sonra bakışlarını aşağıdaki ağaçlara çeviriyor. Yeni tomurcuklanan çimenlerde iki Hollow oynuyor, Margo ve Brevik. Marley yakındaki bir ağaca tırmanıyor ve Hollowlar havlayıp etrafında dönerken gülüyor.

Göğsüm ısınıyor. Her nasılsa korularım hepimiz için bir yuva haline geldi.

Ve özlemini çektiğim aile de onunla birlikte büyüyor.

Elodie

I sonsuza dek burada kalmak istiyorum. Kül rengi çimenlerin ve kara kabuklu ağaçların arasında yalınayak yürürken tek düşüncem bu. Pembe tomurcukları gri yeşilliklerle öyle büyümlü bir kontrast oluşturuyor ki. Uzaktaki dağların üzerinden şafak söküyor ve güneş ışınları karanlık ormanın ardındaki gölgeleri kovalıyor.

Wren ve Kastian unutulmuş dünyada yanımda yürüyorlar. Sessizlik bizi bir anlaşma içinde tutuyor. ama sanırım hepimiz hala *nefes* almaya çalışıyoruz. Kara kanatlı Eostrix'im her zamanki kasvetli halinden uzak ve Wren de bugün garip bir şekilde neşeli görünüyor.

Sanırım Arulius bize katılmak istemedi. Wren ve Kastian göz korkutucu olabiliyor ve onu affetmek için benim kadar zamanları olmadı. Gözlerim çorak ağaçları izliyor, ta ki altın tanrımın eğilip konağın dibindeki yeni büyümei incelediğini görene kadar.

Greysil ve Naminé, eskiden arazinin uzak tarafındaki bahçelerde yürürken el ele tutuşuyorlar. Eski siyah sarmaşıklar, araziye çevreleyen beyaz taş duvarların üzerinde kıvrılıp dönüyor. Unutulmaz, kederli bir şekilde güzel. Onların uyumlu adımları sinirlerimi yatıştırıyor ve bana geleceğimizin bu huzurla dolu olabileceğine dair umut veriyor.

Nesbrim'de geçirdiğim süre boyunca bu kadar çok harika arkadaş bulacağımı kim bilebilirdi?

"Sanırım bu Ölüm Gladyaları o kadar da kötü değil," diye mırıldanır Wren ve Kastian ona kaşlarını kaldırır ama başıyla onaylar.

"Burayı her zaman sevmişimdir. Nostaljik bir şekilde merkezleyici, anlıyor musun?" Kanadı kanadıma değerken Kastian'a gülümsüyorum.

"Evet, evet. İkiniz de benim hoşuma gitmeyecek kadar üzgünsünüz." Wren yüzünü buruşturdu. Ona kaşlarımı çatıyorum çünkü *belli ki çok* kötü durumdayız. Kardaki kan damlam benden çalındı ve onu geri almak ya da Kuzey'in bilinmeyen sayıda insanı öldürmesini engellemek için henüz hiçbir umut yok-

Wren önüme geçiyor ve bir eliyle enseme sararken diğer eliyle çenemi kavlıyor. Yumuşak dudakları dudaklarıma değdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve fısıldıyor: "Bir kez olsun biraz eğlenelim. Diyarlar hakkında Moro buraya geldiğinde endişelenebiliriz."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve öpücüğünün ağırlığı damarlarıma ısı gönderiyor. Bedenim ona öylesine coşkulu bir şekilde tepki veriyor ki, henüz doyurulmamış bir özlem. Öpüşmeyi derinleştiriyor ve dillerimiz birbirini keşfediyor. Saçlarımı yumrukluyor ve ardından gelen iniltiyi tutamıyorum.

Kastian'ın bizimle olduğunu neredeyse unutuyorum ama iniltilerim Eostrix'i çağırıyor. Parmakları

parmaklarımdan aşağı kayıyor.

Kalçalarımın ulaşana kadar omurga, uyluklarımı kavriyor ve kıcıımı sert horozuna çekiyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Açgözlü elleri vücudumda aşağı yukarı gezinirken sırtım kavisleniyor. Kastian bizi taze çim yatağına indirmeye başlarken Wren boştaki eliyle göğsümü avuçluyor. Wren bedenlerimizi aşağıya doğru takip ederken kalp atışlarım hızlanıyor, dudaklarımız o çekilene ve kehribar gözleri şehvetle bana bakana kadar birbirini hiç bırakmıyor.

Kastian tozluklarımı aşağı çekerken o da pantolonunu indirmeye başlıyor. Ben de ona yardım ediyorum ve pantolonumu tamamen çıkarıyorum. Wren'in kalkmış siki serbest kaldığında dudaklarım aralanıyor, bakışları aç bir şekilde ıslak amıma dikiliyor.

Onu çok uzun süre bekledim.

"Önce beni peşinden koşturmayacaksın değil mi?" Selvi'min kaşları kalkıyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve birkaç gün önce her şey boka sardığından beri hissetmediğim bir hafiflik ruhumu dolduruyor.

Kastian kısık bir hırıltı çıkarıyor ama beni morartan kavrayışından kurtarıyor, fısıldarken dişlerinin boynumun hassas etine sürtünmesine izin veriyor, "Kaç. Eğer seni yakalarsak..."

Wren alt dudağını ısıyor, gözleri kukuletalı, aç bakışlarla beni süzüyor ve mırıldanıyor: "Seni becereceğiz."

Daha önce hiç yaşamadığım bir adrenalın kanımda asit gibi dolaşıyor. Kastian'ın dudakları boynuma doğru dönüyor ve bir kez daha fısıldıyor, "*Kaç*, küçük tanrıça."

Vücudum otomatik pilota bağlandı ve hayatım boyunca hiç bu kadar umutsuzca koşmamıştım. Kısa otlar ve küller ayaklarımın altında kayganlaşıyor ama onların ayak uydurmakta zorlanacağından emin olduğum bir hızla havalanmayı başarıyorum. Ormanın tatlı kokusu, ciğerlerimi tempolu hava ve polenlerle dolduruyor. Onları ormanın derinliklerine götürürken gülüyorum.

Diğerleri bizi bu tutku eyleminde yakalarsa tanrılar bizi lanetleyecek.

Arkama bakma riskini göze alarak dönüyorum. Wren kıcı çıplak bir şekilde peşimden koşmaya başlamıştı bile. Yanaklarım ısınıyor ve içimden baş döndürücü, heyecanlı bir kahkaha kopuyor.

Beni yakalayacağını biliyorum, her zaman yakalar. Ama bu çok daha eğlenceli.

Ormanın içine doğru ilerledikçe ağaçlar sıklaşıyor ama görüş mesafesi hâlâ oldukça iyi. Kaçabileceğim ya da saklanabileceğim hiçbir yer yok. Buradaki arazi düz, bu yüzden sadece mümkün olduğunca uzun süre onlardan kaçmaya çalışabilirim.

Wren uzun adımlarıyla bana yaklaşıyor ve ben heyecanlı bir çığlık atıyorum. Gözlerim Kastian'ı arıyor. Solumda ayak seslerini duyabiliyorum ve bakmak için döndüğümde tüm hızıyla bana doğru geliyor. Kollarını açmış ve siyah kanatlarını açmış bir şekilde üzerime atlarken eğildim. Son anda eğildiğimde üzerime doğru geliyor, okyanus gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarında geniş bir sırıtış beliriyor. Birkaç kez yerde yuvarlanıyorum ve diğer yöne doğru havalanırken gülüyorum.

"Neredeyse, Kastian!"

Wren onu kolayca geçerken hayal kırıklığıyla homurdanıyor. Ormanın kendisi Selvi'yi destekliyor gibi görünüyor. Biçimi görkemli, pürüzsüz ve hesaplı. Onun çiğ, çıplak güzelliği dikkatimi dağıtıyor ve büyük bir köke takılıyorum. Anında ilk kovalamacamızın anısına savruluyorum; ben de aynı şekilde düşmüştüm ve o beni yakalayıp acımasızca yere yapıştırmıştı.

Ancak bu sefer kollarını bana doladığında, sadece sarılışının rahatlığını hissediyorum. Derin titreşimler göğsünde yuvarlanıyor ve nefes nefese, büyüleyici kahkahası içimde çınlıyor.

Çimlerin üzerinde yuvarlanıyoruz, alınlarımız birbirine değiyor ve onun şişmiş siki kalçalarımın arasında.

"Kahretsin, Elodie, şimdiden benim için çok ıslanmışsın. Kovalamaca seni heyecanlandırdı mı?" Duruyoruz.

Yuvarlanıyor ve ben onun gergin göğsünün üstüne uzanıyorum. Kalçalarını kalçalarımın arasına pompalamaya başladı, şaftı klitorisime sürtünüyordu.

İnliyorum ve ona doğru eğiliyorum, beni derinden öpmeden önce gözlerimiz birbirini yumuşatıyor. Bir eliyle saçlarımı okşarken diğer eliyle daha fazla sürtünme için kıçımı aşağı itiyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum. Kovalamacanın adrenalini içime işliyor ve tek istediğim zalim Cypress'in beni becermesi.

Wren öpücükten uzaklaşıp bana boynunu uzatıyor ve içimde doyumsuz bir açlık titreşiyor. Güzel erkeğimi uzun zamandır tatmamıştım. Rune'dan sonra bir başkasından içmek düşüncesi kalbimi acıtıyor ve onun bana bıraktığı gül kokulu tadı kaybetmekten çekiniyorum. Ama dilimi Wren'in atardamarında gezdirerek kendimi şımartıyorum. Altımda titriyor, kesinlikle bu kan alma ritüelinin ne kadar şehvetli olduğunu hatırlıyor.

Şişkin aleti içime girerken dişlerim etini deliyor. Senkronize bir şekilde inliyoruz ve ben onun kanını içerken, onun ambrosial tadı ruhumu dolduruyor. Kıçımı o kadar sert kavıyor ki yanıyor, uzun zamandır ihtiyaç duymadığım kadar çılgınca beslenmemi sağlıyor. Aleti beni tamamen dolduruyor ve henüz tam olarak girdiğinden bile emin değilim. Tek bildiğim onu çok uzun zamandır istediğim ve sonunda içimde olması küçük bir boşluğu dolduruyor.

Wren içimden çekiliyor ve daha derine itiyor. Beni acımasızca becermesinin acısı ve zevki boğazımdan bir çığlık koparıyor. Kendimi toparlayamadan değerli kanı dudaklarımdan dökülüyor ve o anımı sanki ona aitmiş gibi pompalarken ben ona ziyafet çekmeye devam ediyorum.

İçime birkaç kez daha bastırırken kıkımdaki tutuşu sıklaşıyor, her itiş beni bir zevk dalgası beni tüketene kadar serbest bırakmama doğru gönderiyor. Görünüşe göre kovalamaca onu da heyecanlandırmış.

"Wren." Kıymetli boynunu bırakıp gözlerimizi birleştirirken nefes nefese kalıyorum.

Kehribar rengi gözleri, onda olduğunu hiç bilmediğim bir şehvet ve sıcaklıkla dolu. Kalbim tıpkı sikinin yaptığı gibi çarpıyor, beni onun boşalmasıyla dolduruyor ve tanrılar, bizi her zaman böyle hatırlamak istiyorum.

"Evet?" Saçlarımı yüzümden çekerken ağır ağır nefes alıyor ve eğilip dudaklarıma ateşli bir öpücük konduruyor.

O uzaklaşırken gözlerimiz buluşuyor, burunlarımız birbirine değiyor.

"Hep benim peşimdeydin, değil mi?" Kaşlarını kaldırıyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Lütfen, hiç durma," diye mırıldanıyorum başparmağımın çenesinde gezinirken.

Gözleri kelimelerin ötesinde bir sevgiyle dolmadan önce bir anlığına genişliyor.

"Ben de seni seviyorum, Elodie."

İçimden çekilmeden önce birkaç keyifli saniye boyunca bu boşluğu paylaşıyoruz, hala sert ve henüz tatmin olmuş görünmüyor. Kastian bana doğru yaklaşmadan önce Cypress'ime bir şey uzatıyor ve gergin karnını benimkine bastırıyor.

Wren'in kaşları muziplikle birbirine çarpıyor ve hınzır gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor. "Daha işimiz bitmedi."

Kastian boynuma tatlı öpücükler kondururken heyecandan karnıma ağırlar giriyor, köpek dişleri etime sürtünüyor ve beklentim arttıkça ürperiyorum.

"Selvi benimle yarışamaz," diye fısıldıyor Eostrix kulağıma, güzel ay ışığı saçları yanağımdan süzülürken.

Wren gülerek arkama geçiyor, kaygan bir aletle kıkıımı okşarken tenimi usulca okşuyor ve küçük bir cam şişeyi ormanın zeminine fırlatıyor. Meşe ve nane kokusu burnuma geliyor ve ilgimi çekiyor.

"Bu da ne?" Geri çekilip bakmaya çalışıyorum ama Kastian inlerken öpücüklerine ihtiyaç duyuyor

Her biriyle daha da derinleşiyor.

"Yarın bile, *bunun* için meşe yağına ihtiyacımız var, tanrıça. Sana zarar vermek istemiyorum."

Nabzım hızlanıyor. Daha önce hiç aynı anda iki kişiyle birlikte olmamıştım ve bu ne kadar heyecan verici ve seksi olsa da korku beni ele geçiriyor. "Bekle, ikinizin de sığacağını sanmıyorum." Kastian kendini yavaşça amımın içinde taçlandırırken kalp atışlarım hızlanıyor, kabzasına kadar bastırana kadar kendini yavaşça içeri itiyor. Başımın arkasını öpüp kıcımlı okşarken başımı Wren'in omuzlarına yaslıyorum. Aleti yağla kayganlaştırılmış ve kaslarımı gevşetiyor.

"Şşşt. İyi hissettirecek, tanrıça. Korkma, sana asla zarar verecek bir şey yapmayız," diye mırıldanıyor Kastian, dişleri boynumun etine kenetlenirken. "Bize güvenmiyor musun?"

Dişleri derime batmadan önce cevap verecek zamanım yok ve ecstasy damarlarımdan vahşice geçiyor. Haykırıyorum ve Kastian yavaşça içime pompalamaya başlıyor, ritmi yükseltmeden önce Wren'in tamamen içime girmesini bekliyor.

"Ne kadar güzel sesler çıkarıyorsun," diye mırıldanıyor Wren içime doğru iterken ve uzunluğunu sonuna kadar içeri kaydırırken. Doldum, tamamen ve bütünüyle sevgili tanrılarımın doluyum. Kastian'ın uzun kirpikleri, onlar tarafından çözülmemi izlerken gözlerini kapatıyor.

İnliyorum ve başımın Kastian'ın göğsüne düşmesine izin veriyorum. Wren kendini yavaşça ucuna kadar çekip acı verici derecede yavaş ama sert itişlerle kabzasına kadar iterken hızını artırmaya başlıyor.

Kastian başımı boynuna doğru itiyor ve içmem için beni ikna ediyor. Ben ateşli bir susuzlukla Eostrix'imın atardamarına bakarken Wren içime daha sert giriyor.

Aman Tanrım. Bu adamlar bana ne yapıyor?

Eostrix'imın nar aromalı kanı tat tomurcuklarımda çiçek açarken, orgazmım yeniden artıyor ve ritmini buluyor. İnemelerimiz loş ormanda birbirine karışıyor. Birinin bizi duyup duymaması umurumda bile değil. Tüm tanrılar bilsin ki, bu adamlar benim onlara ait olduğum gibi bana da aitler.

Wren başını geriye atıyor ve inliyor. Kendini bir kez daha içime bırakırken çıkardığı sesin derin titreşimleri kemiklerime işliyor. Kastian çekiliyor ve beni Selvi'mden kaldırırken kanı dudağımdan ve çenemden aşağı damlıyor. Eostrix'im kabaca içime giriyor, sırtımı bir ağaca yaslıyor ve beni derinden öpüyor.

Beni her zaman Wren'den uzaklaştırmaya çalışıyor, değil mi? Gözlerim ormanın zemininde nefes nefese ve çırlıçıplak yatan Wren'i bulduğunda bu düşünce dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Kastian'ın beni becermesini izlerken gözleri alev alev yanıyor.

Bakışları beni ateşlemeye yetiyor.

Başımı omzuna yasladığımda Kastian'ın adaçayı kokusu ciğerlerime doluyor, dişleri şahdamarımı fırçalıyor.

Önceki bağdan kaçtığımı biliyorum... ama bu konuda doğru bir şeyler hissediyorum. Kastian benim Ritim Tanrım, diğer yarım ve bu bağlantıyı sürdürmemizi istiyorum. Bir daha ayrılırsak, hâlâ birbirimizin kalbinde olacağız.

Bunu onunla paylaşmak istiyorum. Başta o olmalıydı.

"Ölüm Tanrım, sonsuzluğu benimle paylaşacak mısın?" Elimi ensesinden aşağıya doğru kaydırarak mırıldanıyorum.

İticileri yavaşlıyor ve ruhuma bakmak için geri çekiliyor. Okyanus gözlerinde şaşkınlık ve kırılganlık parlıyor.

"Elodie..." Alnını benimkine bastırıyor ve kara kaşları acıyla çatılıyor. "Senden bunu asla istemezdim ama seninle Âlemlerin sonuna ve sonsuz uçuruma kadar yürürdüm. Seninle bana bahşedilenden çok daha fazla sonsuzluğu paylaştım; bu hayatta ve bundan sonraki tüm hayatlarda."

Göğsüm ısınıyor ve onun güzel beyaz saçlarını yüzünden çekiyorum. "Sonsuza dek dans edeceğiz

bu

O zaman kaos olur, hepimiz." Gözlerim yaşlarla doluyor ama o duygularımın kanıtını görmeden önce eğilip boynunu tekrar ısıyorum. Bu an sonsuza kadar değer vereceğim bir an ve çok fazla samimiyetle dolu. Çok etkileyici ama aynı zamanda kalbimin duvarlarında Rune ve Arulius'u özleyen boşluk beni üzüyor.

Her seferinde bir tanrı-Wren ve Kastian şu anda benim iki yol gösterici ışığım. Yakında hepsini geri almaya kararlıyım. Kederimiz kesinlikle vaat edilmiş ve mutlu bir kaderin meyvesini verecektir.

Kastian'ın dudakları boynumun yumuşak derisine dokunuyor ve dişleri etimi deliyor. Buz kadar soğuk bir ateş damarlarımı yakıyor.

Sonra ruhlarımız birbirine karışıyor, onun nerede başlayıp benim nerede bittiğini anlayamayana kadar birbirine karışıyor. Belimi sıkıca kavıyor ve kan bağı içimize akarken inliyor. Onun zengin kanı dudaklarımdan dökülürken inliyorum. Kastian yavaşça tekrar içime pompalamaya başlıyor ve doruğa ulaşmamız uzun sürmüyor. Birkaç kez daha itiyor, o kadar sert ki haykırıyorum ve abanoz tüylerini yumrukluyorum.

Ben hâlâ kollarındayken, Kastian yere yığıldı ve bana sıkıca sarıldı, yüzünü omzuma gömüp fısıldadı: "Sana zamanın sonuna kadar tapacağım, Yaşam Tanrıçam."

İçimde tanıdık bir his birikiyor. Arulius ile bağ kurduğumda olduğu gibi, sadece Kastian ile -Ritim Tanrıları olduğumuz için daha sıcak olduğunu varsayıyorum. Daha akıcı. Damarlarımda bir aidiyet duygusu dolaşıyor, sanki bir al-ver eğlencesinde birbirimizin etrafında dönüyormuşuz gibi.

Biz bir bütünüz.

"Tanrı aşkına, siz ikiniz bana keşke ben de bir kan emici olsaydım dedirtiyorsunuz." Wren gülüyor ve ben de onun alaycı yorumunun beni o andan çekip çıkarmasına engel olamıyorum.

Kastian'ın derin kahkahası beni şaşırtıyor çünkü o her zaman çok kasvetli ve ciddiydi ama şimdi gözlerinde bir hafiflik var. Sanki aramızdaki bağ omuzlarından bir yükü kaldırmış gibi. Hiç şüphem yok ki o da benim gibi içinde yayılan aynı muazzam sıcaklığı hissediyor.

Tutkulu aşkın bağları nasıl yakıp geçtiğini hiç bilmezdim. Arulius'un ki muazzam bir acı ve ıstırapla doluydu. Kastian'ın ki çok açık, bana duyduğu sevgi ve şefkatten başka bir şey yok - ve bu vahiy beni parçalara ayırıyor.

"Kapa çeneni Cypress," diyor sırtarak. Wren bir kahkaha atıyor ve Ölüm Gladyaları'ndaki mutlu anımız sonsuza dek kalbimde yer edecek.

W

Elodie

W Ren bir çivi torbasını başının üzerinden bana doğru fırlatıyor ve yüzüme doğru uçarken zar zor yakalamayı başarıyorum.

Çantayı yere bırakırken "Hey!" diye homurdandım.

"Oh, yapma. Eğer şikâyet etmeye devam edersen Marley'e yardım ettiririm," diye tersliyor ve Hollow'lar için inşa ettiğimiz sığınağın iskeletine son demir çiviye çakıyor. Onu görmezden geliyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Hâlâ yapacak çok işimiz var. Wren'in yaptığı her işte becerikli olması iyi bir şey. Makasları inşa etti, çatılar için tam olarak hangi malzemenin gerekli olduğunu biliyor ve neyse ki ağır şeyleri kaldırmak için dikenlerini kullanmakta usta. Çatı malzemesini ve duvarlar için tuğlaları analiz ediyorum. İşimiz bittiğinde, bir kır evi gibi görünecek, sadece daha büyük ve birçok Hollow'un içinde dinlenmesi için tasarlanmış olacak.

Hepsi yarın geliyor. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Moro ne diyecek? Ve Wren bana Violet'in ona eşlik edeceğini söylüyor... Yine sevgili mi oldular? Rune'u kurtarmak için umut var mı? Kuzey şimdiden insanları öldürmeye başladı mı?

İç çekiyorum ve omuzlarımın çökmesine izin veriyorum. Tüm bunları durdurmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Keşke o kadar güçlü ve her şeyi bilen biri olsaydım.

Keşke her şey farklı olsaydı.

Margo kolumun arkasını dürtüyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Şikayet etmiyorum," diye mırıldanıyorum Wren'e ama sanırım Margo'nun da bunu benden duymaya ihtiyacı vardı. Elimi boynunda gezdirdiğimde beyaz kürkü yumuşak ve inceydi. Homurdanıyor ve Brevik'in yanına oturmak için ilerliyor.

İki Hollow bize kirişler konusunda yardım ediyor ve glades'in bu kısmına odun taşıyorlar. Ağaçların üzerinden Kastian'ın köşkünün tepesini zar zor görebiliyorum. Yapraklar ve çiçekler insan alemindeki herhangi bir gerçek ormanda olduğundan daha hızlı büyüyor. Sadece birkaç gün oldu ama tomurcuklar açılıyor ve yapraklar gölgelik boyunca yayılıyor.

Wren'in üzerinde çalıştığı çerçeveyi bitirmesini beklerken ayaklarımın dibindeki birkaç soluk pembe çiçeği koparıp saplarını birbirine bağlıyorum.

Ellerini siyah pantolonuna siliyor ve ilerlemeye bakmak için yanıma geliyor. Üstü çıplak ve

gözlerim açıkta kalan göğsünde geziniyor. Kasları terden parlıyor. Ben de

Onun bu çalışma yönünü daha önce hiç görmemiştim ama hoşuma gitti.

Ahırlar hâlâ bitmiş değil ama en azından onlar yarın gelmeden önce duvarları ve çatıyı tamamlayabilmeliyiz.

Pembe çiçekleri sivri kulağının arkasına yerleştiriyorum. Kaşları huysuz bir çatıklıkla birbirine yaklaşıırken gülümsemem genişliyor. "İşte, şimdi en azından huysuz-güneş ışığı tipi bir Selvi olabilirsin."

Kaşlarını çatması kısa sürede yerini eğlenceye bırakıyor. "Eğer içemiyorsam, istediğim türden bir çiçek değildir." Eli kulağının arasına sıkıştırdığı çiçeğe değiyor. "Ama eğer senden geliyorsa, ondan ayrılma isteğini kendimde bulamam." Çiçekleri aşağı çekip cebine sokuyor.

Gözlerimiz birbirine bağlı kalıyor ve bana gösterdiği yumuşak noktayla göğsüm ısınıyor.

"Hey-ahır harika görünüyor." Arulius'un sesi ikimizi de irkiliyor ve Wren'in kırılğanlığı anında silinip yerini küçümsemeye bırakıyor.

Altın rengi Eostrix'im, ben ona bakmak için döndüğümde parmaklarını kısa kanadımın üzerinde gezdiriyor. "Wren bütün hafta kışını yırtarak çalıştı." Ona sıcak bir şekilde gülümseyerek kollarımı göğsüne doluyorum.

Arulius gülüyor ve eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Sen de öyleydin, aşkım." Cebinden bir esrar çıkarıp pembe çakmağımla yakarken Wren'in ifadesi düz,

"O senden daha çok yardımcı oldu. Sen ve Kol savaş planlarını hazırlamayı bitirdiniz mi?"

"Aşağı yukarı, evet. Hâlâ Moro ve Violet'in bu olaydaki rolünü duymamız gerekiyor - Elodie'nin bana anlattığına göre Savaş Tanrısı hakkında geniş bilgiye sahip. Sanırım nereye gittiğini ve ne planladığını biliyorlar. Ölümünden önce onu gerçekten hatırlayan tek kişiler onlar."

Arulius'a bakıyorum ve o da bunu fark edip bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor. Bakışlarında hâlâ acı var ama sanırım Nesbrim ve Violet'ten kurtulması zihinsel durumu için bir mucize oldu.

Kastian ve Wren geceleri yatağımı ısıtıp onu uzakta tutuyorlar. Ama o yakınımda kalmakta kararlı. Odanın köşesindeki kanepenin onun talihsiz yatağı oldu.

"Hazır olsunlar ya da olmasınlar, yarın burada olacaklar," diye mırıldanıyorum. Moro'nun yaptıklarını düşündükçe zihnimi bir belirsizlik kaplıyor. Açıklaması gereken çok şey var... "Violet harekete geçmediği sürece kimsenin kavgaya etmesini istemiyorum."

Arulius beni bırakıyor ve uzun parmaklarını kışların üzerinde gezdirerek ahıra doğru yürüyor. Beni duymadı mı?

Gözlerini kederli bir bakış dolduruyor. "Murph burada olmalı." Başını eğip Wren'e doğru döner. "O gün için ne kadar pişman olduğumu kelimelerle ifade edemem. Hollow'unuzu kaybettiğiniz için ne kadar üzgün olduğumu."

Göğsüm düşen Hollow'umuzun ağırlığıyla doluyor ve Wren'in Arulius'u çağıracağı gazap için nefesimi tutuyorum.

Ama beni şaşırtıyor.

Wren'in gözleri altın tanrının üzerinde yumuşuyor ve onun suskun baş sallaması kadar kasvetli ve sessiz bir gülümseme gözlerimi yaşırtıyor.

Umarım tüm bu karmaşa içinde Arulius'u bir şekilde affetmiştir. Özrü duymak ihtiyacı olan bir şeydi.

Arulius ve Wren, ne daha iyi şartlarda ne de daha kötü şartlarda olmayı kabul etmeyeceklerini söyleyen bir bakışa sahipler

-Yine de bir şekilde, hava önemli ölçüde daha hafif.

"Hadi biraz yemek yiyelim. Kastian neredeyse evin hanımına dönüştü, hepimizi doyuruyor," diyor Arulius sessizliği bozarak, kanatlarını gererken gülerek. Wren birkaç derin kıkırdama çıkarıyor ve benim dudaklarımda da bir gülümseme beliriyor.

"Belki artık hayat topraklarına geri döndüğüne göre burada düzgün bir kadro kurabilir," diye

homurdanıyor Selvi Brevik'e binerken, bana elini uzatıyor ama ben başımı sallıyorum. Kanatlarımı geriyorum ve gökyüzüne çıkıyorum. Bir yanım bunun tüylerimin arasındaki havadan çok hoşlandığım için olduğuna inanıyor. Ama

Daha travmatize olmuş başka bir parçam ise bunun sebebinin gökyüzünden gelecek başka bir istiladan korkmam olduğunu söylüyor. Acaba bir daha ormanın gölgelikleri altında kendimi güvende hissedebilecek miyim?

Ben yemek odasının penceresinden koruya bakarken Kol ve Willow taze bir parça ekmek için tartışıyorlar. Marley, Wren'e neden ahırlara yardım edemediğini ve onun yerine neden Kastian'a köşkte yardım etmesi gerektiğini milyarlarca kez soruyor. Başımı çevirip gri kazağını dirseklerine kadar kıvrımış, yemeğe hazırlanan genç Moss Sparrow'a gülümsüyorum.

"Hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız, Marley. Eminim Kastian yardımını gerçekten takdir ediyordur." Wren'e yardım etmeye çalışıyorum ve o da bana minnettar bir bakış atıyor. Yosun Serçesi koltuğuna gömülüp kollarını kavuşturuyor ama yine de başını sallıyor.

Gülümsüyorum ve dikkatimi tekrar pencereye veriyorum. Bulutlar içeri girmiş ve soğuk bahar havası sadece bir saat öncesine göre daha keskin.

Cırcır böcekleri bir zamanlar sessiz olan ormanı sürekli cıvıltılarıyla dolduruyor. Çalılıkların ve ağaçların koyu yeşili Kastian'ın malikanesinin etrafında bir tür büyü gibi dalgalanıyor. Buraya kesinlikle bayılıyorum. Artık perili değil. Onun yerine umut ve rahatlık dolu bir malikane, yani sığınağımız.

Bizim evimiz.

Wren bana dirsek atıyor ve dikkatimi masada uyuklayan Arulius'a çekiyor. Başı sürekli göğsüne düşüyor ve uykuyu engelleme çabasıyla kalkıyor. Sırıtiyorum ve gülmemeye çalışıyorum çünkü Wren de bu durumdan açıkça keyif alıyor.

"Bu gece bizimle yatmalı. Çok yorgun," diye fısıldıyorum bir ekmeğe uzanıp sıcak, tereyağlı somunu kırarak açarken. Ağzım anında sulanıyor ve midem henüz ana yemeği yemediğimiz için itiraz ediyor. Kastian'ın yemekleri kusursuz.

Cypress'im bana kaşlarını çatıyor. "Neredeyse bir hafta oldu ve şimdiden yatak ekibimize katılmasına izin vermeye hazır mısın?"

Sözleri karşısında yüzümü buruşturuyorum ama cevabımı beklerken yine de gülümsüyorum. "*Buraya* geleli bir hafta *oldu*-*Arulius* ilişkimizi bundan çok daha uzun süredir onarıyor."

"Eğer bu kadar çekici olmasaydı."

Suyum boğazımda düğümleniyor ve vahşi gözlerimi ona çeviriyorum. Wren kahkahayı basıyor, Arulius, Kol ve Willow dinlemek için canlanıyor, tam o sırada Kastian elinde bir tepsi yemekle yemek odasına giriyor.

Arulius haklıydı, gri önlüğü ve her şeyiyle evin hanımı oldu.

"Bu kadar komik olan ne?" Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilen Willow'un yeşil gözleri merakla parlıyor. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve Violet artık hüküm sürmediği için herkesin ne kadar farklı olduğunu garipsiyorum ki bu da başlı başına bir sorun. Yarının bir Yüce Leydi'ye ihtiyacı var... ve kimsenin onu tekrar tahtta görmek istediğini sanmıyorum.

"Wren, Arulius'un-" Wren'in eli bir anda ağzıma yapıştı, gözleri onu bu utançtan kurtarmam için yalvarıyor.

"Hey, kes şunu. Bunu yatak odasına sakla." Kastian yemek tepsisini önümüze koyarken kaşları birbirine çarpıyor ama gözleri eğlendiğini belli ediyor. Greysil ve Naminé ellerinde başka tepşiler ve ekmek sepetleriyle onun ardından içeri giriyor.

Naminé tabağını bırakıp yanıma oturdu. Sarı saçları düz ve biraz dalgalı.

uçlarına doğru, Selvi kulakları sivri ve beyaz Vernovian Dikeni güzel bir inci kolye gibi görünüyor. Eğilip fısıldıyor, "Sakın kabağı yeme. Greysil yardım etmeye çalıştı ama onu yaktı."

Gülümsememi engellemek için alt dudağımı ısırıyorum ama kıkırdamasının bir faydası olmuyor. Wren onu duydu ve şimdi zehir yemeyi tercih ediyormuş gibi kabak tabağına bakıyor.

Kara kanatlı Eostrix'im diğer tepsilerin kapağını açıyor ve hazırladığı rostoyla midem gurulduyor. Ona yemek yapmayı kimin öğrettiğini sormak istiyorum ama yıllardır burada yalnız olduğunu hatırlayınca bundan vazgeçiyorum. Elbette kendisi için yemek yapmayı öğrenecekti. Yalnızlığı buradaki her ayrıntıda kendini belli ediyor.

Wren, kenarlarını cömertçe kaplayan gevrek ekmek kırıntıları ve baharatlarla köşedeki parçayı kapıyor. "Ölüm Tanrısı, elimde olsa seni hemen şef olarak işe alırdım."

Kastian homurdanarak rostodan daha fazla parça kesiyor ve herkese servis ediyor. Naminé bana dirsek atıyor ve sıcak *bir* gülümsemeyle kaşlarını kaldırıyor.

Ben ona bir şeyler mırıldanamadan Arulius konuşuyor. "Moro ve Violet yarın erkenden gelecekler. Wren ve Elodie sayesinde Hollow'ların ahırları olacak." Selvi'm bu fikri reddetmek için ağzında yemekle homurdanıyor. "Kol ve Willow, Nesbrim'in restorasyonuna yardım etmeleri için birçok Eostrix muhafızını başarıyla ikna etti."

Kol yorgun bir elini yüzünde gezdiriyor. Günlerdir insanlarla pazarlık yapıyor ve tartışıyor gibi görünüyor - çünkü görünüşe göre *öyle*.

Dreadius'tan hoşlanmıyorum ama o benim değerli Rune'umun kardeşi. Ve yüz hatlarında kayıp tanrımın pek çok özelliğini görüyorum. Aynı koyu renk saçları, keskin çeneyi, üç boynuzu ve ifadelerindeki sürekli çatıklığı paylaşıyorlar.

Tabağımdaki rostoyu kurcalarken sandalyeme çöküyorum.

Neredesin?

Kuzey

T Vücudu beni tamamen reddediyor.

İnsanlık alemini hatırladığımdan çok daha soğuk. Baharın başındayız ama dünya kalbimin odaları kadar soğuk geliyor. Çorak, ölü şeylerden oluşan bir çorak arazi.

Üzerinde oturduğum kaya suyun kenarında duruyor ve yıldızlarla ay gölün yüzeyinden iç karartıcı bir şekilde yansıyor. Yarının ışığına kıyasla ışığın kendisi soluk ve loş.

Yansımama bakıyorum, her şeyin en sonunda aldığı şekilden iğreniyorum. Bana bakan yüz Barış Tanrısı'nın yüzü, benim değil. Kalbi Ritim Tanrıçası için korkunç derecede acıyor. Bu durum birkaç gündür canımı sıkıyor ve beni gerçekten üzmeye başladı.

Onun duyguları bir zehir nehri gibi kafamın içine akıyor ve artık sahip olmadığım duyguları ortaya çıkarıyor.

Ve hatırlamak acı veriyor.

Acıtıyor.

"Neden sadece sessiz olmuyorsun?" İç çekiyorum, çenemi sıkıyorum ve saçlarımı yumrukluyorum. Şimdiye kadar dünyaları mahvediyor, yüzyıllar önce neredeyse yaptığım gibi bu fani alemini yok ediyor olmalıydım.

Ama bu durmak bilmeyen tanrı susmayacak. Bu beden eskiden sahip olduğum yıkımı getiremeyecek.

Onun görüntüleri aklıma istenmeyen bir şekilde giriyor. Aşkına karşılık vermediğinden emin olduğum bir tanrıçaya karşı korkunç bir özlem duyuyor.

Yaşam ve Şafak Tanrıçası. Ne şaka ama.

Talia, diyarların hor gördüğü, hile ve manipülasyonun habercisidir.

"O. *Kullanılmış*. "Seni kullandı," diye ısırdım ve bir an için sustu, sanki ne kadar zalim bir tanrı olduğuma inanamıyormuş gibi

am.

Gerçekten şaşırdı mı?

Ben savaşım. Ben *yıkımım*. Korkudan başka bir şey getirmem.

Ve o güzel tanrıçanın zehirli iplerini bir daha asla etrafıma dolmasına izin vermeyeceğim.

Uzaktaki sıcak bir parıltı bana, uzun süredir birlikte olduğum askerlere neredeyse yetiştiğimi hatırlatıyor.

İz sürüyorum. Buradaki kuzey toprakları hatırladığım kadar acımasız ve geniş değil.

Bu diyarla ilgili hatırladığım tek şey, insanları savaşa sürüklemenin ne kadar kolay olduğu.

Yıkık kalpleri karanlığı arzulamaktan başka bir şey yapamaz.

Barış Tanrısı zihnimin derinliklerinde isyan ediyor. O bunu istemiyor. Ama izleyecek. Yeterince uyudum. Onun aracı benimki kadar güçlü olmasa bile, en azından biraz tahribat yaratacaktır.

Ayağa kalkıyorum ve buğday tarlalarının arasından kampa doğru yürüyorum. Ve sadece ayın şahitliğinde, insanların kulaklarına nefret ve açgözlülükle ilgili haberler fısıldıyorum. Yarın bu saatlerde bir sonraki köye varmış olacaklar ve zehirli düşüncelerimi yaymaya başlayacaklar.

İnsanların teker teker uykularından kalkışlarını izlerken dudaklarıma çarpık bir gülümseme yayılıyor. Gözleri, içlerine ektiğim sahte öfke ve intikam duygusuyla dolup taşıyor. Ben sadece bir öneriyim, bir tohum. Önerdiğim iğrenç şeyleri gerçekten arzulayan ve sulayanlar onlar.

Onlar düşmanlarının kanını dökenlerdir.

Göğsümden soğuk bir ipliğin geçtiğini hissediyorum ve Rune'un çaresizlik içinde olduğunu biliyorum. Ritim onarılmazsa nelerin ortaya çıkacağını o bile biliyor.

Bırakın yansınlar, bırakın benim gibi yarın da parçalansınlar.

Elodie

A En azından rüyalarımnda buluşuruz.

Gerçek olup olmadıkları beni aşıyor. Ama bir zamanlar bana söylendiği gibi, gerçek olup olmaması önemli değil çünkü benim için çok önemli. Rune'un kalbi yanağımda ve omurgamda çırpınıyor dövme onun varlığında daha sıcak.

"Neredesin sen?" Parmaklarımı kaldırıp siyah saçlarını geriye doğru tarıyorum. Dudaklarıma özlemle öpücükler kondururken kırmızı gözleri yumuşacık bana bakıyor ve bu mutluluk halinde geçirdiğimiz her anın tadını çıkarıyor.

"Bilmiyorum... Burası karanlık, yavrum." Sesi kasvetli. Gözyaşlarım gözlerimi doldurmakla tehdit ediyor ama rüyalarımnda ağlamayı reddediyorum. O buradayken olmaz.

Yüzümü boynunun kıvrımına bastırıyorum. Ağır gül kokusu beni istila ediyor ve bir kez olsun rahat nefes alabiliyorum.

"Senin için geliyoruz. Seni bulacağım, yemin ederim. Ruhum sensiz o kadar parlak değil."

Birkaç derin kıkırdamaya izin veriyor. İçimde yumuşak bir şekilde yankılanıyorlar ve ruhuma aşıladıkları acı, o bir kez daha kollarımda olana kadar azalmayacak.

"Okyanus karanlık ve uçsuz bucaksız, yıldızlar ve ay ışığı denizinde seyahat edilecek sonsuz bir gece.

Bedeni orada yatıyor. Her şeyin derinliklerinde."

Başımı kaldırıyorum. Onun tuhaf bilmecesi karşısında şaşkınlıktan kaşlarım çatılıyor. "Ne?"

Ama yüzü soluyor, etrafımdaki karanlığa yükselen ateş böceklerine dağılırken omurgam soğuyor. Hayallerim siyah cam gibi paramparça oluyor ve geride kalan her çatlaktan kan dökülüyor.

Dik oturuyorum ve Kastian'ın odasının duvarlarına göz kırpyorum.

Wren ve Kastian yanımda yuvarlanırken inliyorlar, hareketlerimden tam olarak uyanmamışlar. Ama

Arulius'un odanın diğ er ucundaki gözleri başını kaldırdığında mor mücevherler gibi yanıyor.

"Sorun nedir, aşkım?" diye fısıldar, uyku sersemi sesini alarm basar ve hızla oturur

Yu

kar Dikkatlice yatağın üzerinde duruyorum ve usulca ucundan Arulius'a doğru atlıyorum. O ayakta,

1. gömleksiz ve

İçimde yükselen korkuyu hissetmeye hazırım. Vücudu loş ışıktaki mükemmel bir şekilde şekillenmiş, ama rüyalarımın bende bıraktığı kafa karışıklığı bu konuda çok fazla düşünmemi engelliyor.

Beni pencereye kadar takip etmesini işaret ediyorum, gökyüzüne sıçrarken iki camı da olabildiğince sessizce açıyorum. Altın tanrım beni takip ediyor ve kayalıkların üzerinde süzülene kadar sessizce yanımda süzülüyor.

Arulius'un altın kanatları ay ışığında yavaşça çırpılırken parlıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bu saatte burada ne işimiz olduğunu açıklamamı bekliyor.

"Rune beni rüyalarımın ziyaret ediyor." Gerçek olduklarını düşündüğüm için kesinlikle deli gibi görüldüğümü bilerek tereddüt ediyorum... ama Bruno'nun bana kaçmamı söylediği rüyalar biraz yardımcı oldu. "Bana bir bilmece verdi ve bilmiyorum... Sanırım okyanusa gitmemiz gerekiyor."

Ametist gözleri şaşkınlıkla parlıyor, gözlerinde yargılama yok ya da *sen delisin* yazmıyor. Yine de çok yorgun görünüyor. Gözlerinin altındaki koyu halkalar cildini olması gerekenden daha solgun gösteriyor.

"Bu bilmece de ne?"

Bir an için öylece devam etmesine şaşırıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Rune'un sözlerini tam olarak hatırlamaya çalışıyorum.

"Okyanus karanlık ve uçsuz bucaksız, sonsuz bir gece... yıldızlar ve ay ışığından oluşan bir denizin içinden. Orada, her şeyin derinliklerinde dinleniyor." Gözlerimi açıp isteksizce Arulius'a bakıyorum, yüz ifadesinde ne bulacağımdan emin değilim.

Gözleri büyüyor ama yüz hatlarını mükemmel bir şekilde koruyor.

"*Yıldızlar ve Ay Işığı Denizi...* Orayı biliyorum," diye fısıldıyor, kaşlarını çatmış bir halde inançsızlık ve endişeyle. Ses tonu ve tereddüdüne bakılırsa burası kötü bir yere benziyor.

Kaşlarımı çatıyorum ama sessiz kalıyorum.

Gözleri aramızdaki boş hava sahasında kelimeler arıyor.

"Bu alemde ilk uyandığım yer orası."

Yüreğim daralıyor ve kanatlarım titriyor. Nerede yaratıldı? Hep Nesbrim'de uyandığını düşünmüştüm.

Sanki bir zamanlar unuttuğu korkunç bir rüyayı yeniden görüyormuş gibi boş bakıyor.

"*Arulius*, oraya gitmeliyiz. Eğer bir şey olmasaydı Rune hiçbir şey söylemezdi." Üzerimde sadece bol siyah bir tişört ve tozluk var ama damarlarımda aciliyet hissediyorum. Bu bekleyemez. Her ne kadar hepimizin birlikte hareket etmesini istesem de, içimden bir ses bu yolculukta sadece Arulius ve benim olmamızın daha iyi olacağını söylüyor.

Başını sallıyor, altın sarısı saçları ışıktaki parlıyor. "*Hayır*, oraya asla gidemeyiz aşkım." İçim burkuldu. Arulius'un beni reddetmesi hiç hoş değil. "Neden?"

Bakışları kederle doluyor. "Yapamayız."

Söylemiyor. Orada ne beklediğini söylemeye karşı lanetli mi yoksa dudaklarını mühürleyen acı bir anı mı emin değilim ama belli ki bir şeyler biliyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve ona doğru yaklaşıyorum, böylece burunlarımız sadece bir nefeslik mesafede oluyor. "Bana borçlusun," diyorum uzun zamandır içimde tuttuğum tüm öfke ve kızgınlığı taşıyan bir bakışla. Benden çaldığı onca şeyden sonra bana bu kadarını borçlu.

Çenesi bükülüyor ve sanki bu şimdiye kadarki en kötü fikirmiş gibi gözlerini kapatıyor. "Bu uzun bir yolculuk, aşkım. Planlarımızı burada bozamayız. Moro ve Violet birkaç saat içinde gelecek."

Arulius elini kaldırıyor ve dağınık saçlarını kulaklarının

arkasından düzeltiyor. Kahretsin... O haklı. O kadar vaktimiz yok.

Bekle.

Peki ya Gremitie'nin yaratabildiği camlar? Onlar aslında portallar. Nesbrim'dekiler muhteşemdi. Bir yerlerde Yıldızlar ve Ay Işığı Denizi'ne açılan bir tane olmalı. Arulius gözlerimde dans eden umudu görüyor ve alaycı kaşlarını birleştirerek kollarını kavuşturuyor.

"Tanrım, şimdi ne düşündün aşkım?"

Wren

I Her zaman muhteşem bir tanrıça tarafından uyandırılmıyorum ama uyandırıldığımda bu o oluyor. Ve bu şikayet ettiğim bir şey değil.

Yatağına dönmesi için ona el sallarken yorgun bir sırtış dudaklarımı çekiştiriyor. Hala karanlık, bu yüzden gerek yok henüz kalkmamızı beklemiyor.

"Wren, Arulius beni Yıldızlar Denizi'ne götürüyor."

Yatakta doğruluyorum ve sağ tarafımda Kastian da kıpırdanıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?" Kutsal olan her şey için, bir adam bir mola veremez mi? Daha şafak bile sökmedi ve bu lanet olası günle başa çıkmak için şimdiden bir esrara ihtiyacım var.

Arulius ve Elodie altın zırhları ve siyah iç çamaşırlarıyla yatağın kenarında duruyorlar. Tanrım, o gösterişli kemik parantezleri bir daha hiç görmeseydim, çok erken olurdu.

Altın olan her şey savaşa çağırıyor gibi görünüyor.

"Rune onunla rüyasında konuştu ve bu bekleyecek bir mesele gibi görünmüyor," diye mırıldanıyor altın pislik. Nefes alıyorum ve çarşafları fırlatıp ayağa kalkarken iç çekiyorum.

Bugün erken başlıyoruz sanırım.

Elodie rüyasını anlatırken Kastian ve beni yemek salonuna oturtular. Bir bilmece, neyi bulmak için? Yıldızlar ve Ay Işığı Denizi gerçekten de uzak bir yer. Ama zeki tanrıçamız bize Gremitie cam büyüsünü, içinde başka yerler barındırabilen portalları kullanma planından bahsediyor.

Eminim Elodie'yi *oraya* götürecek bir tane zaten vardır. Yüce Leydi'nin uzun süre dinlendiği yer olduğu için denizin Violet için değerli bir yer olduğundan hiç şüphem yok. Görünüşe göre Arulius'un da uyandığı yer.

Yine de...

"Yıldızlar Denizi'nin Violet'in diyarlara ilk geldiğinde hapsediği yer olduğunu biliyor muydunuz? Ve ikinizin yalnız gitmesine asla izin vermeyeceğim." Arulius'a yan gözle bakıyorum ve ellerimi masanın altında yumruk yapıyorum. "Kastian ya da Naminé'yi de yanınıza alın."

Elodie kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Denizin altında mı?" Kederli görünüyor. Violet'in ona bir insan olarak boğulduğu ve denizin altında uyandığı zamanı anlattığına hiç şüphem yok. Tamamen yalnız ve kaybolmuş.

"Moro'nun onu denizin altında nasıl bulduğu benim için bir sır, ama Yıldız Denizi'nin auralarının birleşmesinin bir tezahürü olduğunu biliyorum, sanki dünya onlar için ayrılmış ve bir takımyıldızı

bırakmış gibi

Okyanusun altında. Görünüşe göre bir şeyler sakladığı gizli bir yer. Bunu ona vereceğim."

Elodie'nin bej boynuzları yataktaki dağınık saçlarının arasından görünüyor ve bal rengi gözleri kararlılıkla doluyor. "Aşağıda ne sakladığını bilmiyorum ama bekleyemeyiz. Naminé'yi tehlikeye atmayacağım. Bir daha olmaz. Ve Kastian'a burada ihtiyaç var. İyi olacağımıza söz veriyorum. Kısa bir yolculuk olacak ve sen farkına bile varmadan dönmüş olacağız."

Bakışlarımı derinleştiriyorum. "Tanrılara yemin ederim, Elodie... İyi. O zaman ben de sizinle geliyorum, bu kadar." Duruşumdan tamamen etkilenmiş gibi görünmüyor ama yine de endişeli görünüyor. Gözlerim en az benim kadar şaşkın görünen Ölüm Tanrısı'na kayıyor. "Kastian, eğer öğleden sonra dönersek, sarmaşıklarımı takip et. *Eğer* bir geçit bulursak seni oraya götürecek bir iz bırakacağım."

Çenesini sertleştirdi ve Arulius'a güvensiz bir bakış fırlattı. "Bu konuda içimde kötü bir his var." Kastian'ın gözleri Elodie'nin üzerinde yumuşarken mırıldandı, "Ben geride kalmayacağım. Ya hepimiz gideriz ya da hiç kimse. Bu son sözüm."

Lanet olsun, omurgalı olma zamanı gelmişti.

Elodie iç çekip sırtırtırken gözleri sıcaklıkla doluyor. "Siz tanrılar benim sonum olacaksınız." "Ve siz, biz," diye onun duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyorum.

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken yer şiddetle sarsılıyor. Yere savruluyorum ve üst kattan çığlık sesleri geliyor. Elodie ve Arulius kapıya tutunurken Kastian düşmemek için masaya tutunmayı başarıyor.

Deprem mi? Burada, Yarın'da mı? Bu imkansız.

Sarsıntı yavaş yavaş sona erer ve bir kriz sona ererken bir diğeri başlar.

Kastian'ın gözleri büyür ve göğsünü bir kılıçla kesilmiş gibi acıyla tutarak haykırır. Elodie de yüz hatlarında aynı acıyla göğsünü kavırıyor, Ölüm Tanrısı'nın yaşadığı her ne ise aralarındaki bağ da onu paylaşıyor.

"Ne oluyor lan?" Titrek bacaklarımdan üzerinde duruyorum. Elimi Kastian'ın omzuna bastırıyorum. Titriyor, tişörtü terden sıırıslam olmuş. Gözlerini kırpmadan masaya bakıyor ve içinden korku damlıyor.

Arulius Elodie'yi kaldırır ve çaresizce kucığına alır. "İyi misin aşkım? Neyin var?" Onu birkaç kez itip kakmayı dener ama vücudu kollarında gevşektir.

"Kastian, beni duyabiliyor musun?" Yüzünü tutup bana bakması için çeviriyorum. Gözlerinden yaşlar dökülüyor. Elodie'yi kaybettiğimizden beri onu böyle ağlarken görmemiştim. "Kastian..." Arulius kaşlarını endişeyle daha da gererek mırıldanıyor.

Ölüm Tanrısı dik durur ve gözyaşları durmaksızın yere damlarken yemek odasının cumbalı penceresinden dışarı bakar. "Onları öldürüyor, birçoğunu."

"Kim öldürüyor-" Kendimi durduruyorum. Kuzey'den bahsediyor. Yani söz verdiği gibi gerçekten savaş açıyor. Kahretsin. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Elodie'nin nefesi kesiliyor ve gözleri korkudan ve anlayamadığım acıdan büyüyor, ama çığlığı bana biraz bilgi veriyor.

"*Onları öldürüyor! Hepsini öldürüyor! Tanrım, Kastian onları kurtarmalıyız! Lütfen. LÜTFEN!*"

Arulius onu yere bırakıyor. Sanki uyanık ama bir şekilde hala uyuyor, çok bulaşıcı olan ve damarlarımdan derinliklerine yerleşen bir yanılsama ve panik içinde.

Korkudan felç oldum.

Arulius bana bağılıyor ve dikkatim yeniden toplanıyor.

"Wren, Kastian'ı kontrol altına al, sanırım hissettiği her şeyi doğrudan onlara gönderiyor.

bağla!" Elodie'yi nazikçe ikna ediyor ve çığlık atmaya kesmesi için saçlarını geriye doğru okşuyor. İşe yarıyor.

Kastian'ı iki kolundan tutup gözlerine anlam gelene kadar sarsıyorum. "Hemen şimdi sakinleşmen gerekiyor."

Duruşunu sertleştirmeden ve ifadesinin kontrolünü yeniden kazanmadan önce birkaç kez daha sallanıyor.

Sıkıca tuttuğu için gömleği yırtılmış. Bu da ne böyle? İnsanların ölümüne böyle tepki verdiğini daha önce hiç görmemiştim.

Kastian Elodie'ye bakıyor ve o da kendine geliyor gibi görünüyor. İkisi de birbirlerine sarılmak için hareket ediyor ve gözyaşları sessizce dökülürken, Arulius ve ben birbirimize bakıyoruz, ortaya çıkan olaylar karşısında tamamen şaşkınız.

Birkaç dakika sonra Kastian kucaklamadan çekiliyor, Elodie'yi kollarında sıkıca tutuyor ama Arulius'tan bana bakıyor.

"Acele etmeliyiz. Bu gidişle sanırım tüm Yarın tehlikede."

Elodie

W Kastian onu taşıırken Ren'in yüzü kalıcı bir çatık kaşla şekilleniyor. Hollows'a binmek için zaman yok. Üçümüzün kanatları var, bu yüzden karar vermek zor olmadı. Ama tanrılar, onunla savaştı.

Sessizce uçuyoruz. Diyarlar boyunca dalgalanan sarsıntıların dehşeti yıkıcıydı... Zihnim şimdi ortaya çıkan şeyle ağırlaşıyor. Kardaki kan damlamı kurtarmak ve diyarların parçalanmasını durdurmak için yeni bir aciliyet var.

Biz tepemizde uçarken kadim, tanrısal ağaçlardan birkaçı yerde yatıyor, kökleri ortaya çıkarılmış ve toz gibi parıldıyor. Ağaçlar kesilirse var olamazlar mı? Sanki yalnızca Yarının topraklarına kök saldıklarında sabitmişler gibi parçalanıyorlar.

"Bakma, aşkım."

Arulius sessizce yanıma süzülüyor ve yüzünde hem ciddi hem de korkmuş bir ifade var. Başımı sallıyorum ve yıkılmış şehre varana kadar bir daha konuşmuyoruz.

Nesbrim eski görkemli halinin hayaleti gibi.

Yıkılmış şehirdeki tek ışık, güneydeki uzak arazide bulunan derme çatma kampların ve yıkımın çoğundan kaçan kuzey bölgelerinin ışıkları. Yüksek Mahkeme'den geriye kalan enkaza doğru süzülürken etrafımıza bir korku havası yayılıyor. Hepimizin zihninde o korkunç savaşın anıları yeniden canlanıyor gibi.

Kanla lekelenmiş soğuk betonun üzerine iniyorum. O gün herkesi kurtarmayı başardığımı biliyorum ama yine de ürperiyorum.

"*Tanrılar*," diye mırıldanıyor Arulius altın kanatlarını indirirken.

Kastian Wren'i yere bırakıyor ve bir an için gözlerimizde hüznle enkaza bakıyoruz. Gremitie portalını aramaya nereden başlayabileceğimizi bile bilmiyorum, özellikle de tüm bu enkazın içinde.

Wren kollarını kavuşturmuş, Arulius'un bize yolu göstermesini beklerken, "Pekâlâ, altın göt herif, bize yolu göster," diye homurdanıyor.

Arulius kaşlarını düzleştirir ve başını sallar. "Var olan bir portal bilmiyorum... ama Violet'in sık sık kaçtığı gizli bir binası olduğunu biliyorum." Hepimiz canlanırsak ve umut damlar

damarlarımda dolaşıyordu. Rune onun gizli binasını da biliyor muydu? Onu düşündükçe düşüncelerim durgunlaşıyor. Tek umudum North'un gemisiyle ne yaptığıнын farkında olmaması - tüm o masum insanlara zarar vermesi.

"Umarım Nesbrim'in el değmemiş bir yerindedir." Kastian kaşlarını çatarak etrafımızdaki kan lekeli kayalara bakıyor. Sadece bir hafta önce Rune'la birlikte bu duvarların arasında koştuğuma inanmak çok zor. Gerçekten de Ritim'i geri alabileceğimizi düşünmüştük, değil mi? O zamanlar sadece Kastian ve benim Ritim Tanrıları olduğumuzu sanıyordum. Ama Barış ve Savaş bunu çok daha zor hale getiriyor.

Arulius bizi arnavut kaldırımlı yollardan Nesbrim'in kuzey ucuna doğru götürüyor, tanrıya şükür. Taş yığınları yavaş yavaş hatırladığım şirin kulübelere dönüşüyor. Sarmaşıklar duvarlarına tırmanıyor ve eski lamba direkleri yanarak boş sokaklara sıcak bir ışık saçıyor.

Rahat bir nefes alıyorum ve tüm bunları düzeltmek için içimden bir söz veriyorum. Violet insanların ona en çok ihtiyaç duydukları anda terk etti. Kendi aşkı her zaman önce gelirdi ve onu viski gibi kovalardı.

Göğsümden bir sıcaklık dalgası geçiyor ve hemen Kastian'a bakıyorum. Okyanus gözleri üzerime yerleşiyor ve şefkati aramızdaki bağdan kolayca akıyor. Ona gülümsüyorum ve o da elini sıkıca benimkinin etrafına sarıyor.

Wren ve Arulius birkaç adım önümüzde, her zamanki gibi bir konuda didişiyorlar. Onları bu kadar çok kavga ederken görmek beni asla gerçekten anlaşılamayacakları konusunda endişelendiriyor.

"Umarım Rune'un bize arattığı şeyi buluruz," diye mırıldanıyor Kastian usulca. Sesinde bir parça şüphe var ama sanırım bu daha çok her şeyin ne kadar hızlı gerçekleştiğinden kaynaklanıyor. Şimdiye kadar benim bekleyecek bir tip olmadığımı anlamış olmalı.

"Emin olmasaydı bana o bilmeceyi vermezdi," diyorum yavaşça, kaşlarım sanki ben de tam emin değilmişim gibi aşağı çekilmiş. Tek yapabildiğim umut etmek.

Nesbrim'in gecekondu mahallesi olduğunu düşündüğüm eski bir binaya yaklaşıyoruz. Violet gerçekten buraya sık sık gelir miydi? Kalbim endişe ve heyecanla çarpıyor. Burada kesinlikle *bir şeyler* saklıyordu. Duvarları oluşturan parke taşları çatlıyor ve ahşap panelli kapı menteşelerine zor tutunuyor. Kapının birkaç metre yukarısındaki sarmaşıkların arasından sadece küçük, yuvarlak bir pencere görünüyor.

"Burası..." Kastian duraksıyor, nasıl tarif edeceğini bilemiyor.

"Ürpertici. Perili. Sanki ondan bir şey kapabilirmişsin gibi." Wren'in burnu binayı küçümsediği için kıvrıyor ama sırtıyor. "Bir tuzağa benziyor. Gizli aşıklarını tuttuğu özel hapishanesi-"

"*Aman Tanrım*, Wren." Ağzını kapatıyorum ve Kastian birkaç kıkırdamaya izin veriyor. En azından havayı nasıl yumuşatacağını biliyor. Hakkını vermeliyim.

Arulius kapıyı menteşelerinden tekmeliyor ve hepimiz küçük kapı aralığından içeri adım atıyoruz. Arulius ve Kastian kanatlarını katlıyor ve vücutlarına yakın tutuyorlar. Ben bile küçük kapıdan sığabilmek için kanatlarımı sıkıca kıvrırmak zorunda kalıyorum.

Küflü ve miskli bir koku duyularımı işgal ediyor. Gözlerim loş odaya alışırken burnumu kırıstırıyorum. Hepimiz zar zor sığıyoruz; bu alan çocuklara ya da Yosun Serçeleri gibi daha kısa bir türe uygun görünüyor.

"Neden buraya bir şey saklasın ki?" Nefesimi tutarak sordum.

Wren pembe çakmağını ateşliyor ve bir cigara yakarak odaya loş, sıcak bir ışık veriyor. "Çünkü buraya kim bakar ki?" Esrarı dudaklarının arasına yerleştirirken gülüyor ve etrafa bakmak için öne doğru adım atıyor.

Haklı.

Oda küçük biblolarla, üzerlerine tozlu bezler örtülmüş masalarla ve köşelere örülmüş örümcek ağlarıyla dolu. Buraya *birileri* gelmeyeli uzun zaman olmuş.

Arulius uzak duvara doğru ilerliyor ve bir masanın üzerindeki bazı eşyaları incelemek için yaklaştığında, ayaklarının altındaki zeminden boş bir ses geliyor. Hepimiz donup kalıyoruz ve üzerinde durduğu halıya bakıyoruz.

Kastian kaşlarını kaldırır. "Aşağıda kesinlikle *bir şey* var." Altın tanrım halıyı geri çeker ve gizli bir kapıyı ortaya çıkarır.

Aman Tanrım. Bu kadın ve zindanlar da neyin nesi?

Wren sigarasından bir nefes çeker ve mırıldanarak, "Oyum Arulius'un önce düşmesi yönünde." der.

Arulius ona sinirli bir bakış fırlatır ama yine de başını sallar. "Eminim sorun yoktur. Size birazdan işaret vereceğim," diyor zindanın kapısını yuvarlak demir kulpundan tutup geri çekerken. Zeminin altına kaymadan önce gözleri kısa süreliğine benimkilerle buluşuyor.

Kastian'a yaslanıyorum ve yorgun bir nefes veriyorum. Bu noktada yorgun olduğumu söylemek yalan olur - çok yoruldu. Eminim hepimiz öyleyizdir.

Ama Rune ve diyarlar önce gelir. Yorgun zihinlerimizin bizi yönlendirmesine izin veremeyiz.

Bu yüzden elimizde küçük bir umut kırıntısı varken dinlenemem. O dışarıda beni beklerken olmaz.

Kuzey dışarıda ortalığı kasıp kavururken ve birçok kişiyi öldürürken olmaz.

Birkaç sessiz dakikadan sonra, Arulius bizim için ılık çaldı. Önce Wren aşağı atlıyor ve bana yardım etmek için kollarını yukarı uzatıyor.

"Aşağı inmeme yardım etmene gerek yok," diye mırıldanıyorum, kabaca değil ama yine de. Artık zayıf, küçük bir kız değilim.

"Emin misin? Kapının etrafında bir sürü iğrenç böcek var." Bu beni susturdu.

Gözlerim tiksintiyle irileşiyor ve Wren bir kahkaha atıyor, ben onun uzattığı kollara uzanıyorum, beni güvenli bir şekilde aşağı indirdiği için minnettarım.

Kastian peşimden aşağı atlıyor ve benim yaptığım gibi kanatlarını sırtına doğru geriyor. Bu alan yukarıdaki kulübeden bile daha küçük. Sadece sırtımızı kamburlaştırarak ayakta durabiliyoruz. Duvarlar da dar - sonunda loş bir ışığa açılan bir tünel.

Tek sıra halinde patikadan aşağı doğru yürüyoruz ve sonunda bir tür mağaraya açıldığımızı görüyoruz. Ana kattan biraz daha büyük. Kayalar, odanın şeklini belirleyen koyu renkli ahşaptan kalın kirişlerle çerçevelenmiş. Zemin sadece toprak, döşeme için parke taşı veya tahta yok.

Ayağa kalkıp mekânı inceliyoruz. Sekiz kapısı olan tuhaf bir oda. Duvarları bir kafes gibi sıralamışlar. Her kapının ortasında farklı bir oyma var, ancak her biri gece kadar siyah olan aynı tür metalden yapılmış.

"Bu da ne böyle?" Wren mağaranın ortasında duran Arulius'a doğru homurdanıyor ama sanırım kendi kendine konuşuyor.

Arulius bizim kadar şaşkın bir şekilde etrafına bakınıyor. "Burada bir şeyler sakladığını biliyordum ama bunun bu olduğunu düşünmemiştim."

"Peki *bu* tam olarak nedir?" Kastian sabit gözlerle ona bakıyor. Tüylerini esnetirken adaçayı kokusu etrafımızdaki boşluğu dolduruyor.

"Kavga etmesek olmaz mı? Neden başka kimsenin bizimle gelmesini istemediğimi kanıtlıyorsun." Kollarımı kavuşturuyorum ve Kastian bana özür dileyen bir bakış atıyor.

Arulius dudaklarında alaycı bir gülümseme belirirken onu görmezden gelir. "Burası bir Gremitie istasyonu."

"Bir ne?" Wren dikkatini tekrar altın Eostrix'ime verirken parmağını kapı kollarından birinin üstünde gezdiriyor.

"Bir Gremitie istasyonu. Onları yaratmak için gereken kaynaklar ve aura nedeniyle nadir bulunurlar, ancak bunu yapmak için Violet'e bırakın. Esasen diyardaki önemli yerleri için bir merkez."

Kastian kollarını kavuşturarak tedirgin bir şekilde sekiz kapıya bakıyor. "Peki hangi kapının

bir tanesi bizi Yıldızlar Denizi'ne götürecektir mi? Eğer bu kapılardan biri bile varsa."

Arulius'un gözleri uzak bir anı gibi özellikle bir kapıya bakarken dalgınlaşıyor. "Yüzyıllar önce beni geri getirmek için kalede bir tane kullanmıştı." Ortasında bir hançerin mavi renkli oyması olan siyah kapıya doğru yürüyor, etrafını yıldızlar çevreliyor. Elini metale dayıyor. "Bunun bir rüya olduğunu sanıyordum, ama işte burada."

Wren, Kastian ve ben bakıştık. En azından bunu bulmak uzun sürmedi. Düşmanın en kutsal yerinde olmak ürkütücü. Bu onun kalbi, değer verdiği şeylerle dolu.

"Hadi şu işi bitirelim." Wren elindeki esrarı düşürüyor ve botunun topuğuyla söndürüyor. Biz tereddüt ederken hava ağırlaşıyor.

Kapının ardında ne olduğunu söylemek mümkün değil.

Elodie

Arulius kapıyı açar. Gıcırdama sesi nefeslerimizin sessizliğini bozuyor ve ardından oda bir anda buz gibi suyla doluyor. Karanlık su küçük mağarayı istila ederken ciğerlerim sıkışıyor ve panik iliklerime kadar işliyor. Kafalarımız hızla suya gömülüyor ve hiçbir şey göremiyorum. Bu Zifiri karanlık ve hangi yönün aşağı ya da yukarı olduğu belli değil.

Histeri içindeyken bir el benimkini tutuyor. Kim olduğunu söylemek için çok karanlık ama beni dondurucu suya doğru yönlendiriyorlar. Ciğerlerim alev alana kadar yüzüyoruz ve yüzeye ulaşamayacağımdan eminim.

Yukarıdan bir ışık, mehtaplı bir çiçek gibi açıyor. Açılan gözlerle yüzümü yüzeye doğru eğiyorum ve kalbim bir çapa gibi denizin dibine düşüyor.

Bir milyon yıldız ışığı küresi su yüzeyinin üstündeki dünyayı boyuyor, merkezinde dört hilal ay var -mor, cerulean ve magenta renkleri- hepsi ritmik bir şarkıda dans ediyor.

Yıldızlar Denizi ve Ay Işığı.

Arulius kolumdan tutuyor ve yüzeye doğru yüzüyoruz, perdeyi aralayıp tamamen hayallerden oluşan bir yere giriyoruz.

Wren ve Kastian hemen arkamızdan yüzeye çıkarken derin nefesler alıp veriyoruz. Hepimizin gözleri yukarıdaki gökyüzüne odaklanmış durumda. Altın tanrıma bakıyorum ve onun bakışlarının doğduğu yeri görünce nostaljiye dönüşmesini izlerken göğsüm denizin buz gibi kucığında ısınıyor.

"Burada uyandıktan sonraki ilk anıların neler?" Suya basarken soruyorum; görünüşe göre kanatlar yüzmeyi giderek zorlaştırıyor. Beni daha da derinlere çekmeye çalışan ağır battaniyeler gibi hissediyorum.

Kendime not: Eostrixes iyi yüzemez.

Arulius kasvetli bakışlarını yıldızlarda tutuyor, ametist gözleri düşmüş bir tanrı gibi pastel renklerden oluşan evreni yansıtıyor.

"Aklımda kalan ilk anı bu gökyüzüne bakmak. İçimden akan huzur başka hiçbir şeye benzemiyordu. Mutluydum... memnundum." Bana bakıyor ve beni kendine çekiyor, sıcak kolunu etrafıma sarıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Sonra Violet tepemde durdu ve diyarların benim için barındırabileceği güzellikleri görmemi engelledi. Öfkesi ve nefreti bu hoşnutluğu korumak için sahip olduğum tüm umutları yaktı."

Elimi göğsüne dayadım.

"Bana *Gazap Tanrısı* olduğumu, sana olan nefretinden doğduğumu söyledi. Ve işte böyle... Gerçekte kim olduğumu bile bilmeden bir canavara dönüştüm." Derin sesi duygularla çatlıyor. "Tek istediğim güzel yıldızlara bakmak ve yaratıldığım tanrıdan başka bir tanrı olmaktı."

Arulius sadece herkes gibi var olmak istemişti. Özgür olmak ve kendi yolunu seçmek için. "Arulius... Ben-"

Birbirimizin gözlerinin içine bakana kadar beni tutuşunu gevşetiyor. Soğuk su çenelerimize vuruyor. "Bana acımana gerek yok, aşkım. Olan oldu. Şimdi Rune'un peşine düşmemizi istediği her neyse onu bulalım."

Wren etrafımızdaki melankoli havasını dağıtmak için boğazını temizliyor. "Şurada bir plaj var. Yüzmekten bıktım, o yüzden kışınızı dondurmaya devam etmek istemiyorsanız, hadi çıkalım."

Menekşe renkli kumsala doğru yüzerken Kastian bize yol gösteriyor; küçük kristallerden oluşuyor ve kıyıya ulaştığımızda bunun tamamen ametistten yapılmış bir ada olduğunu fark ediyorum. Yüzey camsı ve pürüzsüz, el değmemiş, sanki yüzyıllardır üzerinden hiç ayak geçmemiş gibi.

Arulius güzel gözlerini buradan mı almış?

Bedenlerimiz sırlıklam ve tüylerim ağırlaşmış, yere yığılmış yatıyorum. Ama yine de ruhum hafif.

Ne arıyoruz, Rune?

Dövmemin onun varlığıyla ısınmasını umuyor muyum bilmiyorum ama ısınmadığında kemiklerime işleyen hüzne engel olamıyorum. Ardında bıraktığı acı kendi kendine iyileşmiyor.

Arulius, "Herhangi bir sorunla karşılaşma ihtimaline karşı birimiz burada kalmalı," diye mırıldanıyor.

Wren oturduğu yerden kalkarken sırlıklam olmuş sarılmış tütün kutusuna bakarak kaşlarını çatıyor. "Ne tür bir sorunla karşılaşacağız? Kristal canavarlar mı? Her neyse, ben burada kalacağım. Sadece acele et." Kastian'a dikkatle bakıyor ve benim kara kanatlı Eostrix'im onu onaylamak için başını sallıyor.

Saatlerce yürüyormuşuz gibi geliyor.

Her adım bir öncekinden daha cezalandırıcı. Kanatlarım hâlâ nemli ve omuzlarımı acıtıyor. Burada zaman garip davranıyor. Aylar ne doğuyor ne de batıyor, esinti yok, bulut yok. Sanki bir uzay paradoksunun içinde sıkışmış gibiyiz. Burada hiçbir şey doğru gelmiyor.

Tereddütle arkamıza bakıyorum. Yol düz ama yine de Wren'e dönüş yolunu bulamayacağımızdan endişeleniyorum. "Burası neresi, Arulius? Bir şeyler... garip geliyor."

Kastian ensesini ovuşturur ve başını sallar. "Evet, ben de biraz tuhaf hissediyorum."

Arulius ilerlemeye devam ederken bize dönüp bakma zahmetine girmiyor. "Burası alemdeki bir cep gibi. Her şey burada *olabilir* ve *olmayabilir*. Varlığa getirilebilir, gizlenebilir ya da tamamen ortadan kaldırılabilir."

"Bunun bir anlamı varmış gibi davranalım." Kastian kaşlarını çatıyor ve sanki kanatları da saçma bir şekilde ağırmış gibi omuzlarını düşürüyor.

Etrafıma, yukarıdaki zamansız yıldızlara bakıyorum. "Bir şeylerin saklanabileceği bir yer... Violet burada ne saklamaya çalışıyor olabilir?" Eğer gerçekten denizin altındaysak, gerçek gökyüzüne bakıyor olamayız. Burası onun için bir tür hayali yer olarak mı yaratıldı? Violet'i düşündüğümde düşüncelerim durgunlaşıyor. Önceden nasıl biriydi? Çünkü tüm bunlara bakınca... sadece gökyüzüne bakmak isteyen biri gibi görünüyor. En sevdiği renk mor olan biri.

Arulius durdu ve ben doğrudan sırtına yürüdüm. Dönüp gözlerinde bir belirsizlik titreşimiyle bana bakıyor. Burnumu ovuşturdum ve birkaç adım geri atarak "Ne?" diye mırıldandım.

"*Orada, her şeyin derinliklerinde yatıyor,*" diye mırıldanıyor Arulius, gözleri her şeyi bir araya getiriyormuş gibi benimkileri ararken. "Sence Kuzey'in cesedini mi kastediyor?"

"Bu mümkün değil. Elodie kafatasını Nesbrim'de kırdı." Kastian'ın ses tonu emin değil gibi. Bu Kuzey'in bedeni olamaz... Öyle olsa bile, bu neyi değiştirir? Rune'u geri getirir mi?

Yürümeyi bırakıp karanlık, soğuk suya bakıyorum. *Derinliklerde*. "Kafası eksik olsa bile bedenini diriltebilir miyim? Gemisini geri alabilir... ve eğer onu geri alırsa Rune'u kurtarabiliriz."

Omurgamdaki dövme ısınıyor ve kalbim küt küt atıyor.

Derinlerde, onu orada bulacaksın, yavrum.

"Rune?" diye haykırıyorum. Sesi aklımda kalıyor ve varlığı uzaklaşırken omurgam soğuyor. "Rune!" Sesi damarlarımda aciliyet hissi uyandırıyor ve başka bir şey düşünmeden denize doğru koşarken aramızdaki bağın kopan iplerini kovalıyorum.

Kara suya balıklama dalarken kanatlarım sırtıma yapışıyor. Hiçbir şey göremiyorum ama deniz dibine doğru vahşice yüzüyorum. Ne kadar derin ya da uzun süre yüzmem gerektiğini bilmiyorum. Ama umurumda değil, nefesimi tutmam gerektiği kadar tutacağım.

"Elodie!" Yüzeyden boğuk bir çığlık geliyor ve iki büyük su sıçraması bana tanrılarımın peşinden geldiğini söylüyor.

Kulak zarım acımaya başlıyor ve nefesim kesiliyor ama devam ediyorum. Hiçbir acı beni kardaki kan damlama geri dönmekten alıkoyamaz.

Hiçbir şey.

Bedenim düşerken karanlık su ışığa dönüşüyor ve pembe renkli bir baloncuğun içine girerek deniz tabanına birkaç metre düşüyorum. Baloncukların tavanına doğru bakarken, Kastian ve Arulius'un da perdeden geçip birbirlerinin üzerine düştüklerini ve en az benim kadar şaşkın ve hayrete düşmüş göründüklerini izliyorum.

"Bunu yapmayı bırakmalısın, aşkım." Arulius başını ovuşturuyor ve Kastian abanoz boynuzları kabarcık örtüsünü delmesin diye çömeliyor.

"Bu da ne?" diye mırıldanıyor Ölüm Tanrım, burada sürekli tuhaf şeylere rastladığımıza inanamıyormuş gibi.

"Derinlikler," diyorum dalgınca, dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor. Dokunduğumuz deniz tabanına sıcak pembe bir ışık yayılıyor. Koyu yeşil bir yosun yatağı ama sanki büyülenmiş gibi varlığımıza tepki veriyor.

Buranın daha ürkütücü olmasını bekliyordum. Asla ayrılmak istemeyeceğim bir yer değil.

Kastian aramızdaki bağı sıcaklık gönderiyor ve gözlerim onunkilere takılıyor. Gözlerinde ışıklar titriyor ve o da biraz eğleniyor gibi görünüyor.

Arulius çömelerek bize doğru yürürken, "Orada bir şey var," diye mırıldanıyor. Başını uzaktaki bir ışığa doğru sallıyor. Durduğumuz yerin dışında, deniz tabanı karanlık yosun ve gölgelerden oluşan bir örtüden ibaret.

Hepimiz heyecanla birbirimize bakıyoruz ve eminim ki aklımızdan aynı düşünce geçiyor. Bu o olmalı, her ne ise.

Kastian baloncuk örtüsünü birkaç tüyle test ediyor, patlamayınca ayağa kalkıyor ve boynuzları örtünün büyüsunü etkilemiyor. Sırtıyor ve koşmaya başlıyor, parıltıya doğru koşarken pembe ışık adımlarını aydınlatıyor. Arulius onun peşinden giderken kıkırdıyor. Sırtışı gerçektir ve her zaman sırtında taşıdığı yük gitmiştir.

Ben de gülümsemeden önce derin bir nefes alıyorum ve peşlerinden gidiyorum.

Arulus

I Kastian'ı kolayca geçebilir; kasları var ama hızı yok.
 Birkaç adım önüne geçtiğimde hırlıyor. Elodie'nin kahkahası kulaklarımda keyifli bir müzik gibi çınlıyor.
 Başım içgüdüsel olarak onun parlak gülümsemesini ve ondan yayılan umudu görmek için geriye dönüyor

Gözler.

Onun neşesini tekrar hissetmek için her şeyi yaparım. Bir zamanlar kan bağıımız sayesinde paylaştığımız kalbinin sıcaklığı şimdi göğsümde karanlık bir delik.

Kastian artık onun bir parçası.

Ve ne kadar acı verirse versin, kalbi oraya ait. Onun sonsuzluğu olduğunu biliyorum. Rune da öyle. Lanet olsun, Wren bile. Ben sadece işleri karıştırmak için ortaya atılmış bir hataydım.

Başımı ileri çeviriyorum ve bir cesede ulaştığımda duruyorum. Haklıydı, bu Kuzey'in cesediydi, Violet tarafından diyarlardan saklanmıştı. Ama neden onu buraya saklamıştı? Diz çöküyorum ve ona dokunmadan önce tereddüt ediyorum.

O saf bir şeytan. Dokunulmamış etinin etrafında yankılanan karanlık bir aura var. Kafasını kaybetmemiş olsaydı hâlâ hayatta olduğunu düşünebilirdim. Yakasını ve omuzlarını kaplayan kurumuş kan dışında savaş kıyafetleri bile neredeyse yeni görünüyor.

Elodie ve Kastian yanımda durdular, nefesleri yarıştan dolayı ağırlaşmıştı. "O mu?" diye soruyor pantolonunun arasından.

Bakışlarıyla buluşmadan önce gözlerimi kapattım. "Evet, öyle. Bunu gerçekten yapmak istiyor muyuz? Rune'un bedeninde güçlü... ama sanırım kendi bedeninde neredeyse öldürülemez olacak."

Ölüm Tanrısı bunu düşünüyor muş gibi kaşlarını çatıyor ama Elodie'nin gözleri sert ve emin. Başını sallıyor. "Bu bir soru bile değil."

Savaş Tanrısı'nın bedenini deniz dibinden kaldırırken, onun benim için böyle bir şey yapıp yapmayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Wren geitinde bizi bekliyor. Çok uzun bir yürüyüş ve Violet'in North'a yaptığı lanetin vücudunu korumuş olması için tanrılara şükrediyorum. Belli ki başsız, Elodie ve Rune onun o kısmıyla ilgilendi. Ama ne olursa olsun, çürüyen bir ceset taşımadığım için şükrediyorum. Umarım istedikleri gibi olur. North'un kafası olmadan bedenini geri alabileceğine ikna olmadım ama umarım işe yarar.

Selvi'nin gözleri kollarımdaki cansız bedene takılıyor ve bunun gerçekten olduğunu fark ederek genişliyor.

"Kahretsin."

Kastian homurdanarak onaylıyor, ben de ikisini de görmezden gelerek suya atıyorum ve kollarımda topal bir bedenle geçide doğru yüzmeye çalışıyorum. Kanatlarım arkamdaki suda sürükleniyor, bu da işimi kolaylaştırmıyor.

Mağaraya ulaşıyoruz ve herkes içeri girdikten sonra Kastian kapıyı kapatıyor. Su kapının altından geri çekiliyor, sanki perde kapandığında su da onu takip ediyormuş gibi. Oldukça kurnazca, Violet'e bunu vereceğim. Nemli kıyafetlerle duruyoruz ve ana kulübeye geri tırmanmadan önce derin nefesler alıyoruz.

Tanrım, bugün tam bir baş belası oldu.

Sabah gökyüzünde sessizce uçuyoruz. Bir zamanlar her şeyden çok değer verdiğim şehre isteksizce dönüp bakıyorum. Neredeyse her şeyden. Bakışlarım Elodie'ye kayıyor, bej kanatları güneş ışınlarını yakalıyor, turuncu bir tonla sıcak.

Nesbrim'i sevmiş olabilirim ama hiçbir zaman gerçek evim olmadı.

Glades'e döndüğümüzde güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti. Kemiklerim yorgun ve tüylerim ıslanmaktan ve uçmadan önce düzgünce kurumamaktan sertleşmiş durumda.

Ölüm Tanrısı'nın beyaz köşküne ulaştığımızda, aşığıda, filizlenen yapraklar ve çiçekler arasından zorlukla görülebilen bir yaratık sürüsünün yanından geçiyoruz. Bu külden yerin yeni bir alev bulacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Elodie'ye bakıyorum, sevgili Hollows'unu gördüğüne çok sevinmesini bekliyorum ama onun yerine gözleri kararsız ve karışık duygularla dolu. Moro ve Violet'e ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz olmadığı için bu mantıklı.

Yüce Leydi'yi tekrar göreceğim düşüncesiyle dişlerimi sıkıyorum.

İlk nefesimi aldığım andan beri kaderimin efendisi o oldu. Hiçbir zaman gerçekten zgr olacağımı sanmıyorum. O benim yaratıcım, tüm tanrılardan sonra tanrıyı yaratan kişi.

Yere indiğimde güneş tüylerimi ısıtıyor. Elodie yanıma inerken Kastian Wren'i yere bırakıyor. Pembeleşmiş yanakları havadaki bahar soğuğuna karşi parlıyor. Bal rengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ona her şeyin yolunda gideceğini söyleyen emin bir gülümseme vermeye çalışıyorum.

Tabii ki yemedi. Ben de en emin yolu seçtim. Alaycı bir pislik olmak.

"Umalım da balaylarını bitirmiş olsunlar." Ona kaşlarını çatıyorum ve o da gülmekten kendini alamıyor.

Kastian bile bu yorum karşısında sırtıyor, Wren gözlerini devirerek yanıımızdan geçip beyaz şatonun devasa abanoz kapılarını açıyor. Elodie ve Kastian dışarıda kalırken ben dönüp onu takip ediyorum. Muhtemelen Moro'yla buluşmak için dışarıda bekleyecekler, bu yüzden kapıyı onlar için açık tutmaya zahmet etmiyorum.

"Cesedini nereye koyuyorum?" Wren'e sorarken Kuzey'in bedenini tuttuğum yeri değiştiriyorum. Kollarım bu noktada uyuşmayı çoktan geçti. Tanrılar aşkına, bir tanrı bir sabahta ancak bu kadar çok şey yapabilir.

Selvi bana doğru bir bakış atıyor ve omuz silkiyor. "Moro ve Violet'ten gizli olduğu sürece özel bir yer olduğunu sanmıyorum." Duruyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor, pek de memnun görünmüyor. Duraklıyorum ve Kuzey'in vücudu her geçen gün daha da ağırlaşıyormuş gibi davranmamaya çalışıyorum.

omzumda bir saniye. "Neden kaldın?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, karıştırmaya çalıştığı şeyle ilgilenmek istediğimden bile emin değilim. En azından şimdi değil.

"Biliyorsun... Neden bizimle kalıyorsun? Sana güvenmediğimizi biliyorsun. Kalmana izin verilmesinin tek nedeni bir şekilde Elodie'nin kalbine girmiş olman. Bana kalsa çoktan ölmüş olurdun." Kehribar rengi gözlerinde nefret cehenneminden başka bir şey yok.

Bu adil. Geçen günkü özrümün bir şey ifade etmesini beklemiyordum.

"Ben sadece Elodie için en iyisini istiyorum... Deniyorum, Wren." diye mırıldanmadan önce sözlerimi gözden geçiriyorum. İkincisinde sesim titriyor. Zarafete geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyorum. Yaptıklarımın affedilemez olduğunu biliyorum ama *deniyorum*. Bu yeterli olacak mı?

Gözlerindeki öfke dinmiyor ama sesi hiç de kaba değil: "Onun için en iyisi Rune'u geri almak ve senin *ortadan kaybolman*. Anladın mı?"

Çenemi sıkıyor ve sözlerini elimden geldiğince geçiştirmeye çalışıyorum. "Evet."

Wren dönüp mutfığa doğru yürümeden önce bakışlarını benimkilerle eşitliyor.

Göğsümü dolduran ıstırapla omuzlarım çöküyor. Nefretlerini anlamak zor değil. Anlıyorum amına koyayım.

Belki de hiç var olmasam onun için daha iyi olur.

Kuzey'in cesedini saklayacak bir yer bulmaya odaklanırken kafamdaki kasvetli düşünceleri silkeliyorum. Birinci kat, herhangi bir şeyi güvenli bir şekilde saklamak için çok yoğun bir trafiğe sahip. Kuzey'in cesedini tutuşumu yeniden ayarlıyorum ve ikinci kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başlıyorum.

Her koridora baktığımda, bu katta da iyi bir yer olduğunu düşünmüyorum. Gözlerim üçüncü kata kayıyor. Oraya çıkmamamız gerekiyor-Kastian muhtemelen orada garip şeyler saklıyordu.

Mükemmel bir saklanma yeri.

Üçüncü kata ulaştığımda, yıllardır fiziksel olarak zorlayıcı bir şey yapmamışım gibi eğiliyor ve nefes nefese kalıyorum.

Burada hava yoğun, duvarlar karanlık ve koridorlar uzun. Kastian buraya *hiç* gelir mi? Beyaz fayansların üzerindeki toza bakınca hayır diyorum.

Mükemmel, o zaman Kuzey'i buradaki odalardan birine saklayabilirim.

Koridorun sonuna varmadan önce en az on kapıdan geçiyorum. Koridorun sonunda kemerli bir pencere var ve içeriye bol miktarda ışık girmesini sağlıyor. Duruyorum ve solumdaki kapıya bakıyorum.

Koyu meşe ağacından yapılmış, buradaki kapıların çoğundan farklı değil. Ama bunun kenarlarında ok gibi görünen bazı oymalar var. Kolu deniyorum ve açılıyor.

Oda karanlık ve havadaki soğuk tüylerimi diken diken ediyor. North'un cesedini yere bırakıyorum ve kapı kapanana kadar kapıya yaslanıyorum.

Kanatlarımı açıyorum ve auramı tüylerime odaklıyorum. Altın rengi bir ışık odayı ısıtıyor ve gölgeleri köşelere geri atıyor.

Gözlerim burada sakladığı şeye takılır takılmaz, keşke hiç gelmeseydim diyorum.

Dreadius'ların, Yosun Serçelerinin, Eostrix'lerin ve kim bilir daha nelerin kemikleri, tahta pencerelerin altındaki uzak duvara yaslanmış yatıyor. Birkaçı yere yayılmış, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, sanki huzur içinde uyuyorlarmış gibi. Kurutulmuş çiçekler uzun zaman önce buraya getirilmiş ve önlerine konmuş.

Bunlar yıllar önce Kastian'la birlikte buraya gelen sürgün yaratıklar mı?

Çenem geriliyor ve dayanılmaz bir keder ağırlığı beni tüketiyor. İçimdeki karanlık, sonsuz çukura batıyorum.

Yaptığım şeyler için yanıyorum.

Sebep olduğum o kadar çok keder, o kadar çok acı var ki.

Onları buraya zorla getiren bendim. Çiçeklerden birini almak için diz çöküyorum, mükemmel kurumuş bir gelincik. Sarı lekeli taç yaprakları, güneşin altındaki kısa yaşamlarının kanıtını hâlâ koruyor.

İşaret parmağımla başparmağım arasında tutuyorum ve başımı bırakıyorum. Kanatlarım yaldızlı bir ışık perdesi gibi arkama düşüyor.

"Özür dilerim." Gözyaşlarım altımdaki zemine damlıyor. "Bunu hak etmediniz, hiçbiriniz hak etmediniz."

Wren'in sözlerinin ağırlığı içime çöküyor ve göğsümün derinliklerinde bir sızı hissediyorum. Neden tüm kötü şeyleri görmezden geldim... Hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmak daha kolay, değil mi? Diğer tarafa dönmek ve sadece istediğın şeye odaklanmak. Beni en çok hasta eden kısım ise onun için tekrar korkunç şeyler yapmaktan çekinmeyecek olmam.

Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. North'un bedeni bu odada iyi olacak. Ama *şimdi* gitmeliyim.

Odama yaklaştıkça adımlarım daha düzensiz hale geliyor. Herkes gibi ben de akşamları Kastian'ın odasında dinleniyorum ama ihtiyaç duyduğumuzda her birimizin kendi odası var ve şu anda bunun için şükrediyorum.

Öldürdüğüm her bir insanın feryat ve çığlıkları kemiklerimde yankılanıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. *Yanıyorum*. Tökezleyerek odama giriyorum ve kapıya yaslanıyorum, boğazımda gırtlaktan gelen bir çığlığın hıçkırıkları yükselirken ağzımı kapatıyorum.

Ben ne yaptım? Ne yaptım ben?

Ve hepsi boşunaydı.

Ellerime bakıyorum. Kan sonsuza dek avuçlarıma bulaşacak. Ruhlarının yükü beni sonsuza dek boğacak. Aldığım her nefes acı veriyor.

Odanın karşısında bir ayna duruyor ve bana Gazap Tanrısı'nı yansıtıyor. Darmadağınık. Şeytani.

Aynaya saldırırken boğazımdan çıkan çığlığı tanıyamıyorum, yumruklarımı aynaya çarpıyorum ve kırıkları yere ve kollarıma gönderiyorum.

"Neden, tanrılar?" Ağlıyorum. "Neden *kendimden* başkası olamıyorum?" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölüyor ve milyonlarca kırık cam parçası yerden bana bakıyor. Kollarımdan kan sızıyor ve gözyaşlarım onarılamaz parçalara çarpıyor.

Gözyaşlarım durana ve gözlerim kuruyana kadar bakıyorum - ta ki kendimi hatırlayana kadar. Duygularımı maskelemekte her zaman iyi olmuşumdur.

Bugün de farklı olamaz.

1T

Elodie

Kastian ve ben, Moro ve Hollow'ların ormandan geçmesini beklerken malikânesinin beyaz taş basamaklarında oturuyoruz. Ben ona yaslanıyorum, o da güçlü bir kolla beni sarıyor.

"Bu sabah benimle geldiğin için teşekkürler."

Siyah kanadı üzerimi örtüyor ve bedenlerimizin sıcaklığı ruhumu rahatlatıyor.

"Gremitie kapısı konusunda şansımız yaver gitti, değil mi?" Sessizce gülüyor. "Seni bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağım," diye mırıldanıyor, dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor.

Hollow'lar ormanın karanlığında görünür hale gelirken ben de koruluklara bakıyorum. Pençeleri geniş, yollarına çıkan her şeyi ezip geçiyorlar. Margo ve Brevik kuyruklarını sallayıp onları karşılamak için tırs gidiyorlar.

"Moro'ya güveniyor musun?" Öndeki Hollow'un sırtında bir binici görüldüğünde ifadem bozuluyor, Violet'in yakalandığım gün bindiği tanıdık siyah binici. Kürkü mürekkep gölüne dönmüştü. Canavarın boynu ve ön kolları görünmez, sanki böyle bir yetenek sağlayan parantezler takmış gibi, ama acaba hollow'u sadece böyle mi - bakması korkunç ve dehşet verici.

Kastian düşünceli bir şekilde mırıldanır. "Dürüst olmak gerekirse, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey Moro'nun yaşımızın ötesinde bir bilgiğe sahip olduğu. Yaptığı neredeyse *her şeyde* metodiktir." Onları da gördüğünde gözlerini kısıyor. "Yine de Wren'in onu dinlemeyi düşünmesini sağlayabildi, değil mi? Yani bu da bir şeydir."

Başımı sallıyorum, uzun gecemiz beni yakaladığında ağırlaşmış gözlerle göz kırpıyorum.

"Kalbinle dinle. Bundan sonrasını biz çözeriz." Okyanus gözleri benimkilere kayıyor ve bana ezici bir gülümseme veriyor.

Eğiliyorum ve onu öpüyorum. Bana daha sıkı sarılıyor ve bağın içinden ittiği sıcaklıkla düşüncelerim ve kalbim hafıflıyor. Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum ve "Kalbim hep seni istedi" diye mırıldanıyorum.

"Gördün mü? O her zaman en iyisini bilir."

Wren dudaklarının arasında taze bir esrarla malikâneden dışarı adımını atıp gelen şirketimize doğru bakarken gülüyoruz.

"Moro," diye sesleniyor yüksek sesle. Eski dostumuz başını kaldırır, koyu kahverengi kapüşonunu indirir ve

O bilge gümüş gözleriyle bize bakıyor. Güneş koyu tenini öpüyor ve başını çevreleyen açık mavi auradan taç buradan görülebiliyor.

Bu diyarın gerçek kralı gibi görünüyor. Sanırım bir zamanlar öyleydi. Violet'in yanında o Yüce Lord'du, Violet de onun Yüce Leydisi.

Moro, pençeleri Margo'nunkilerin iki katı büyüklüğünde olan devasa gri bir Hollow'a biniyor. Kürkü kuru buzdan çıkan soğuk duman gibi uçuşuyor. Gözleri iki kara kömür gibi. Violet onun yanında siyah Hollow'una biniyor.

"Elodie, seni iyi gördüğüme sevindim," diyor Moro atından inip birkaç adım yaklaşırken. Kastian ayağa kalkarak Moro'yu hemen durdurur.

Bir an için şok oldum çünkü Kastian'ın bu şekilde davrandığını sadece Arulius ve Rune'a karşı görmüştüm. Gözlerindeki güvensizlik barizdi.

Moro anlayışla başını sallar. "Özür dilerim. Durumumuzu neredeyse unutuyordum," diye mırıldandı.

Gözlerim Violet'inkilerle birleşiyor ve içgüdüsel olarak aşağı bakıyorum. Onun sarayında yaşadığım tüm işkence ve dehşet iliklerime kadar işliyor ve demir kokusu hafızamı doldururken kusmak istiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve Moro'nun arkasında küçülmeye çalışıyor gibi görünüyor. Moro onun varlığını hiç kabul etmiyor. Aslında, onun burada olmasından gerçekten rahatsız olmuş gibi görünüyor.

Hepimiz garip bir sessizlik içinde duruyoruz.

Abanoz kapılar arkamızda açılıyor ve Arulius dışarı çıkıyor. Altın kanatları güneşin ışığını yansıtıyor. Onu ilk gördüğüm günkü kadar güzel. Altın uçlu gri saçlarından su damlıyor. Duş mu aldı?

Moro ve Violet'e bakmadan önce bana nazikçe gülümsüyor.

"Keşke sizi gördüğüme sevindiğimi söyleyebilseydim."

Wren yanımda öksürerek gülüyor ve ben de onları uslu durmaya zorlamak için ikisine de bir bakış atıyorum.

Arulius gergin görünüyor, ama sırtışı bana aksini düşündürüyor.

Violet onu görünce bir kez olsun canlanıyor. "*Arulius*," diyor umutla.

Altın Eostrix'im ona kaşlarını çatarken çenesi esniyor. Şu anda hissediyor olması gereken şey kalbimi acıtıyor.

Bana dönüp bakarken kaşları birbirine çarpıyor. "Elodie... Aramızda söylenecek hiçbir söz olmadığını biliyorum. Özür dilemeyeceğim, dilemeni de beklemiyorum." Gözlerimin dolmasını engellemek için tüm irademi kullanıyorum. Sanırım bu onun "*Hadi devam edelim*" deme şekli.

Başımı sallamakla yetiniyorum.

Kastian yemek masasında hepimizin önüne çay koyuyor.

Wren, Naminé ve Greysil'e bu toplantı sırasında odalarında kalmalarını emretti çünkü oynayacakları önemli bir rol yok. Ben de istemiyorum. İkisinin de ölüp Nesbrim'in taşları üzerinde yattığını hatırlamak tüylerimi diken diken ediyor. Ayrıca, burada çok yardımcı oluyorlar. Marley de onları çok sevdi.

Moro ve Violet'in gözlerini masanın diğer ucundan üzerimde hissederken rahatsız bir şekilde fincanımla oynuyorum. Kastian yerine oturduktan sonra sessizlik nihayet bozuluyor.

"Söz senindir, Moro." Wren sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Ve bana anlattığın her şeyi geç. Ben zaten herkesi bilgilendirdim." Kastian çayından uzun bir yudum alır, ama

Wren'in tavrı karşısında hafifçe başını sallarken yakaladım. Sessizce oturup Moro'nun bir şey söylemesini bekliyoruz.

Gümüş gözleri uzakta, çayına bakıyor. "Hepimiz yolumuzda bir role hizmet ediyoruz, sence de öyle değil mi?" Moro'nun bakışları benimkilere yöneliyor. "Ama Ritim Tanrıları her şeyin anahtarıdır; Yarının melodisini devam ettiren yalnızca onlardır."

Arulius'un kaşları aşağı çekilir ve çene kasları esner. "Bu kadar bilmece yeter. Sadede gelin."

Violet dikkatle kayıp sevgilisine bakıyor, sanki onun cevabını hepimiz kadar umutsuzca arzuluyor.

Neden bunca zaman saklandı?

"Lütfen... Bilmem gerek Moro." Sesimdeki çaresizliğe engel olamıyorum. Kalbim bir ihanete daha dayanamaz.

Gözlerini kapatır ve ciddiyetle başını sallar.

"Hafızamı ilk kazandığımda... ve kim olduğumu tam olarak anladığımda, ilk içgüdüm herkese söylemek oldu." Gözleri kederle karardı. "Ama Riah, Anıların Tanrısı, anlayışlı bir adamdır. Bana Ritmin bir bütün olmadığını ve onun ağırlığını taşıyan dört tanrı senkronize olana kadar asla tam anlamıyla doğru olmayacağını hatırlattı. Kaos dönüyor ve eğer düzeltilmezse, tüm Yarın tehlikeye girebilir. Yıkım olmadan önce terazi bir tarafa ancak bu kadar kayabilir. Bu sabahki sarsıntıyı hissettiğinize şüphe yok."

Damarlarım ürperiyor ve başımı sallıyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. North nasıl Rhythm'in bir parçası olabilir ki... Bize katılması için yalvarmak bir yana, onunla yüzleşmek bile zor olacak.

"Elodie, cennete yemin ederim ki sadakatim sadece krallıklarımızın restorasyonuna. Niyetim asla dostlarımdan herhangi birine yanlış yapmak değildi. Kuzey'in gemisini kurtardınız, değil mi?" Moro soruyor.

Violet'in gözleri açılıyor ve yüz ifademi korkuyla inceliyor. Odadaki herkes hareketsiz, çünkü onu bu sabah aldığımızı nereden bilebilir ki? Kastian fincanını yere bırakıyor ve içime huzursuz bir his çöküyor.

Başımı salladım. "Aslında birkaç saat önce."

Moro gülümser. "Tıpkı Riah'ın dediği gibi. Harika. Şimdi Kökenler Mağarası'na gidiyoruz, böylece sen ve Kastian anılarınızı geri yükleyebileceksiniz."

Riah bunu nereden bilebilir ki? Geçmiş hayatımla birleşmeye pek hevesli değilim. Kastian'a bir bakışım bana onun da aynı şekilde hissettiğini söylüyor. İnsan kaybettiği yüzyılları hatırlamak konusunda başka nasıl hissedebilir ki?

Wren masanın üzerinde öne doğru eğilir ve neredeyse çay bardağını devirir. "Restore edilmenin Kuzey'le uğraşmamızla ne ilgisi var?" Kaşları korkutucu bir bakışla aşağı doğru iner.

Oda sessizleşir ve Arulius aniden ayağa kalkarak ellerini masanın üzerine koyar.

"Çok açık değil mi? Çünkü Ritim Tanrıları tam güçlerine ulaşmadan Kuzey'i gerçek bedeninde yenebileceğimiz bir gerçeklik yok," diye mırıldanıyor altın Eostrix'im masanın karşısındaki iki Gremitie'ye bakarken.

"Peki ya Rune?" Ben soruyorum.

Moro da ayağa kalkar, ancak Arulius'tan çok daha az agresiftir. "O da orada bizimle olacak. Gerçi bir bütün olduğu için anılarının geri getirilmesine gerek yok. Bu gece rüyanda seni ziyaret ettiğinde Rune'a söylemeni istiyorum. North muhtemelen ikinizi geri getirmemizi engellemeye çalışacaktır. Barış Tanrısı'nın kabında ikinize karşı yeterince güçlü olmadığını biliyor. Bu yüzden geldiğinde ve bedenini gördüğünde, o-"

Kastian, "Rune'un bedeninden çıkın," diye geveler ve gözlerinde umut parlar. Moro başını sallar ve iyimser bir

yorgun yüzünde gülümseme belirliyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Peki Köken Mağarası'na gitmek için ne zaman yola çıkıyoruz?" Rune'un bir kez daha bana sarıldığı ve düşüncelerinin omurgamdaki dövmeyi ısıttığı düşüncesiyle göğsüm sıkışıyor. Belki tüm bunlar bittiğinde nihayet biraz dinlenebiliriz.

Ne güzel olurdu.

Moro başını sallarken dudaklarını sıkıyor. "İki hafta içinde, Riah uyandığında. Döngü halinde ve dinlenirken hiçbir şey onu uyandıramaz. Tekrar kendi bedenine girdiğinde Kuzey'i kontrol altına almak için bir plan oluşturmak üzere bu zamana ihtiyacımız olacak."

Ellerimi kucağıma dayayıp acı içinde başımı sallarken Wren bana endişeli bir bakış fırlatıyor. "İki hafta. Sonra tüm bunlara bir son vereceğiz."

Rune

I küçük yavruma sarılmış olarak uyanıyorum. Sanki uyuyormuş gibi derin nefesler alıyor. Çok komik; rüyalarımızdayız, ona yaptırdığım dövme sayesinde mucizevi bir şekilde birbirimize bağlıyız. Parmaklarım omurgasından aşağı kayıyor ve nostaljik bir şekilde gülümsüyorum. Cildine koyduğum Çam Kovuğu büyüdü. Artık neredeyse tamamen büyüdü. Bir zamanlar sadece bir üzerinde durduğu dalın dörtte biri.

Kıpırdanıyor ve ona biraz daha sıkı sarılıyorum. Her gece sadece birkaç dakika sürüyor. Kuzey'in gücünün benimkini geçersiz kılmasından mı kaynaklanıyor yoksa elimizdeki tek şey bu mu emin değilim ama her saniyesine değer veriyorum.

"Rune," diye fısıldıyor Elodie göğsüme. Sesinin yumuşaklığı soğuk ruhumu ısıtıyor.

"Hey, yavru. Bu gece tenin soğuk ve kanatların ıslak. Her şey yolunda mı?"

Bundan nefret ediyorum.

Bu alemde onunla tekrar birlikte olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Burada bulanıkım, tam olarak kendimde değilim. Düşüncelerim kısa ve önceki buluşmalarımızdan bir şeyler hatırlayamıyorum. Sadece onu görebildiğimi hatırlıyorum.

"Ben iyiyim... Rune, North'a Kökenler Mağarası'na gitmesini söylemeni istiyorum. Ona Ritim Tanrılarının iki hafta içinde hafızalarını geri kazanacaklarını ve bizi durdurmaya çalışmak zorunda kalacağını söyle. Seni kurtarmak için bir planımız var." Gözlerimin içine bakmak için kucağımdan çekiliyor ve ben onun bal tonundaki bakışlarında kayboluyorum. Gülümsemesi sarhoş edici, göğsüme saplanan bir hançer gibi.

"Kökenler Mağarası mı?" Mırıldanıyorum, hafızama yerleştirmeye çalışıyorum.

Başını sallıyor. "North'un bedeni elimizde. O bedene geri döndüğünde özgür olacaksın sevgilim." Gözlerinde parlayan umut içimi acıtıyor.

"Lütfen fazla umutlanmayın. Hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyor ve Kuzey'in senin tahmin ettiğin gibi davranıp davranmayacağını bilmiyorum. Temkinli davranıyor, bunu hissedebiliyorum."

Elodie'nin gülümsemesi duraksıyor ama bana daha sıkı sarılıyor. "Bu plan işe yaramak *zorunda*. Ne olursa olsun seni geri getireceğiz. Bugünden itibaren iki hafta içinde orada olacağız." Sesi uzak geliyor ve zamanımızın çoktan sona erdiğini biliyorum.

Güzel siyah saçlarına başımı sallıyorum ve elimi bej kanatlarında gezdiriyorum. "Çok güzel görünüyorsun. Keşke bunu sana daha çok söyleseydim," diye mırıldanıyorum. Formu siyah bir dumana dönüşürken sesim bulanıklaşıyor ve ben tekrar karanlığa gömülüyorum.

"Seni seviyorum yavrum," diye fısıldıyorum boşluğa, yalnız ve yavaşça dinlenme haline geri dönüyorum.

Elodie

"E Lodie, uyan aşkım."

Gözlerim yavaşça açılıyor. Rune'un sözleri omurgamı ısıtırken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Benim

Kalbim onun için dayanılmaz bir şekilde ağrıyor, o kadar ki onu kollarıma geri almak dışında hiçbir şeyin bu acıyı dindirebileceğini sanmıyorum.

Arulius alnımı okşuyor ve ben onun kucağında olduğumu fark ediyorum. Koridordayız ve güneş henüz doğmamış. Koridor soğuk ve yatak odalarının kapılarından yumuşak horultular geliyor.

"Nasıl-"

Yanağımla okşuyor ve beni oturtuyor, "Koridorda koşuyordun, hayaletleri kovalıyordun galiba" diyor. Mor gözleri uykusuz gecelerin yorgunluğunu taşıyor.

"Üzgünüm... Rune'a mesajı iletmeyi başardım." Rüyaların uyandığınız anda çok taze görünmesi, ancak gerçekte olduğundan emin olamadığınız şeylerin bir hezeyanına dönüşmesi garip. Dokunuşu şimdiden çok uzak görünüyor.

Arulius gülümsüyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Güzel. Aç mısınız? Bize bir şeyler hazırlayabilirim," diye teklif ediyor ve bunu yaparken midem gurulduyor, bu da onun sırtmasına neden oluyor. "Tanrım, neden soruyorum ki?"

Mutfak soğuk ama Arulius taze çay demlerken ve Kastian'ın bugün kullanmayı planladığı hamurun bir kısmını pişirmek için fırını ısıtırken hava hızla ısınıyor. Eminim aldırmayacaktır.

İki fincan koyuyor ve her birine dumanı tüten sıvıyı döküyor, benimkine iki, onunkine bir küp şeker atıyor. Ekmeği beklerken oturup sessizce çaylarımızı yudumluyoruz.

Bu nostaljik, ne kadar normal hissettiriyor. O ve ben anlaşmazlık içinde değiliz. Zihnimi temizlediğimde, yaptığı iğrenç şeyleri unutmak kolay oluyor.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" Elindeki fincanı bırakıyor ve başını avucuna yaslıyor. O ametist gözler bana bakıyor ve ruhumu yakıyor.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum, karanlık çaya bakarak mırıldanıyorum, "Tabii ki biliyorum. Neden?" Kastian ve benim tanrısal ağaçlardan düşüp öldüğümüz anın görüntüsü yeniden ortaya çıkıyor.

Arulius gülüyor. Anısı kesinlikle komik *olmasa* da, bu derin ses benim de dudaklarımı bir gülümsemeye dönüştürüyor. "Daha bir Eostrix bile değilken boynumu ısırıştın. Senin *tamamen* vahşi olduğunu düşünmüştüm."

Gülüyorum ve omuz silkiyorum. "Bunu sen istedin. Başka seçeneğim yoktu!"

"Sanırım bunu hak etmiştim." Masadan kalkıp arkamdan yürürken kahkahası düşüyor ve ifadesi yumuşuyor. Misk kokusu yatıştırıcı bir şekilde üzerime düşüyor ve gecenin geç saatlerine kadar bu mutfakta yemek yapmayı öğrenmeye çalıştığımız zamanlar aklıma geliyor. Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyordu.

Parmaklarını köprücük kemiğimde gezdirirken ve dudakları boynumun hassasiyetine bastırırken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Beni eğlendirmek ister misin?" diye fısıldarken nefesi tenimde sıcak.

İçime bir sıcaklık hücum ediyor ve içgüdüsel olarak başımı onun omuzlarına yaslıyorum. "Aklında tam olarak ne var?"

Arulius beni her zaman tetikte tutar. Onun bu yönünü seviyorum, hep sevmişimdir.

Dişleri derimi delip geçiyor ve sıcak kan boynumdan aşağı süzülüyor. Dili kanı yakalıyor ve akıntıyı yaraya kadar takip ediyor. İnleme dürtüsüne karşı dudağımı ısırıyorum.

"Banyo atıştırmalığı?" Dudakları yukarı kalkıyor ve gülümsemesini hissedebiliyorum.

Gülüyorum ve kafasına yaslanıyorum. "Bu sefer kim kimi atıştırıyor?" Arulius heyecanla çekiliyor ve ocağa doğru yürüyor, fırını kapatıyor, pişmiş ekmeği çıkarıyor ve bana dönüp haince sırıtmadan önce tezgaha koyuyor.

"Sıra bende, aşkım."

Beni sandalyemden kaldırıyor ve mutfaktan çıkarken göğsüne yaslıyor. Bizi ana kattaki devasa banyoya götürüyor. *Neyse ki herkes üst katta ve umarım hâlâ uyuyorlardır.* Heyecan kalbimi tırmalıyor. Uzun zamandır onunla birlikte silmek istediğim bir geceyi yeniden yaratıyor.

Arulius beni dört yetişkin Eostrixe'nin sığabileceği büyüklükteki ayaklı küvetin yanındaki gri aksenli koltuğa oturtuyor.

Musluk sessizce dönüyor ve bana bakıp başını küvete doğru sallıyor.

"Binmeyecek misin?" Tişörtümü başımın üzerinden çıkarırken mırıldanıyorum. Şimdi tereddütlü görünüyor ve bunun onun için zor olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Gözlerinde kırılganlık var. İlişkimizi düzeltmek istediğini biliyorum. Sanırım duygularını bastırmanın onun için her zaman çok kolay olduğunu düşünmüştüm, ama belki de maskesi düşündüğümünden daha fazlasını gizliyordur.

Bana zayıfça gülümsüyor ve başını sallıyor.

Küvete önce ben giriyorum, sıcak su bedenimi kaplayınca rahatlıyorum. Kanatlarım anında ıslanıyor, onları yukarıda tutmak zorlaşıyor, bu yüzden rahatça yanlarıma düşmelerine izin veriyorum.

Arulius arkama geçiyor, kolları karnımı sarıyor ve beni kendine çekiyor. Teni tenimi yakıyor, gergin göğsü yanaklarımı ısıtıyor ve onu terk eden kalbim biraz daha yüksek sesle atıyor.

"Seni özledim aşkım," diye fısıldıyor omzuma kondurduğu öpücüklerin arasında. Her biri bir öncekinden daha şefkatli. "Seninle vakit geçirmekten daha çok arzuladığım bir şey yok. Dünya başımıza yıkılsa bile. Bu kadarını hak etmiyor muyuz?" Kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sarılıyor.

"Beni gerçekten her şeye tercih eder miydin?" Elimi bükülmüş kolunun üzerinde gezdiriyorum, su bizi kucaklarken göğsüne yaslanıyorum. Başını başımın arkasına doğru sallıyor, altın sarısı saçlarının telleri suda yansıyor. Derin bir nefes alıyorum ve onun tatlı bal kokusunun aroması, suya eklediği lavanta tuzlarıyla karışarak duyumlarımı dolduruyor.

"Gerekirse diyarları yakıp yıkarım. Sen güvende olduğun sürece, bedeli umurumda değil."

Derin bir nefes aldım. "Bu oldukça duygusuzca." Hüzünlü bir gülümseme dudaklarımı geriyor.

Omuz silkiyor, çenemi kavırıyor ve başımı ona doğru eğiyor. Mırıldanırken gözleri kısılıyor

dudaklarıma karşı,
"Umurumda değil." Sonra
beni öptü.

Öpüşmemizi derinleştirirken yumuşak dudakları morarıyor ve ben her saniyesini yutuyorum. Arulius'un ellerinden biri karnımdan aşağı kayıyor, klitorisimin etrafında dönüyor ve diğer eli boğazımı sahiplenici bir şekilde kavrarken orgazmımı artırıyor.

Aleti sırtımda sertleşirken ve acımasız tanrımın parmakları girişimi kızdırırken inliyorum. Dudaklarımdan çekiliyor ve bana bakıyor. Parmakları hareket etmeyi bırakıyor ve alemdeki diğer her şey duraklıyor gibi görünüyor.

Kaşlarım çatıldı. "Sorun nedir?"

Başını sallıyor. "Hiçbir şey." O güzel mor kapüşonlu gözleriyle bana bakarken, dudakları ağızdan ölüyormuşçasına benimkileri kovalarken, girişime sataşmaya devam etmeye çalışıyor.

Ama geri çekiliyorum ve öne doğru eğilip yüzümü ona dönüyorum. Altın tanrım küvete yaslanmış, kasları gergin ve alt karnını kaplayan sıkı V baştan çıkarıcı. Ama zihnini rahatsız eden bir şey var ve bu düşünce bile göğsüme acı yayılmasına neden oluyor.

"Bana anlatabilirsin Arulius," diye mırıldanıyorum usulca ve elimi uzatıp yanağını okşuyorum. Avucumun içine doğru eğiliyor ve gözlerini kapatıyor. Koyu kirpikleri pembe yanaklarını kasvetli düşüncelerle öpüyor.

Gözlerini açtığı anda azapla doludur. "Bir canavardan başka bir şey olabilecek miyim?"

Kalbim sıkışıyor. "Seni affettim... Yaptığın onca şeyi yapmak istemediğini biliyorum. Geçmişimizin berbat olduğunu *biliyorum*." Bana bakması için yüzünü dürtüyorum. "Ama sen benim gözümde asla bir canavar olmadın, Arulius. *Asla olmadın*."

Kastian'ın korusuna vardığımızdan beri ruhsal durumu o kadar kötüye gidiyor ki... Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu bu şekilde görmekten nefret ediyorum. Ve bu erken saatlerde benimle birlikte uyanık olanın hep o olması bana onun da uyumadığını söylüyor.

Dudaklarında beliren küçük gülümseme ağlamak istememe neden oluyor. Çünkü bana inandığını sanmıyorum. "Sen nazıksın, aşkım. Bu yanının asla ölmesine izin verme."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında yanıyor. Neden böyle konuşuyor? Sanki her zaman yanımda olmayacakmış gibi?

Kollarımı omuzlarına doluyorum ve o da beni yakalayıp küçük, şaşkın bir nefes veriyor. "*Lütfen*, yorgun kalbinin dinlenmesine izin ver. Sen mutluluğu hak ediyorsun, Arulius, için ne olursa olsun İblisler sana fısıldıyor. Eğer onları dinlerseniz, lütfen beni de dinleyin."

Kısık bir kahkaha atıyor ve ellerini kalçalarımın iki yanında durana kadar sırtımdan aşağı kaydırıyor. Aleti altımda sertleşiyor ve içime gömülene kadar kalçalarımı nazikçe indiriyor.

Ona sıkıca sarıldığımda gözyaşlarım dökülüyor.

"Mutlu olmadığımı kim söyledi?" diyor titrek bir sesle. Kendini usulca içime iterken dişleri omzuma batıyor.

Bir elimle saçlarını avuçluyorum, diğer elimi de sırtına, kanatlarının üstüne doğru uzatıyorum. Beni tutkuyla, sert ve yavaşça beceriyor. Kanımdan aldığı her yudum tüm bedenimi ısıtıyor.

Birlikte yanıyoruz, ateş ve benzin gibi.

Ama soğuk gözyaşları sırtımdan aşağı yuvarlanırken, Gazap Tanrımın yalan söylediğini biliyorum.

1W

Elodie

KOl ve Willow birer pislik. Hikayenin sonu.

Vahşi Eostrix'in eflatun aura yayının altından eğilip bacaklarını altından tekmelemeye çalışıyorum. Ama tabii ki bunun geldiğini görüyor ve tekmemin üzerinden kolayca atlayarak diğer eliyle omzumu kesti. Çok kanayacak kadar büyük bir kesik değil ama yine de acıtıyor. "Hâlâ çok yavaşsın." İç geçiriyor ve bana elini uzatıyor. Aldım ve kalkmama yardım etti. "Kol, Onun eğitilmeye değer olduğunu sanmıyorum. Son yarım saat içinde onu en az yirmi kez kıcının üstüne ittim."

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

Pantolonumu fırçalıyorum ve Kol'un üzerime doğru geldiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Beni yere yatırıp hiç irkilmeden iki kolumu birden tuttuğunda nefesim kesiliyor. Vücudunun göğsümdeki ağırlığı tüm nefesimi ciğerlerime itiyor ve korku kalbime çöküyor. Gözleri gece kadar karanlık ve Rune'a olan benzerliği beni eziyor.

"Kendini topla, Elodie. Bu hiç kolay olmayacak. Kuzey *senin* için lanet bir kabustu. vücut. Onu şimdi hayal edebiliyor musun?"

Göğsümde öfke kabarırken dişlerimi sıkıyorum. "*Deniyorum*," diye karşılık veriyorum ama ikna olmuş görünmüyor.

"Rune tam bir aptaldı. *Sana* yaptığı gibi onun için savaşmayacağını bilmeliydi. Kardeşim çok daha iyisini hak ediyordu." Kol beni küçümsüyor ve dudaklarından küçümseme damlıyor.

Damarlarımda su katılmamış bir öfke dalgası dolaşıyor ve Kol'u üzerimden atıyorum. İlk karşılaştığımızda Kastian'ı öldürdüğü oniks kılıcıyla bana doğru gelmeden önce gözleri sadece bir anlığına açılıyor.

İki aura bıçağımı da çağırıp önümde çaprazlayarak saldırısını yakalıyorum ve kılıcını elinden fırlatıyorum. O gafıl avlanmışken göğüs kafesine sert bir tekme indiriyorum ve geriye uçup kıcının üzerine düşüyor, ben ona ters ters bakarken bıçağım yanağını kesiyor.

"Bunu bir daha söylersen gururunu incitmekten fazlasını yaparım."

Kol bir anlığına kızgın görünüyor, sonra iç çekiyor ve rahatlama yüz hatlarına yayılıyor. "Tanrıya şükür, söylediğinden daha güçlüsün. Sanırım önce seni kızdırmamız gerekiyordu."

Ona kaşlarını çatıyorum ama auramı serbest bırakıyorum. Bıçaklar havada kayboldu ve Willow beni dürttü.

Dirsek.

"Güzel." Kadın Kol'a sırtıyor ve Kol başka tarafa bakıyor. Sevişip sevişmediklerini gerçekten bilmek istemediğime karar vermeden önce birkaç dakika aralarına bakıyorum.

Kol ayağa kalkıyor ve konağa doğru yürürken sırtımı sıvazlıyor. "Bugünlük işimiz bitti. Yarın Arulius ve Kastian'la devam ederiz." Willow onun arkasından geliyor ve ben en arkada kalıyorum.

Bütün sabah dayak yedikten sonra vücudum tepeden tırnağa ağrıyor ama ondan ne kadar hoşlanmasam da Kol haklı. Dövüşürken daha öfkeli olmalıyım. Kızgınım... ama aynı zamanda dikkatim dağınık. North, Rune'un bedenine sahipken ve insan alemini parça parça yok ederken biz burada oturmuş bekliyoruz.

Doğruca odamıza gittim ve yüzüstü çarşafların içine düştüm.

Wren'in Vernovian Diken'i'ni Kuzey'e yerleştirirkenki hızlı düşüncesi sayesinde hâlâ insanlar âleminde olduğunu biliyoruz. Her gün çok uzağa gitmiyor ama yine de acımasızca öldürüyor. Sadece elinden geldiğince çok acı ve ıstırap çekertmek istiyor.

Burada oturup beklemekten nefret ediyorum. Bir planımız olduğunu, eğitim ve hazırlıkların önemli olduğunu biliyorum ama geçen her saniye Kuzey'in masum insanlara zarar verdiği ve onları öldürdüğü bir başka an.

İnliyorum ve gelişigüzel bir şekilde botlarımı tekmeleyip kemik zırhımı çıkararak yere düşmelerine izin veriyorum. Sırt üstü dönüp loş tavana bakıyorum.

Onu öfkesini bastırmaya ikna edemezsek ne olacak? Hatırlamadığım bir tanrıçaya kızgın. Sanırım bu ikimiz için de adil değil.

Bitişikteki banyonun kapısı açılıyor ve Kastian'ı banyodan çıkarken yakalamak için tam zamanında başımı kaldırıyorum. Beyaz saçları ıslak ve beline sadece bir havlu sarılmış.

"Ne yapıyorsun?" Yere bakarken gülümsüyor ve botlarımla zırhımın dikkatsizce oraya atıldığını görüyor. "Kol seni yine çok mu zorladı?"

İnledim ve doğruldum. Kollarım zonkluyor ve kığım acıyor.

"Evet, bu ikisi beni dövmekten zevk alıyor."

Kastian siyah pantolonunu giyiyor ve bir yere yetişmek için acele ediyor gibi görünmesi beni üzüyor. "Bence sen onları yenene kadar devam edebilir. Duygusuz olabilirler ama seni savaşa hazırlıyorlar."

Asık suratla başımı sallıyorum. "Biliyorum. Sadece dikkatim çok dağınık ve huzursuz hissediyorum."

Koyu renk kanatlarını dar abanoz gömleğinin içinden geçiriyor ve tüyleri, üzerlerinde kalan suyu silkeledikçe kabarıyor. Yanıma yaklaşıp alnıma bir öpücük kondururken okyanus gözleri benimkileri buluyor. "Zihninin dağılmasına izin verme. Plana ve eğitimine odaklan. İstersen sana yardım edebilirim. Aslında *iç huzuru* üzerinde çalışmak için Glades'in kenarına gidiyorum. Moro bunun tekniğimize yardımcı olacağını söyledi."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Sen mi? *İç huzur* üzerinde mi çalışıyorsun?" Alaycı bir tonla söylüyorum ve o da sırtarak kolunu bana doluyor ve beni omzunun üzerinden atıyor.

"Görünüşe göre ikimizin de bunun üzerinde çalışması gerekiyor." O gülüyor ve beni odamızdan çıkarırken ben de gülüyorum.

Kayalıkların kenarına giderken Wren, Moro, Violet ve Arulius'un üzerinden uçuyoruz. Hepsi Wren'in Kuzey'i kuşatma planımız için hazırladığı modelin etrafında toplanıyor. Moro bizim için Köken Mağarası'nı ayrıntılı bir şekilde anlattı, hangi tünellerin pusu için etkili olduğunu ve her birimizin bu tünellerin neresinde saklanacağını söyledi. Onu içeri çekeceğiz ve kendi bedenini geri aldıktan sonra onu alıkoyacağız.

Rune'u geri almak ve diyarları kurtarmak için tek şansımız bu.

Bir sarsıntı daha Yarın'ı sarsıyor ve uzaktaki tanrısal ağaçlardan birkaçı daha yere yıkılıyor. Düşükleri yerde toz bulutları oluşuyor ve kalbim göğsümün derinliklerine gömülüyor. Kastian içinden akan acıyla yüzünü buruşturuyor; içinden geçen ruhların sayısı çok fazla. Acı benim de içimde dalgalanırken yanağımı ısıyorum. Acının çoğunun bağdan geçmesini engelliyor. Onun için ne kadar yoğun olduğunu hayal bile edemiyorum.

Zamanımız tükeniyor.

"Düşüncelerini bulandırmasına izin verme, Elodie. Zor olduğunu biliyorum ama zihnimiz açık olmalı. Kuzey'in istediği de bu. Korkmuş ve çaresiz olmamızı istiyor." Kastian sessizce yerden yükselen bir kaya oluşumunun üzerine iner. Altın uçlu siyah kanatları arkasına doğru kıvrılırken çırpınıyor.

Dakikalar sonra ayaklarım yerle buluştu. Altımızdaki çakıl taşları son sarsıntılarla birlikte titriyor. Korku zehirlidir ve dışarıda tutulması imkansızdır.

Ölüm Tanrım kan bağımız aracılığıyla güven dalgaları gönderiyor ve bu da sinirlerimi yatıştırıyor. Elimi tutuyor ve bacak bacak üstüne atarak oturuyor. Ben de onu takip edip aynı şekilde oturuyorum, yüzüm ona dönük ve bu *iç huzur* eğitiminin tüm sorunlarımı çözmesini bekliyorum.

Ben gülümsemeden önce birkaç dakika birbirimize bakıyoruz ve o öne doğru eğilip parmaklarını gözlerimin üzerine hafifçe sürterek gözlerimi kapatmamı sağlıyor.

"Dikkat dağıtacak biri varsa o da sensin, küçük tanrıça," diye mırıldanıyor ama sesindeki sırtışı duyabiliyorum.

"Peki, huzurumuzu nasıl bulacağız?"

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra mırıldandı: "Moro büyük, derin bir su havuzu hayal etmemizi söyledi. Berrak ve durgun bir havuz. Sonra ortasına düşen tek bir damlayı hayal edin."

O kelimeleri söylerken, tarif ettiği havuz anında zihnimde şekilleniyor. Su masmavi ve derinlikleri âlemlerin merkezine ulaşıyor gibi görünüyor. Burayı daha önce görmüş müydüm? Suyun yüzeyine bir damla su damlarken ve güç dalgaları kemiklerimi titretirken bu düşünceyi düşünüyorum.

Benim gözlerim hızla açılıyor ve Kastian'ın kiler de bir an sonra aynı şeyi yapıyor. Tenimi kışkırtan enerji parmak uçlarımda dans ediyor ve çağırmak daha kolay geliyor. Test ediyorum ve aura bıçağımı hayal ediyorum. Üç ayak uzunluğundaki ışık bıçağı avucumda şekilleniyor ve içinden benim olduğunu bilmediğim bir güç fışkırıyor.

Ölüm Tanrım ayağa kalkıyor ve kanatları karanlık bir aura ile parlıyor, bu da onun da aynı tuhaflığı yaşadığının kanıtı. "O yer neden bu kadar tanıdıktı?" Kaşları birbirine çarpıyor ve bana tereddütle bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Emin değilim... ama yarın Willow ve Kol'un kışkırtıcıları tekmeleyeceğimi biliyorum."

Elodie

Naminé yanımda benimle aynı ikram kovalarını taşıyor. Greysil bu sabah Hollow'lar için onları hazırlamasına yardım etti. Her bir kovanın ağırlığıyla ellerim acıyor ama heyecanım gülümsememe neden oluyor.

Bugün Pine Hollows'un nihayet ahırları kullanabileceği gün.

Her gün bunun üzerinde çalıştık ve mümkün olduğunca meşgul olarak zaman kazanmaya çalıştık. İnşa etmek, eğitmek ve eski düşmanımla bir arada yaşamaya çalışmak yorucuydu ama dikkatimi dağıttığı için memnunum. Rune ona planımızdan bahsettiğim gecedan beri beni ziyaret etmedi. Eminim North ona verdiğim mesajı ilettikten sonra bağlantıyı kestiği içindir.

Zihnim endişeyle dolup taşıyor.

"Tamam, bu kaş çatmalar ne için?" Naminé bana kaşlarını çatıyor. Neredeyse iki hafta önce Arulius ve ben küvette ağlarken ve seks yaparken yakalandıktan sonra *kaşlarını çatmama* politikası uygulamaya başladı. Uyandığı ve bizi yakaladığı için mutluyum, diğer tanrılarımı değil.

Kastian'ın bu konudaki sıkıntımı hissettiğinden emin olsam da, hiçbir şey söylemedi ve bunu takdir ediyorum. "Sadece Rune'u düşünüyordum." Gökyüzüne bakıyorum. Bölgede hava önemli ölçüde ısınmıştı.

son birkaç gündür. Ağaçların yaprakları tamamen büyümüş ve pembe çiçekler açmış. Yapraklar bu sabahtan beri oraya buraya dökülüyor. Violet akşama kadar hepsinin büyük bir gösteriyle dağılacağını söyledi.

Naminé yürümeyi bırakıyor ve kovalarını yere bırakıyor. Duraksıyorum ve kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Onu düşündüğünde kaşlarını çatma. Gülümse. Bu kadarını hak ediyor, sence de öyle değil mi? Onun hakkında kaşlarını çatmana izin verirsem çok kızacağını biliyorum." Sarı saçlarını örmüş ve sağ omzunun üzerinden atmış. Sıcak kehribar rengi gözleri bana sempatiyle bakıyor. "Onun için gülümse. Arulius için gülümse. *Benim* için gülümse. Tanrı biliyor ya, hepimizin işine yarayabilir." Bana neşeyle gülümsüyor ve ben de ona karşılık veriyorum.

"Haklısınız. Teşekkür ederim, Naminé. Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Ona sarılıyorum ve o gülüyor.

"Muhtemelen doğruca bir ağaca çarparsın."

İkimiz de gülüyoruz ve kız omuzlarımı sıkıca kavırıyor. "İyi olduğuna söz verir misin?" diye daha ciddi soruyor.

Başımı sallayıp yukarı baktığımda Arulius ve Kastian'ın birkaç kovayla bize doğru geldiğini görüyorum.

"Bir sorun mu var?" Kastian soruyor, kara kaşları endişeyle çatılmış bir halde yüzümü inceliyor. "Hayır, sadece kiraz çiçeklerinin açmasından bahsediyorduk," diye yalan söylüyorum. Naminé anlıyor

Hemen yapacağını bildiğim gibi, çünkü o harika biri.

"Evet, bu gece gitmiş olacak olmaları üzücü." Çiçeklere özlemle bakıyor ve bana göz kırpana kadar ben bile onun maskaralığına inanıyorum.

Ama aslında bu gece gidecekleri için üzgünüm.

Arulius sanki yapraklarını kaybettiklerini fark etmemiş gibi çiçeklere bakıyor. Kara kanatlı Eostrix'im kovalarını benimkilerin yanına koyuyor ve elime uzanıyor. Bana bir zamanlar insanların âlemindeyken ailem ve Maggie Teyzem beni Barkovah'taki havai fişekleri izlemeye götürdüğünde yaşadığım baş döndürücü ışığın aynısıyla dolu çocuksu bir sırıtış atıyor.

"Elodie, bu gece benimle birlikte taç yapraklarının inişini izlemek ister misin?" Kastian kulağımın kabuğuna doğru fısıldıyor. Kalbim küt küt atıyor ve hevesli gülümsemem ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyor ama yine de başımı sallıyorum.

Arulius sanki ona karşı komplo kuruyormuşuz gibi kaşlarını çatıyor ama Naminé yeterince yakın ve çok şey duydu.

"Ben de izlemek istiyorum!" diye ağzından geçiriyor ve Kastian ile bana bakıyor. "Greysil çok şaşırarak, *lütfen?*" Sevgili Ölüm Tanrım gülümsüyor ve başını sallıyor. Naminé parlıyor ve kovalarını topluyor, sanki acele etmek geceyi daha çabuk getirecekmiş gibi hızla ahıra doğru ilerliyor.

Onu takip ediyoruz ve Arulius yanımda ilerliyor.

"Wren'in bu sefer de boş durmayacağını biliyorsun," diye mırıldanıyor, bakışlarını sabit bir şekilde ileride tutarak.

Omzumla onu dürtüyorum ve mor gözleri bana bakıyor. "Ve benden yapmayacağına inanmamı mı bekliyorsun?" Sırıttıyor ama cevap vermeden ahıra doğru bakıyor. Adımlarımı yavaşlatıyorum ve geride kalıyorum. Arulius, Naminé ve Kastian'a yetişene kadar yürümeye devam ediyor. Wren ve Marley çoktan avuç avuç ikramları Hollow'lara atmaya başladılar ve daha fazlası da bu çılgınlığa katılmak için yanımdan koşarak geçiyor.

Bazen arkada durmak ve dünyanın sizin varlığınız olmadan birkaç dakikalığına dönmesini izlemek güzeldir.

Uzun beyaz tüylerden oluşan uzun bir kuyruk etrafımda kıvrılıyor. Margo yanıma yerleşirken ona gülümsüyorum. Mavi gözleri içime işliyor, damarlarıma sakinlik aşıyor. Sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş gibi beklentiyle beni izliyor. Köpeklerin böyle şeyleri bilmesi ne tuhaf. Sanırım bunu tüm benlikleriyle hissediyorlar.

"Sen de mi?" diye mırıldanıyorum, Naminé'ye bakarak beni yine kaşlarımı çatarak görmediğinden emin oluyorum.

Eğer yaparsa Tanrılar yardımcım olsun.

Margo burnuyla başımın arkasına sokuluyor ve homurdanıyor. Onun güzel beyaz tüylerini okşuyorum ve beni diğerlerine doğru itiyor. "Tamam, tamam. Yalnız kalmak da sağlıklı olabilir!" Kuyruğunu sallayarak yanımda yürüyor ve Kastian'ın yanına vardığımızda Margo çoktan onun kovalarından birini alıp kendi yerine doğru koşmaya başlamıştı bile. Brevik de onu takip ederek orman çizgisinde buluşup paylaşıyor.

"Sanırım Margo'nun artık senden daha fazla arkadaşı var," diyor Kastian, son ikramlarımı bekleyen Pine Hollows'a atmama yardım ederken.

"Zaten Moro da onun arka cebinde. Onun ya da buradaki diğer Hollow'lar için yapamayacağı bir şey olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum. Kastian bana bakarken beyaz saçlarını alnından siliyor. Siyah boynuzları gökyüzünü işaret ediyor ve kanatları arkasında toplanmış.

"Zavallı Violet. Onun yerine bir Hollow'u seçerdi."

"Margo'yu hepinize tercih ederim." Omuz silkiyorum ve tepkisini görmek için ona bakıyorum.

Kastian bir kahkaha patlatıyor ve Wren ile Arulius'un meraklı bakışlarını üzerine çekiyor. Naminé sadece genişçe gülümsüyor ve yüzündeki sırıtiştan memnun görünüyor. "Kendimi bunun için hazırladım, değil mi?" Kastian eğiliyor ve boş kovaları alıyor.

"Peki... daha önce hiç yaprakların düşüşünü izledin mi?" Merak ettim. Burada kutsal olduğu anlaşılan bir şeyin parçası olacağım için heyecanlıyım.

Başını sallıyor. "Ne zaman başlayacağından bile emin değilim. Violet'e sormamız gerekecek. Ve biz derken sen."

Kaşlarımı çimdikliyorum ve inliyorum. "*Tanrım.*"

"O zaman bu işi sana bırakıyorum." Kastian ahıra doğru koşmadan önce şakacı bir şekilde kıcıyla bana vuruyor.

Peşinden gidiyorum; Ölüm Tanrımın bu yönünü seviyorum.

Violet'i bahçede buldum. Moro'yla birlikte geldiklerinde bahçede dikenler ve ölü dallardan başka bir şey yoktu. Ama o ve Greysil bahçeyi tekrar kullanılabilir bir hale getirmek için özenle çalışıyorlar.

Parke taşı duvar üç metre yüksekliğinde ve geniş alanın çevresini çevreliyor. Eskiden girişi süsleyen çalılar yeni hayatlarıyla tomurcuklanmaya devam ediyor. Çalıların arasına küçük yeşil demetler serpiştirilmiş. Turuncu bir gün batımı rengindeki küçük kuşlar dallar arasında zıplıyor ve mutlu melodilerle cıvıldıyor.

Violet dizlerinin üzerinde, dönmüş toprak sıralarına tohum ekiyor ve ben ona yaklaşırken başını kaldırıp bana bakıyor. Yüz ifadesi endişeye dönüşüyor. Ne, şimdi de *benden* korkuyor mu?

"Merhaba... hepimiz bu gece taç yapraklarının düşüşünü izlemek istiyoruz. Ne zaman başlayacağını biliyor musunuz?" Konuşurken yan tarafıma bakıyorum çünkü bu zaten çok garip.

Birbirimizden vebadan kaçır gibi kaçıyorduk. Bu bizim ilk gerçek bire bir etkileşimimiz.

Ayağa kalkıyor ve eldivenlerini çıkarıyor. İsteksizce ona bakıyorum ve o da kırmızı gözleriyle bana bakıyor. Evren rengindeki siyah saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yanağında bir kir lekesi var. Nesbrim kalesinin dışında normal bir kadın gibi görünüyor.

Bahçe işlerinden hoşlanan ve askerlerden birine aşık olan sıradan bir insan. Onu yeni gözlerle görebilmeyi ne kadar isterdim.

"Evet, benimle gel. Sana göstereyim," diye kayıtsızca mırıldanıyor ve yanımdan geçip bahçe duvarlarının ötesindeki ağaç sırasına doğru yürüyor. Peşinden gidiyorum ve tanrılara şükrediyorum ki lafı dolandırmıyor ve havadan sudan konuşmaya çalışmıyor.

En yakın ağaçta duruyoruz. Dalları pembe çiçeklerle dolu ve hayran olmamak mümkün değil.

Violet uzanır ve çiçeklerden birini koparır. Yüzüne yaklaştıır ve tatlı aromasını içine çeker. Yüz hatlarına huzur çöküyor ve omuzları gevşiyor.

"Kokusundan anlayabilirsiniz. Şu anda hala tatlılar, henüz acılaşmadılar, yani hala yaklaşık altı saatleri var. Daha yakın bir tahminde bulunmak için daha sonra tekrar kontrol edebiliriz." Bana ilk kez gözlerinde şefkatle bakıyor, çiçeğı bana uzatıyor ve koklamam için bana sunuyor.

Bir an için neredeyse ondan alacağım, ama şüphe kalbimi bulandırıyor. Soğuk bir şekilde ondan uzaklaşıp konağı doğru yürüyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım arkama bakmadan.

Kastian akşam olduğunda beni gizlice kaçırmaya çalışıyor ama nafile. Wren ve Marley merdivenlerin dibinde hepimizin oturması için bir battaniyeyle bekliyor ve Arulius da yemekhane kapısının yanında bekliyor.

Kastian'la birlikte fuayeye girdiğimde Naminé ve Greysil el ele tutuşup bana bakıyorlar. Kol ve Willow önden gitmek için çoktan dışarı çıkmışlardı. Moro teraryumdan içeri giriyor ve Violet onun arkasından geliyor. Hâlâ onu görmezden geliyor gibi görünüyor ama bakışlarında daha az kızgınlık var. En yakın dostlarım ve düşmanlarımla dolu ne tuhaf bir akşam, yine de bu gece hepimizin gözlerinde heyecan var ve bu düşünce kalbimi ısıtıyor.

"Peki, hepimiz hazır mıyız?" Kastian sırtıyor. Benimle özel bir gece geçirmek istemiş olsa bile, herkesin burada olmasından dolayı sevinçten havalara uçtuğu çok açık.

Ormanın ortasına, ağaçların küçük bir açıklık oluşturacak kadar ayrıldığı yere doğru yürüyoruz. Wren ve Marley hepimizin sığabileceği büyüklükte kapitone bir battaniye seriyor. Yosun Serçesi'nin gözleri kocaman ve kelimelerle ifade edilemeyecek bir heyecanla dolu.

Wren ona "Sakin ol, onlar sadece yaprak," diye çıkışıyor ama dudaklarındaki sırıtış bana onun da heyecanlı olduğunu söylüyor. Selvi bir sigara yakıyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak cigarayı dudaklarıma götürüyor ve beni kendine yakın tutuyor.

Çam dumanından derin bir nefes çekiyorum, duyularımın arttığını ve endişelerimin azaldığını hissediyorum. Kuzey'le ve yarın getireceği tüm cehennemle başa çıkabiliriz.

Bu gece bizim için, hepimiz için.

Violet ve Moro battaniyenin iki yanında yerlerini alıyorlar. Aralarındaki mesafe hissediliyor ve onun için içimden küçük bir hüznün süzülüyor. Çiçeklere bir umut ısıltısıyla bakıyor, bir zamanlar değerli Rune'umun gözlerinde gördüğüm umut ve dileklerin aynısı.

Bu gece ne dilediğini merak ediyorum.

Ben Kastian'ın bacaklarının arasındayken Arulius sol tarafımda, Wren de diğer tarafımda oturuyor. Beni sıkıca sarıyor ve adaçayı kokusu beni ona ait olan her şeyle kuşatıyor.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyor Eostrix kulağımın kabuğuna doğru. Tüylerim diken diken oluyor ve göğsüne daha da yaslanıyorum. Wren elini Kastian'ın kolunun altından geçiriyor ve elimi tatlı bir şekilde tutuyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, damarlarımdan sıcaklık akarken. Gözlerim Arulius'a bakmak için soluma kayıyor. Bizden birkaç santim uzakta ve dizlerini göğsüne çekmiş durumda. Gözleri donuk ve ağaçlara dikilmiş, bir şeyler olmasını bekliyor.

Keşke bana olduğu gibi diğerlerine de açılsa.

"Aman Tanrım, bakın!" Naminé arkamızdaki battanieden fırlıyor ve etrafımızı saran yapraklar pembe bir parlaklıkla ışıldamaya başlayınca kendime geliyorum.

Kol ve Willow da ayağa kalkar, gözleri hayretten kocaman olmuştur. Marley baş döndürücü bir heyecanla Wren'in kolunu sallıyor.

Hava aydınlanırken nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Sanki rüzgârın kendisi görünüyormuş gibi, sihir dalgaları ormanın içinde dönüyor. Yapraklar bir seferde birkaç tane düşer, sonra hepsi birden. Düşen su gibi

bir kovadan ya da gökten düşen konfetiden. Pembe sihir onları süpürür ve trajik bir danstaymış gibi etraflarında dolaştırır.

Yapraklar ölüyor ama o kadar güzel dans ediyorlar ki gözlerim yaşıyor.

Dileğim sonsuza dek hepsiyle birlikte olmak.

Bir sarsıntı daha yeri sarsıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Kastian, Yarın'a giren taze ruhlardan oluşan büyük bir dalgayı üstlenirken kan bağı boyunca acı gönderiyor.

Arkamdan nefes nefese kalıyor ve ben acı içinde gömleğimi tutuyorum. Alnımdan boncuk boncuk ter akıyor ve sanki zamanımız tükeniyormuş gibi hissediyorum.

Yaprakların güzelliği solarken ve geriye kalan tek şey umutsuzluğumuzun ağırlığı olurken herkes dehşet içinde bize bakıyor.

Elodie

W Kanatsız tanrılar kanatlı tanrılardan sayıca fazla olduğu için bütün gün Hollow'larımızı sürüyoruz. Yine de şikayet etmiyorum. Margo ile biraz vakit geçirebiliyorum ve o da bu ilgiden çok memnun.

Keşke onunla birlikte olmak için daha fazla zamanım olsaydı. Belki tüm bunlar sona erdiğinde nihayet yeniden top oynayabilir ya da insanlar aleminde olduğu gibi bir kulübe daha inşa edebiliriz. Wren bir şeyler inşa etmekte çok iyi olduğu için yardım edebilir.

Ailemin anıları canlanıyor ve bir süre onların hayaletleriyle dans ediyorum.

Bir gün hepimiz birbirimizi bulacağız. Bu öbür dünya, değil mi? Zamanlarımız yine aynı hizaya gelecek, bundan eminim.

Moro ve Violet grubun başında Kastian ve Arulius'un arasında ilerliyor. Wren ve ben, herkesin - Menekşe- kontrol altında kalmasını sağlamak için arkadan takip ediyoruz.

"Brevik iyi bir Hollow." Wren, Çam Kovuğu'nun büyük gri başını okşarken gülümsüyor. O da karşılık olarak homurdanıyor ve Cypress yanımda gülüyor. Margo ona bakmak için başını kaldırıyor ve ofluyor.

"Sanırım o da aynı fikirde."

Wren hâlâ gülerek başını sallıyor. "Sanırım bana siktir olup gitmemi söyledi ve o da öyle yaptı."

Kastian ve Arulius arkalarını dönüp kıkırdarak bize bakıyorlar. Durumumuzun vahim olduğunu biliyorum ama Wren her seferinde içindeki mizahı ortaya çıkarıyor. Bunun için de minnettarım. Aksi takdirde Kastian'ın bir zamanlar olduğu gibi kasvetli olabilirdim.

Güneş batarken mağaranın ağzına ulaşıyoruz.

Kökenler Mağarası, Moro'nun hikâyelerinde anlattığı kadar ürkütücüdür. Etrafındaki ağaçlar kararmış, yaprakları yemyeşil bir ardıç renginden ziyade kıpkırmızı. Mağaranın ağzında dişler, mağara tavanından sarkan taşların renklerinden uzun süre önce siyaha dönüşmüş sarkıtlar var.

Rahatsız edici manzara karşısında kaşlarımı çatıyorum.

Mağara bir uçurumun kenarında. Okyanus serpintisi soğuk ve kasvetli, gökyüzünde kararan bulutlar solan güneşle eşleşiyor. Girişi kaplayan gri taşlar ıslak ve ürkütücü. Toprağa inmeyi düşündükçe midem bulanıyor. Orman bile kendini buradan uzak tutuyor gibi görünüyor.

Margo'dan iniyorum ve Kastian ile Arulius'un North'un cesedini kargo kovuğundan çıkarmalarını beklerken boynunu usulca okşuyorum.

Rune. Lütfen bizimle burada buluşun.

Alt dudağımı endişelendiriyorum, Kuzey'i geri dönmeye ikna edebilmiş olmasını umuyorum. O gecedan beri beni ziyaret etmedi, bu yüzden bunu burada olacağına dair bir işaret olarak alıyorum.

"Wren, nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Sesimdeki çaresizliği uzak tutmaya çalışıyorum ama düşündüğümde daha zor olduğunu kanıtıyor.

Mırıldanırken gözleri bana her şeyi anlatıyor: "Vernovian Diken'i'ni onun üzerine yerleştirmenin zor bir ihtimal olduğunu biliyordum. İnsan diyarında olduğunu biliyoruz ama izini sürebileceğim son yer orasıydı. Gerçi Violet'in senin üzerindeki lanetini kolayca bozabildiğine göre, Savaş Tanrısı'nın kendisini bir Vernovian Diken'i'nden kurtarmasının zor olmadığına eminim. Eminim yoldadır. Endişelenmemeye çalış."

Başımı sallıyorum ve diğer tanrılarımın yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmak için oraya gidişini izliyorum.

Wren, Arulius'a bir şeyler söylüyor ve ben altın tanrımın yüz ifadesinin kararmasını izliyorum. Ona karşı hâlâ zalim mi davranıyorlar? Bu yüzden mi bu kadar üzgün ve dışlanmış? Bunu düşünmek bile göğsümü ağrıtıyor.

Arulius'un olmadığı bir dünyada var olabileceğimi sanmıyorum.

Violet bakışlarımı karşılıyor ve kırmızı gözlerinin altında irkiliyorum. Artık kendisi gibi bile görünmüyor. Bir zamanlar nefret ve öfkeyle dolu olduğunu bildiğim ruhu şimdi pişmanlıklar ve özlemle dolu bir sefalet gölü. Dün gece her kadının yapacağı gibi çiçekleri izledi - tıpkı *benim yaptığım* gibi.

Yanımda durmak için yürüyor ve ben kaslarımı germekten kendimi alamıyorum. Artık bana zarar vermeyeceğini biliyorum, ama korku hala zihnimdeki kasada kirasız yaşıyor.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur." İç geçiriyor ve kollarını kavuşturuyor. Başımı çevirip ona bakıyorum. Uzun yolculuktan dolayı yorgun görünüyor ama gözlerinde öfke var.

"Rune'u geri alacağız," diyorum güvenle. "Başka yolu yok." Sözlerimi düşünürken yavaşça bir kez başını sallıyor. "Ama bu neye mal olacak?"

Dişlerimi sıktım ve gömleğinin yakasından tuttum. Gözleri şokla açılıyor ve artık dalga geçmediğimi anlamasını sağlıyorum.

"Bu kadar saçmalık yeter! Ne zaman bir parça umudum olsa, onu söndürmeye geliyorsun. Moro yaptıkların yüzünden senden nefret ediyor. *İyi olma konusundaki isteksizliğin yüzünden.*" Sözlerimin acısıyla gözleri kısıldı. "Bu yüzden beni alt etmeye çalışmak yerine, neden hayatında bir kez olsun hoş olmayı denemiyorsun?"

Tişörtünü bırakıyorum ve her şeyi kavradığı için birkaç adım geri sendeliyor.

Sonra yanan gözlerle bana bakıyor, sonra bakışları uzaktaki bir şeye takılıyor. Gözleri dehşetle genişlerken kanım donuyor ve boku yediğimizi anlıyorum.

Gökyüzü bir cehenneme dönüşür.

Şiddetli ateş etrafımızdaki havayı bir çakmağın kıvılcım çıkarabileceğinden daha hızlı ısıtıyor. Topuklarının üzerinde siyah bir kum fırtınası gibi yuvarlanan kömür dumanından görünür hale geldiğinde Wren'in benim için bağırıldığını duyuyorum.

Sevgili Dreadius'um abanoz bir yelek ve pantolon giymiş, daha önce hiç görmediğim kızıl alevlere bürünmüş ve sanki yeraltı dünyasının kapılarından çıkıp gelmiş gibi. Güzel dudaklarında karanlık ve hınzır bir sırıtış beliriyor ve kırmızı gözleri kalbimi yakıp kül eden bir nefretle üzerime dikiliyor.

Rün.

Arulius

H Geri döndü. Ölümünden dirilen bir tanrı gibi, geri döndü.
 Ve tanrılar, o kızgın.
 Kuzey'in bedenini Wren'e fırlatıyorum ve ben uçarken Selvi onu zar zor yakalamayı başarıyor.

Alternatif bir plan yapmak için zamanımız yok; düşündüğümüz her şey zaten tünellerde olmamızı gerektiriyordu.

Kahretsin.

Rune, peşinde cehennem varken transa geçmiş gibi yavaşça Elodie'ye doğru yürüyor. Aurası lekelenmiş, Savaş Tanrısı'nın zehirli gücüyle kötücül bir şekilde karışmıştır. Sevgili Dreadius muhafızını görünce tamamen şaşırılmış görünüyor. Yaklaşan duman dalgasını göremiyor mu? Karanlığı her şeyi tüketiyor.

"Elodie!" Rune'a doğru olabildiğince hızlı uçarken kükrüyorum. Kanatlarım sınırlarını zorladıkça acıyor ama boşa harcayacak bir saniyem bile yok.

İkisinin de gözleri bana kayıyor ve Rune ona doğru uzanırken o şaşkınlığından sıyrılıp bir anda gökyüzüne fırlıyor. Kastian onun arkasına geçiyor ve bu diyarın dokusundan karanlık auralı kılıcını çekiyor. Gölgeler ve ölümle dalgalanıyor. Güzel, sonuna kadar savaşmaya hazır olması gerekiyor.

Ben de öyle.

Auramı bir elektrik nehri gibi çağırıyorum. Altın aura içime yayılırken damarlarım içten içe aydınlanıyor. Kastian'inkinin tam tersi bir kılıç hayal ediyorum; ışıktan bir kılıç. Bunu sonsuza dek sona erdirebilecek bir kılıç.

Rune yerden Elodie ve bana bakıyor ve hınzırca gülmeye başlarken ağzı anormal derecede genişliyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Planın ne lan?

Kastian'ın gözleri de korku ve şaşkınlıkla parlıyor.

Onunla Rune'un bedeninde savaşmamalıyız, bedenini geri almasını sağlamalıyız. Omzumun üzerinden Wren'e bakma riskini göze alıyorum ve bir de ne göreyim, o ve Moro çoktan işe koyulmuşlar. Selvi, Rune'un görmesi için topal ve başsız bedeni havaya kaldırıyor.

"Kuzey! Geminiz burada. Bırakın Barış Tanrısı gitsin!" Moro ayak bileklerini yalayan kara alevlerin üzerinden bağıyor. Koyu teni, hemen altında kaynayan mavi aurasıyla parlıyor ve Kuzey itaat etmezse savaş açmaya hazır.

Bunu gerçekten başarabiliriz.

Cypress, Ölüm Tanrısı, ben, Moro, Yaşam Tanrıçası ve hatta Violet.

North da aynı sonuca varmış gibi görünüyor; güçlü olsa da Rune'un bedeninde bizimle boy ölçüşemez.

Gülümsemesi kayboluyor ve başsız bedenine doğru yürürken bir başkasının gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir karanlık hakim oluyor. Arkasındaki siyah duman, kaçılmayacak kadar yüksek ve geniş bir kum fırtınası gibi hepimizin etrafında geniş bir daire çizerek hareket etmeye başlıyor. Moro ve Wren cesedi bırakıp geri çekiliyorlar ve tam o sırada negatif enerjiden oluşan bir hava tüm tarlaya yayılıyor. Her bir ottan statik elektrik sıcıyor ve tarla öfkeyle doluyor. Tüylerim her bir titreşimi yakalıyor ve korku çökerken nefeslerim ciğerlerimde sıkışıyor.

Sanırım sıçtık batırdık.

Rune Savaş Tanrısı'nın cansız bedenine ulaşır ve eğilerek parmak uçlarından sızan siyah, yağlı sıvının Kuzey'i kaplamasına izin verir. Wren ve Moro birkaç tereddütlü adım daha atıyorlar. Gözlerindeki korkuyu gökyüzünden bile görebiliyorum.

Çok kolay olan her şey muhtemelen bir tuzaktır. Tuzağı kuran sen olsan bile.

Elodie yanımda uçuyor, bej kanatları kızaran gökyüzüne karşı sessizce çırpınıyor. Bulutlar kendi intikamlarıyla doluyor. "Bir şeyler doğru görünmüyor... Bundan hoşlanmadım." Parlak kahverengi gözlerinde dehşet parıldıyor. Keşke onu rahatlatacak bir şey yapabilseydim ama onu sakinleştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum. "Ben de-"

Ben daha konuşmamı bitirmeden etrafımıza bir karanlık sisi, bir gece ve kan perdesi çöküyor. Duman etrafımızı tamamen sarmış ve kıpkırmızı bir renk almış. Hava demirle kalınlaşıyor ve kanatlarım Kuzey'in aurasının ağırlığıyla beni gökyüzünde zor tutuyor.

Herhangi bir yönde birkaç metreden fazlasını göremeyecek kadar karanlık. Elodie çılgılık attığında kalbime panik yerleşiyor. Tüm vücudum buna tepki veriyor.

Kısa kanatla havada kalamaz.

Sesini takip ediyorum ve yere doğru süzülürken onu yakalıyorum. Kalbi düzensiz bir şekilde atıyor ve benim kalbim de ona karşı aynı şiddetle savaşıyor.

Boka batmış durumdayız.

Elodie göğsüme sıkıca yapıştı. Birkaç kez yuvarlanırken kanatlarımı bir kafes gibi kullanarak yere çakılıyorum.

Duyularım allak bullak oldu. Karanlığın örtüsü yön duygumu bozuyor ve etrafımdaki dünyanın sesleri boğuklaşıyor.

Wren bıçaklanmış gibi çılgılık atıyor ve Elodie'nin kafası sese doğru kalkıyor. Ayağa kalkar ve ona yardım etmek için sisin içinden körlemesine hücum eder.

"Elodie, yapma!" Bileğini tutmaya çalışıyorum ama ben ona ulaşamadan örtünün içinde kayboluyor. Ayak seslerini duyamıyorum; sis etrafımdaki her şeyi bir sessizliğe gömüyor. Gözlerim çılgınca dumanın arkasını görmeye çalışırken kalbim göğsümde güm güm atıyor ama faydası yok, hiçbir şey yok. "Lanet olsun!"

Çarpışan auranın çatırtısı havada titreşiyor ve boğuk ses bana ulaşıyor. Tekrar tekrar çarpışan enerji dalgalarına doğru koşmaya başlıyorum.

Altın aura kılıcımı tekrar elime alarak sise bir darbe indiriyorum ve bir ışık baloncuğu karanlığı yararak içeri giriyor.

Kastian ve Moro, tamamen bozulmamış Savaş Tanrısı'yla savaşıyor. Kuzey, kendi etinden ve kanından.

Sadece onun varlığı bile kemiklerimi titretiyor. Onu içime çekerken bilinçaltımda yavaşlıyorum.

Siyah saçları yıldızsız bir gökyüzü gibi bir örtü, kısa ve sanki yüzyıllardır hiç başsız kalmamış ya da ölmemiş gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Savaş kıyafetleri birkaç yüz yıl eski ama yine de dehşet verici. Siyah deri, göğsünde ve omuzlarında oniks metalden kayışlar var.

North'un karanlık gözleri bana kayıyor ve o manik gülümsemesi dudaklarına yayılıyor. "Ah, Arulius, değil mi? Gazap Tanrısı, bu çılgınlıkta bana katılmaz mısın? Seni neredeyse bir kez daha öldürseydim hiç eğlenceli olmazdı, değil mi?" Sesi derin ve aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyor gibi. Parmaklarım kendiliğinden saçlarımın arasından geçiyor ve sesi zihnimde *tekrar tekrar* yankılanırken telleri acıyla yumrukluyorum. Elodie'yi ele geçirdiğinde zaten çok güçlüydü, beni hiçbir şey değilmiş gibi hayatımın ipliğine getirdi.

Kastian ve Moro bana sadece tek bir bakış atarak bana güvenmediklerini ve gerekirse beni öldüreceklerini söylüyorlar. Gerçekten böyle taraf değiştireceğimi mi düşünüyorlar?

Nesbrim'deki ihanetim kalbimi bir kez daha sızlatıyor ve aklım başıma geliyor. *Elbette biliyorlar.* Kendimi şimdi beni algıladıkları canavar haline getirdim. Muhtemelen bu yüzden North bile beni kendi tarafına çekebileceğini düşünüyor... çünkü ben bir hainim.

Göğsüm ağrıyor ama yaptığım onca şeyden sonra başka ne bekleyebilirim ki?

İkisi de aynı anda saldırmaya çalışıyor. Kastian'ın siyah kanatları hızıyla birlikte çatırdıyor. Kuzey'in boynuna bir darbe indirmeye hazırlanırken, Moro yerden yükselmek için mavi aura sivri uçlarını çağırıyor.

Kuzey onlara doğru yankılanan bir adım atıyor ve sanki güçleri bir hiçmiş gibi rüzgârla geri savruluyorlar. Topuğunun yarattığı toz fırtınası içimde patlıyor ve duman ciğerlerimi dolduruyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve aurama odaklanıyorum, tüm iç kapıları açıyorum ve ruh aurama dokunuyorum. Kılıcımı kavrayışım sıkılaşıyor ve benden yayılan ışık dalgaları bizi hapsettiği örtüyü anında parçalıyor.

North'un gözleri sadece etkilendiğini söyleyecek kadar açılıyor.

Birkaç yüz metre ötede yere inen Moro ve Kastian'ın üzerine hınzırca bir hızla atlar ve siyah buğusundan yapılmış çift kısa bıçakla ikisini de keser. Zehir gibi yere damlıyor ve havada kaybolurken tıslıyor. Bakışlarım damlaları takip ederken, Rune'un toprakta bilinçsizce yattığını görüyorum. Yan yatmış ve yüzüne acımasızca toz yağıyor.

Kastian, North'un bıçağının kalbi yerine yan tarafını delmesi için tam zamanında yuvarlanırken homurdanıyor. Moro göğsüne korkunç bir kesik alıyor ve North bıçağını saplayıp onu geri fırlatırken kan kusuyor.

Savaş Tanrısı onların yerde inleyişini izliyor ve bundan sıkılmış görünüyor, silahlarını ölümcül darbeler indirmek için bir an bile düşünmeden hazırlıyor. Onun için hiçbir şey ifade etmiyorlar.

Onlar *onun her şeyi*. Ve belki benim de. "Dur!"

Bağırıyorum ve dikkati bana yöneliyor.

Elodie için. Hepsini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Kuzey boynunu kırıyor. Üç beyaz boynuzu siyah saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyor. Şimdiye kadar gördüğüm en korkunç Dreadius. Elindeki kılıçları ayarlıyor ve gözlerimle bile takip edemediğim bir hızla yerden havalanıyor.

Altın kılıcımı onun çifte kılıçlarını engellemek için zar zor kaldırıyorum. Çarpışmadan dolayı kemiklerimi titreten aura dalgası daha önce hiç yaşamadığım bir korku salıyor. Ölüme mahkûm olduğunu şüphe duymadan bilmek böyle bir şey mi? Bedenindeki her lifin sana kaçman için bağırmasına katlanmak mı? Çenem titriyor ve North bende gördüğü zayıflık karşısında sinsice sırıtıyor.

Bu savaşın varacağı aşıkâr sonuç karşısında sertçe yutkunuyorum. Hiçbirimiz buradan canlı ıkamayacağız. Hiç şansımız yok.

Tabii.

"Kuzey, Rune artık bizim ve sen de bir kez daha kendi bedenine sahipsin," diye bağırıyorum o bıçağa daha fazla baskı uygularken. "Farklılıklarımızı başka bir gün zebiliriz." Gözlerinde karanlık bir nefret çukuru yanıyor olsa da onu ikna etmeye çalışıyorum.

Ellerini ayarlıyor ve bıçağımı kolayca kesiyor. North göğsümü X şeklinde kesiyor ve etimden kan fışkırıyor. Adrenalin damarlarımdan fışkırıyor ve ben acıyı hissetmiyorum bile. Sadece içimi saran kavgacı korku var.

Öleceğim. Beni ldrecek. Kaçın. Kaç. Kaç. Kaç. Kaç. Kaç.

"Kan için geldim. Herkes için geldim, küçük tanrı. Bugün hepiniz burada yok olacaksınız ve ben de ona bunu izleteceğim," diye hırılıyor ve içimde yanan öfkeyle dişlerim birbirine çarpıyor.

Kan dilimi kaplıyor ve boğazım öksürmek için kaşınıyor ama kendimi tutuyorum.

Elodie için.

North boynuma ölümcül bir darbe indirirken aynı anda eğilerek ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve dönüyorum. Alçak bir süpürme tekmesi deniyorum ama North ben daha yaklaşmadan atlıyor ve yüzüme çenemi kıran bir diz indiriyor.

Bedenim yerde bir bez bebek gibi savruluyor, yuvarlandıka ağzıma kir ve toz giriyor. Attığım her taklada kemiklerim kırılıyor. Dayanılmaz, yıkıcı. Hareket etmeyi bıraktığımda gözlerimi aabileceğimden bile emin değilim. Her nefes hırıltılı ve arpık. O kadar büyük bir acıyla doluyum ki, dökülen kanımdan yükselen buharı güçlükle izleyebiliyorum.

Acıtıyor.

Her şey acıtıyor.

Açık kalan ağzımdan kan akıyor. Ayağa kalkmak için mücadele ederken sıcak sıvı elimi yakıyor. Ağzımı kapatamıyorum ve dilim enemin sarktığı tarafa doğru gevşekçe sarkıyor. Yüzümden kopan et parçaları benden birkaç adım ötede duruyor ve enemin kemik ve kandan başka bir şey olmadığını anlamam uzun sürmüyor. Tendonlar onu başıma zor tutturuyor.

Ayak sesleri bana yaklaşıyor, ama tek yapabildiğim başımı kaldırmak. Ona karşı koymadım bile. Hiçbirimiz yapmadık.

North'un tehditkâr aurası beni ele geçiriyor, sadece yakınlığı bile nefes almamı zorlaştırıyor.

Siyah gözleri yüzyıllardır içinde tuttuğu öfkeyle bana bakıyor. Biz ne yaptık? Alemlere ne saldık?

Tanrılar, bize yardım edin.

Savaş Tanrısı'nın botu kalkıyor, yavaşça boynuma yaklaşıyor, ölümün ezici ağırlığı topuğunun üzerinde.

Baskı arttıkça, Elodie North'a çarpıyor ve Wren'in ona defalarca yaptığını gördüğüm gibi onu yakalıyor. Onu yere sermesini izlerken çaresizce uzanıyorum.

Kadının elleri adamın boğazına doğru uçuyor ve adam kadının onu boğma girişimi karşısında deli gibi kıkırdıyor. Boynunun etrafında parlayan ve ek güç katan aurası bile hiçbir şey yapmıyor.

"Lütfen dur! North, Rhythm'in bir parçası olmana ihtiyaımız var!" diye haykırırken adam uzanıp kollarını öyle şiddetli bir şekilde kavırıyor ki ikisi de kırılıyor.

Onun kan donduran çığlığı ruhumun derinliklerine işliyor ve bir şekilde harap olmuş bedenimi ayakta durmaya zorluyorum.

Kırıldım ve yenildim ama birimizin nefesi kesilene kadar durmayacağım. O kurtarılamaz.

North, Elodie'ye ters ters bakar. "*Talia*, seni kaltak, ölümlüler diyarındaki o değersiz solucanlara verdiğin tüm hayatı boşa harcamak için sabırsızlanıyorum. Değer verdiğin her şeyi yok etmek için sabırsızlanıyorum." Sözlerinden küçümseme damlıyor.

Wren'in siyah sarmaşıkları North'un boynuna dolanır ve Elodie'nin kaçmasına yetecek kadar Savaş Tanrısı'nı geri çeker.

North, Cypress'i boynundan yakalıyor ve kanı altlarındaki her şeyi kaplayana kadar onu defalarca kayalara çarpıyor. Elodie ağlıyor ve bu ses kalbimi parçalıyor. Moro'yu Kastian'la birlikte ölümcül bir şekilde yaralanmış halde bulan Violet'in çığlıkları ağır havada yuvarlanıyor.

Geriye bir tek ben kaldım.

Etrafımızdaki dünya sessizleşiyor ve Elodie'nin gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluşuyor.

O kadar güzel ki.

İstedğim her şey ve daha fazlası.

Nostaljik bir gülümseme dudaklarımı büküyor. Tanrılar, bu nasıl

bir yolculuktu. Onunla, hepsiyle paylaşabildiğim bir varoluş.

Gözlerimi kapatıyorum ve etrafımızdaki dehşetin yumuşak uğultusunu içime çekiyorum, kalan azıcık şifamı da kanatlarıma odaklıyorum.

Elodie'ye ulaşmayı başarıyorum ve yanağını son bir kez okşamaktan kendimi alamıyorum. Kuzey'in aurası etrafımızda bir karanlık seli yaratırken bej kanatları ve kulakları sallanıyor. Kollarımı açıp onu tekrar ilk kez uçurmak istiyorum. Ona nasıl savaşılabileceğini öğretmek ve gözlerindeki o ateşi tekrar görmek istiyorum. Daha fazla konuşamayana kadar tekrar tekrar özür dilemek istiyorum.

Elodie'nin bakışları duraksıyor, umutsuzluk onun en sevdiğim yanını ele geçiriyor. Gözleri asılı, kanlı çenemi ve ciğerlerimin beni katlanmaya zorladığı hırıltılı sesleri incelerken hıçkırıyor.

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Asla mırıldanmayacağım şeyler. Belki de hep böyle olması gerekiyordu.

Benim gibi adamların son sözleri

olmaz. Veda edemeyiz.

Eve gidemiyoruz.

Eğilip alnımı onunkine bastırıyorum ve birkaç keyifli an boyunca çaresizce ona sarılıyorum.

Onu bir kez daha öpmek için neler vermezdim.

Güle güle, aşkım.

Ne anlatmaya çalıştığımı anlamış gibi görünürken ağzı biraz aralanıyor ve gözleri ölçülemez bir çaresizlikle açılıyor.

Ama onun söyleyeceği herhangi bir şeyi dinleyemeden, varlığımdaki tüm aurayı Kuzey'e doğru uçmak için kullanıyorum. Onu Wren'den koparıyorum ve kalan son öfkemle kırık kanatlarımla bizi taşıyabileceği kadar yükseğe, gökyüzüne doğru uçuyorum.

Altın bir ışık görüşümü kaplarken, gözlerimi kapatıyorum.

Sen asla sevmek için benim olmadın. Bu hayatta ve bir sonraki hayatta mutluluğu bul.

Acı damarlarımdan akıyor ve altın aura her şeyimi sararken ağzımdan çıkan savaş çığlığı gırtlaktan ve gırtlaktan geliyor. Etim yanıyor ve çektiğim acı dayanılmaz. Düşüncelerim dağılıyor ve umutsuzca ölümün serbest bırakılması için ağlıyorum.

North'u yanımda götürdüm mü bilmiyorum.

Geçmişte yaptığım herhangi bir şeyin onarılabileceğinden emin değilim.

Ama burada olduğumu ve bir süreliğine -gerçek ya da değil- kötü adam olsam bile önemli olduğumu biliyorum.

Her şeyi net görüp görmediğimi söylemek zor, ama gökyüzü güzel bir fırtınaya dönüşüyor, bulutların merkezlerinde koyu maviler ve eteklerinde kehribar turuncusu var. Onların arasından uçan iki tanrı görüyorum, altın kanatlı olan kuzu kulaklı tanrıçayı sıkıca tutuyor ve kollarını

bulutlar.

Gözyaşlarım gözlerimi ıslatıyor ve eğer yapabilseydim, gülümserdim. Umarım yağmurun tenlerini öptüğünü hissedebilirler.

Acı kemiklerimden sıyrılıyor ve beni bir ferahlık kaplıyor. Parlak güneş ışınları fırtınanın etrafına düşüyor ve beni sıcak bir şekilde okşuyor.

Ne güzel bir ılık.

Elodie

A Arulius ve Kuzey'in üzerine gökten altın bir ışık huzmesi düşüyor. Yaralı ve kanlar içindeki Wren'i kucağıma çekerken aura altımdaki çakılları sarsıyor. Kollarım kırıldığı için acıyor ama bedenim onları yavaşça iyileştiriyor.

Gözlerimi ışıktan ayırmayı başaramıyorum, ışığın içinde umutsuzca Arulius'u arıyorum. Kuzey'in aurasının karanlık örtüsü tamamen kayboluyor ve tüm bunlar nasıl başladıysa aynı anda duruyor.

Havadaki tüm enerji yok olur ve Arulius'un ışığı küçük parçalara ayrılırken sonuncusu da diyarın kıvrımları arasından kayar ve ardında kasvetli turuncu bir gökyüzü bırakır.

Gökten iki ceset düştü.

Artık Kuzey'in uğursuz aurasıyla ağırlaşmayan kanatlarım, bedeni ölümcül yara almış bir kuş gibi düşerken beni hınzırca bir hızla altın tanrıma doğru taşıyor.

Kastian aşağıdan bana bağılıyor ama onu duymuyorum. Kulaklarımda uğuldayan düzensiz kalp atışlarım dışında hiçbir şey duyamıyorum. O kadar kötü yaralanmıştı ki, Kuzey'i buraya kadar sürüklemeyi nasıl başardı bilmiyorum. Yaralarını hayal ederken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kan tüm vücudunu kaplamıştı ve çenesi... Çok fazla kan vardı ve kemikleri çıplaktı. Ağlamamak için dişlerimi birbirine vuruyorum. Buraya uçmadan önce bana bir şey söylemeye çalışıyordu.

Kollarımı uzatıyorum, onu yakalamaya hazırım.

Bu kadar yakından, Arulius'un iyileşmiş dudaklarında yayılan belli belirsiz bir gülümseme görüyorum. Ametist gözleri sanki orada birini görüyormuş gibi sabit bir şekilde yukarıdaki turuncu bulutlara bakıyor.

Bana ne söylemeye çalıştığını söyle.

Duymak istiyorum. Milyonlarca kez duymak istiyorum.

Parmaklarım kanadına dokunuyor ve ben kendimi onun ağırlığını taşımaya hazırlarken, gözleri yavaşça benimkilere kayıyor.

Bakışları yumuşak ve her şeyi tüketiyor, özlem ve pişmanlıklarla dolu.

Sonra vücudu milyonlarca altın cam parçası gibi paramparça oluyor, ağırlıksız ve sanki sıcak ışığı her bir parçanın içine yayılıyormuş gibi parlıyor. Kalbim duruyor ve boğazımda bir yumru düşünleniyor.

Bir an için, titrek ışık parçalarının kehribar rengi gökyüzünde dans edişini izliyorum.

Zihnim, umutsuzca kapalı tuttuğum kapıları yumruklayan karanlık düşüncelerin derinliklerine

inmeden önce, kollarımı kaldırıyorum ve onu geri getirmek için auramı çağırıyorum. Ben Yaşam Tanrıçası'yım. Daha önce

tekrar ve tekrar.

Ancak parçalar sürüklenmeye devam ediyor ve birkaç dakika önce tenime dokunan aurasının dalları havadan kayboluyor.

Hayır.

Tekrar deniyorum, bu sefer daha sert. Talia'nın varlığı vicdanımın duvarlarında yüzeye çıkıyor ve göğsüme keder gönderdiğinde onu sarsmaya çalışıyorum.

"Arulius?"

Çılgınca gökyüzünü arıyorum ama burada sadece ben varım.

Kastian yanıma süzülüyor ve ışık parçalarının hiçliğe doğru sürüklenişini izliyor. Aramızdaki bağ sayesinde onun endişesi Talia'nınkinin yanına ağır bir şekilde oturuyor.

"Nerede o?" diye mırıldanıyor Ölüm Tanrım o kadar sessiz ki bunu söylemek istediğinden emin değilim.

Başımı sallıyorum, alt dudağımı o kadar sert ısıyorum ki dudağımdan kan akıyor ve çenemden damlıyor. Söylemeyeceğim. *Söyleyemem.*

Birkaç saniye boyunca sessizce yanımda uçuyor, ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. Wren ses tonundaki aciliyetle bize sesleniyor, "Buraya inin!"

Kastian güven verici bir elini omzuma koyuyor. "Kuzey, hâlâ onunla ilgilenmemiz gerekiyor." Okyanus gözleri acıyla dolu, aynı acıyı benim ruhuma da işliyor.

Gözlerimin gökyüzüne dönmesine izin veriyorum. Kastian anlamış gibi eliyle yanağımı okşuyor, sonra abanoz kanatlarını kapatarak yere geri dalıyor.

"Arulius," diye fısıldıyorum kehribar bulutlara, gözyaşlarım çenemden umutsuzca dökülürken. Omurgam ısınıyor ve sevgilim Dreadius'un derin sesi etrafımda kıvrılıyor.

"Yukarıda dilek mi tutuyorsun, yavrum?"

Dudaklarımdan bir çığlık kaçarken elim ağzıma gidiyor ve yere bakıp değerli Rune'umla göz göze geliyorum.

Aramızdaki boşluk bir anda kapanıyor. Kollarına doğru uçarken beni yakalıyor ve metalik gül kokusu duyularımı istila ediyor.

"Rune." Beni sıkıca tutarken göğsüne doğru hıçkırıyorum. Ondan hüznü bir kahkaha yükseliyor ve ruhum şu anda işleyemediğim her şeyle burkuluyor. Omuzlarım titriyor ve gözyaşlarımın kanla kaplı yere düşmesine engel olamıyorum.

"Ben buradayım." Saçlarımı okşuyor ve bana o kadar sıkı sarılıyor ki bırakabileceğimi hiç sanmıyorum. "Acı çektiğini biliyorum ama bu işi bitirmeliyiz, yavrum. İstersen bütün gece konuşabiliriz ama aklımızı başımıza toplamalıyız." Rune benden uzaklaşıyor ve gözleri benimkilere ısınıyor. Başımı sallıyorum ve ön kolumla gözyaşlarımı siliyorum.

Ne kadar acı verirse versin, kaybedecek zamanımız yok.

Wren ve Kastian, Kuzey'in cesedi olduğunu tahmin ettiğim şeyin üzerinde yere çömelmişler. Ben Arulius'un peşindeyken düşmüş olmalı. Acı zihnime yayılmakla tehdit ediyor ama odaklanmak için dişlerimi sıkıyorum.

Rune ve ben yanlarına koşup yanlarında diz çöküyoruz.

"Ona ne oldu?" Savaş Tanrısı'nın durumunu anladığımda gözlerim açılıyor.

Tamamen yarı saydam altın bir kristalin içine hapsolmuş, sanki sihirle mühürlenmiş gibi, yaldızlı ağaç özünde donmuş.

Kuzey... beklediğim gibi değil.

Gözleri kapalı ve yüz ifadesi huzurlu. Uzun koyu kirpikleri yanaklarını kaplıyor, gözlerinin altında koyu halkalar var ve siyah saçları Rune'unkinden çok da farklı değil. Üç Dreadius boynuzu kar gibi beyazdır. Greysil'inki gibi buz gibi yarı saydam değil, fildişi kemiği gibi opak.

Uyurken, Savaş ve Yıkım Tanrısı gibi görünmüyor. Bizden biri gibi görünüyor.

Belki de eskiden öyleydi.

Elim bilinçsizce yanağına uzanıyor. Dinlenme halindeyken bile çok melankolik görünüyor.

Kalbimin iç odaları onu çağırıyor.

Wren bileğimi kavradı ve bana ölümcül bir bakış attı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bu beni transımdan çıkardı. Başımı salladım. "Ben... Ben bilmiyorum." North'un vücudunu saran garip kehribara dokunmadan önce ona uzanan elimin arkasını ovuyorum. "Bunu Arulius mu yaptı?"

Kastian'ın yüz ifadesi ciddidir. "Sanırım öyle."

Wren şaşkınlıkla bana bakıyor ve Arulius'un nerede olduğunu söylememi bekliyor. Rune'un gözleri yukarıdaki gökyüzünde.

"Öyle mi yapıyordun-" Dreadius'um duraklıyor ve kaşları yukarıda ne dilediğini anlamaya çalışırken çatılıyor. "Ruh lanetini kullandı." Rune gözlerinde muazzam bir kederle bana bakıyor. Kalbim sıkışıyor ve tekrar ağlamak istiyorum ama gözlerim kurudu. Bununla yüzleşebilir miyim bilmiyorum.

Kastian ve Wren şaşkın bir bakış paylaşırlar.

"Ruh laneti, sefil ve yasak. Savaş Tanrısı'nın kapılarını kapalı tutuyor. Onu kendi yaşam gücüyle mühürlü tutuyor." Rune, North'un bedenini kaplayan yaldızlı özsuya bakar. "Yine de laneti yapan kişinin onun gibi paramparça olduğunu hiç görmemiştim. Sanki-"

Violet Kastian'ın arkasında duruyor ve hepimizin gözleri ona kayıyor. "O hiçbir zaman gerçek olmadı."

Menekşe

T Lanetli kelimeler dudaklarımdan dökülürken Hayat Tanrıçası'nın gözleri dehşetle doldu. Ama gerçeği istediğini söyledi. İşte burada. Ne şekerle kaplanmış ne de peçeteyle servis edilmiş.

Gerçek, soğuk ve zarar verici.

Ruhum kabuğumun içinde ağırlaştı ve korkunç şeyleri içimde tutmaktan çok yoruldum.

"Arulius benim öfkemden doğan nefretimden yaratıldı." Durup sakinleştirici bir nefes alıyorum ve yargıya karşı gözlerimi kapatıyorum. Moro başını zar zor kaldıracabiliyor ama gümüş gözleri beni izliyor. "Onu her şeye rağmen Yıldız Denizi'nin altında dövdüm. O, Yaratıcı Tanrı'nın iradesi dışında bir ruh bahşedilen tek tanrı. İlahi kuralları çiğnedim."

Hikayem ilerledikçe Elodie'nin ıssız gözleri daha da batıyor gibi görünüyor. Sanki acısını dindirebilecekmiş gibi umutsuzca kavradığı göğsünün acısı kesinlikle içini oyuyor. Aralarındaki bağ onun kalp acısını paylaştıkça Kastian irkiliyor.

"Bana tasarım gereği bağlıydı ve gerçekten kendi ruhuna sahip olup olmadığından emin değilim... gerçekten var olup olmadığından. Onun varlığı her şeye meydan okuyordu." Onunla geçirdiğim ilk anları hatırlayınca gözlerim doluyor. O zamanlar umutlu bir adamdı. Bana her gün gerçek olup olmadığını sorardı, ben de ona eğer güneş onu ısıtıyorsa ve bunu gerçekten hissedebiliyorsa, gerçek olduğundan emin olduğumu söylerdim.

"O vardı!" Elodie sendeleyerek ayağa kalkıyor, yüz hatlarını öfke kaplıyor. "O gerçektir. Arulius... O... O gerçektir!" diye bağırıyor yüzümden birkaç santim uzakta, nefesi yanaklarıma değiyor.

Gözlerimi

kapattım. Çok

yorgunum.

"Bunun doğru olması için atılmadık taş bırakmam," diye mırıldanıyorum. Elodie çenesini sıkıyor ve sıcak gözleri benim soğuk gözlerimi arıyor.

"Nerede o?" diye soruyor titrek bir nefesle. "Nerede mi? Onu geri getirebilirim, yapabileceğimi biliyorum."

Başımı sallıyorum ve tekrar Kuzey'e bakıyorum. Vücudunun etrafındaki altın ışık... Eğer ruh laneti buysa... "O gitti. Ondan geriye kalan tek şey bu."

Sanki bir okla vurulmuş gibi eğilip karnını tutuyor ve boğazımda bir düğüm oluşturan gırtlaktan bir çığlık atıyor. Yere vuruyor ve hiçbirimiz tek kelime edemiyoruz. Kaşlarımız acıyla içeri çekiliyor ve Kastian da onunla birlikte ağlamaya başlıyor, kalbini tutup başını sallıyor.

Yıllar önce bunun olacağını bilseydim... diyarların başına bela olan bu karanlığa dönüşeceğimi... Her şey farklı olur muydu? Umutsuzca kaderin değişmesini diliyorum.

Rune ona sıkıca sarılır ve alına öpücükler kondurarak onu susturur. Selvi, North'un sarılmış bedenine şaşkınlıkla bakarken yenik bir şekilde kollarını kucağına bırakır.

"Ona bize ait olmadığını söyledim," diye fısıldıyor itirafını. "Ben... Ben ona ortadan kaybolmasını söyledim." Kehribar rengi gözlerinden yaşlar süzülüyor ve pişmanlıkla başını eğiyor. "Öyle demek istemedim... Kızgındım... Öyle demek istemedim, seni altın kalleş."

Kastian ayağa kalkıp bana bakıyor, gözleri Lucius'un artık yanımda olduğunu söyleyecek kadar kayıyor. "Şimdi ne olacak?" diye soruyor, gözyaşlarını silme zahmetine katlanmadan.

Lucius'a bakmaya cesaret edemiyorum. Bana gösterdiği küçümseme onarılamayacak kadar kalp kırıcı. "Planladığımız gibi devam etmeliyiz. İkinizin de geçmiş yaşamlarınızla birleşmeniz gerekiyor."

Elodie hiçbir şey duymuyor gibi görünerek hıçkırmaya devam eder. Wren de onunla birlikte, sadece suçluluk duygusu gözlerini boyuyor.

Rune ve Kastian'ın gözlerine bakarak başımı sallıyorum. "Riah bizi bekliyor."

Kastian

A Elodie'yi birkaç dakika ikna etmeye çalıştıktan sonra Rune onu tünelden aşağıya taşıyor. Wren kendi başına yürüyebilecek kadar kendine gelene kadar mağaraya doğru yürümesine yardım ediyorum.

Gözyaşları Bugün ne lanet bir kabustu. Ön kolumla gözümdeki son damlayı da sildim.

Grubun arkasından gelirken North'un kristalleşmiş bedenini bir muşamba üzerinde arkamdan sürüklüyorum. Kanatlarım Elodie'nin yaşadığı dayanılmaz kederle ağırlaşıyor. Aramızdaki bağ zaman zaman çok güzel olsa da, insanın kalp kırıklığından gerçekten ölebileceğini bilecek kadar acı içindeyim. Bağın bu kadar korkunç olması için onun nasıl acı çekiyor olması gerektiğini hayal bile edemiyorum.

Moro bizi karanlık tünellerden geçiriyor, toprağın derinliklerinde ve tek çıkıştan uzakta. Violet onun arkasından yaklaşıyor. O da Arulius'un kaderi yüzünden biraz üzgün görünüyor. Bir bakıma, Arulius onun bir parçasıydı.

"Arulius'a neden öyle şeyler söyledin?" Selvi'ye kısık bir sesle soruyorum. Elbette anlıyorum. Hepimiz ona hâlâ kızgındık. Bu düşüncelerin benim de aklımdan geçmediğini söyleyemem. Ama bunları gerçekten söylemesine şaşırdım.

Daha derin bir çukur kazıp içine birilerini atarak iyi bir şey elde edilemez.

Wren darmadağınık görünüyor, siyah saçları kanla dağılmış. "Onu kötü hissettirmek istedim. *Kahretsin*, tabii ki *lanet* olası kötü adama iğrenç şeyler söyledim ve sonra o gitti ve... *kahretsin*." Başını salladı ve bana baktı. "Sence sözlerim onu rahatsız etti mi?"

Kaşlarımın çatılması dudaklarımın derinliklerine işliyor. "Son birkaç haftadır ruhsal durumu çöküyor gibi görünüyordu, sence de öyle değil mi?"

Yürümeyi bırakır ve yere bakar. "Dün gece yorgun gözlerle çiçeklere bakıyordu. Dileğinin gerçekleşmesi için çaresizdi."

Yolun geri kalanında sessizlik içinde yürüyoruz. Nemli ve soğuk mağara, Hafıza Tanrısı'nın evinden çok bir hapis haneye benziyor.

Moro, keskin bir taş duvarın etrafında parlak bir ışığın parladığı yerde durdu ve yüzünü bize döndü. "Hazır mısınız? Ondan korkmayın, tuhaf ama metodik olarak nazik biri."

Moro'nun yanından geçiyorum. Kuzeye bir yere gitmem gerek. Hapsoldüğü taş ağır ve yaralarım

hâlâ yavaş yavaş iyileşiyor.

Mağaranın ağzına adımımı attığımda gözlerim açılıyor.

Karanlık ve nemli kayalıklar, üstümüzde havaya doğru uzanan bir açık alan silindirine dönüştü. Kayalıkların tepesinden bir şelale dökülüyor ve havayı parlak ışık titreşimleriyle buğulandırıyor. Mağaranın duvarları romanlarla dolu kitap raflarından başka bir şeyden oluşmuyor ve daha fazlası için yer bırakmıyor. Burası kesinlikle hiçbir anlam ifade etmiyor, yine de kendimi hiç ayrılmamayı dilerken buluyorum.

Berrak ve sakin bir su havuzu odanın ortasındaki alanı kaplıyor. Yetişkin adam büyüklüğündeki iri balıklar birbirlerinin etrafında yavaş daireler çizerek yüzüyorlar, toplamda dört tane, birbirlerine çarpmaktan kaçınmaya çalıştıkları için ritimleri düzensiz ve senkronize değil. Elodie ve ben içsel odaklanma tekniklerimizi uygularken imgelemimde gördüğüm havuz buydu.

"Burası çok tanıdık," diye fısıldıyorum. Borvon'un varlığı bilincimin altında beliriyor. Buraya daha önce de geldi.

"Ben de seni bekliyordum."

İrkiliyorum ve mağaranın sağ tarafına bakıyorum. Neredeyse Glades'teki yemek masamın uzunluğundaki uzun bir masa, taş zeminde garip bir şekilde oturuyor, Yarının altındaki bir dünyada burada çok yanlış yerleştirilmiş. Dürüst olmak gerekirse, buradaki her şey gerçeklik duygusuna tam olarak uymuyor.

Siyah pelerinli bir adam masada oturuyor, kollarını başının arkasında birleştirmiş, rahatça arkasına yaslanıyor. Saçları yıldız ışığı gibi, ne tam beyaz ne de gri, ama etrafındaki alanı aydınlatıyor. Gözleri karanlık ve yoğun bir şekilde beni inceliyor, tüylerimi diken diken ediyor.

Moro ona doğru yürür ve birbirlerine sarılırlar. "Riah, keşke seni tekrar görmenin güzel olduğunu söyleyebilseydim. Ama bu şartlar altında-" Dönüp bana bakıyor. "Önce sen gitmelisin... belki Elodie o zamana kadar sakinleşir."

Tereddüt ediyorum.

Geçmiş yaşamımla birleştikten sonra hala kendim olacağımı kim söyleyebilir? Bu düşünce inanılmaz derecede rahatsız edici - bunu ölüm korkusunun yanına koyardım. Şu anda yaşadığınızdan daha uzun bir hayatı hatırlamak... Bundan hoşlanmıyorum.

Arulius son anlarında ne hissetti? Merak ediyorum.

"Bunun sorunlarımızı çözeceğinden emin misin? Ya sonrasında eskisi gibi olmazsam?" Ellerime bakıyorum. "Nesbrim'deki savaşımız sırasında North, Borvon'un bir zamanlar savaşta onun yanında yer aldığını söyledi. Bunun ağırlığını taşıyamam." Ellerimi yumruklayıp dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi Moro ve Riah'ya çeviriyorum. "Ya ben de Savaş Tanrısı'nın kendisi kadar kötüysem?"

Rune yanıma geliyor. Kıpkırmızı boynuzları buranın havadar gri havasında tekinsiz duruyor. "İyi olacaksın, onun için güçlü ol. Sana ihtiyacı var Kastian." Gözleri sabit ve içime bir sükûnet dalgası gönderiyor. Onu her şeyden çok seviyor. İş başa düşerse hepimizi onun için feda edeceğinden eminim, ki bu en hafif tabiriyle tedirgin edici.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim dostum... Buna ihtiyacım vardı." Kararlılığım pekişti ve korku ruhumdan temizlendi.

Riah bana el sallıyor. Düşündüğümünden çok daha modern biri. Yani, tanrılar, sanırım birkaç yüzyıldır burada, değil mi? Zaman zaman insanlar aleminde vakit geçiriyor olmalı.

Bulunduğu platoya ulaşmak için sıırıslamak birkaç basamak çıkıyorum. Mağaranın tepesinden yağmur gibi su damlıyor. Duyularımın çalındığını hissediyorum çünkü etrafımdaki tüm alan suyla dolu olmasına rağmen hava kuru. Hiç nemli değil. Aslında, dışarıdaki havadan daha kuru hissediyorum.

Hatıralar Tanrısı bana bakarken başını eğiyor. "Hiçbiriniz kötü değilsiniz - ne kadar tuhaf bir şey bu. Hepiniz hâlâ çok kayıpsınız. Kötü şeyler oldu elbette ama bu süreçte kalpleriniz büyüdü, değil mi?" Riah'nın kara gözleri oniks taşları gibi, korkutucu ve ham.

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum. Kalbimin nasıl büyüdüğünü birkaç dakika içinde öğreneceğim.

Riah solgun elini bana doğru uzattı. "Hazır mısın?" Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum.

Soğuk parmakları tenime dokunuyor ve etime buz gibi bir acı gönderiyor. Asit gibi yakan bir acı bir saniyeliğine damarlarımdan akıyor ve sonra siyah bir gölün üzerinde duruyorum. Su ayaklarımın altında cam gibi ve hava adaçayı kokuyor, yanık değil ama taze toplanmış.

Burası karanlık - su sadece yüzeyden parıldayan hafif ısıltıyla fark edilebiliyor. Uzakta tek bir ay parlıyor ve bana insanlar aleminde yaşadığım kısa günleri hatırlatıyor.

"Borvon, burada mısın?" Sesim bu dünyanın uçsuz bucaksız boşluğunda yankılanıyor.

"Zamanı gelmişti." Borvon'un tanıdık sesi arkamdan geliyor. Dönüyorum ve karşımda bana benzeyen, sadece biraz farklı bir Tanrı buluyorum. Gözleri daha koyu mavi ve yüz ifadesinde hayatında bir gün bile gülmemiş gibi bir sertlik var. Gözlerindeki çukurluk içimdeki korkuyu çağırıyor, geçmişteki benliğimin duygusuz olduğunu ve şimdiki gibi sempatik olmadığını.

Ayaklarım içgüdüsel olarak beni birkaç adım geriye götürüyor.

"Hiç Kuzey'in tarafında oldun mu?" Eski benliğimle yüzleşirken dış görünüşümü sertleştiriyorum.

Başını biraz yana eğiyor, onu bu şekilde suçlama cüretim karşısında biraz şaşırılmış görünüyor.

"Kuzey her zaman bu kadar savaş yanlısı değildi. Ritim hiçbir zaman tam anlamıyla uyumlu olmadı, genç tanrı. Kısmen, ama her zaman bir ritimle. O zamanlar bunu bilmiyorduk... ama şimdi Rune ile daha anlamlı geliyor. Yakında anlayacaksın." Soğuk mavi gözleri ürkütücü, kemiklerime dehşetten başka bir şey göndermiyor.

"Bunu daha önce hiç yapmak zorunda kaldın mı? Bilirsin... senden önceki hayatında?"

Borvon bana zayıf bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Hayır, ben ilktim. Ve ben *biri* değilim, genç tanrı, ben *senim*. Ben senim, tıpkı senin ben olduğun gibi. Ben sadece bir hayaletim, senin çoktan unuttuğun bir geçmiş."

Ona bakıyorum ve baktıkça bana daha çok benzemeye başlıyor. Küçük farklılıklar birleşmeye ve kaybolmaya başlıyor.

Kendimin bir yansımasına bakıyorum ve bunun böyle mi işlediğini, her reenkarnasyonda küçük parçalar kaybedip sonunda orijinal benliğimize geri mi döndüğümüzü merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldanıyorum hâlâ yüreğimi kavuran bir cesaret varken.

Borvon başını salladı ve elini uzattı. Uzanıp elini tutuyorum. Temastan gri bir ışık yayılıyor ve her şeyi silip süpürüyor.

O kadar parlak ki hiçbir şey göremiyorum. Gözlerim yavaşça kör edici ışığa alışıyor ve Elodie'ye baktığımı fark ediyorum.

Opak ve şurup gibi yoğun beyaz bir sıvı havuzunun içinde yatıyor. Etrafına serpiştirilmiş kırmızı gül yaprakları banyo yapıyormuş gibi görünmesini sağlıyor. Benimkine benzemeyen birçok siyah boynuz, belirli bir düzen olmadan fayansların üzerine serpiştirilmiş.

"Elodie?" Başparmağımı yanağında gezdiriyorum ama uyumaya devam ediyor. Burası da neresi?

Etrafıma bakıyorum ve bunu yaparken duvarlar bir tuval üzerine fırçalanmış sulu boya gibi şekilleniyor, bu beyaz boşluğu yavaşça hatırladığım bir yere dönüştürüyor.

Bu... Nesbrim'in Yüce Lord'unun banyosuydu. Ayağa kalkıp bitişikteki yatak odasına çıkmadan önce Elodie'ye bir kez daha bakıyorum. En koyu gül rengindeki abartılı perdeler, uzak duvarı kaplayan üç cumbalı pencerenin her iki yanından sarkıyor. İki çift kapı, aşağıdaki şehre bakan bir balkona açılıyor. Koyu yeşil sarmaşıklar parmaklıklara tutunmuş ve yumuşak bir esinti içeri giriyor.

Balkonda bir figür duruyor, eğilmiş bulutların geçişini izliyor. Işık o kadar parlak ki gözlerimi yakıyor. Kim olduğunu tam olarak çıkaramıyorum.

"Alo?" Sesim bu tuhaf yerde yankılanıyor ve bulanıklaşıyor.

Adam doğruldu ve dönüp bana baktı. Üzerinde gösterişli beyaz bir imparatorluk savaş ceketi ve siyah bir pantolon, bir elinde şarap kadehi, diğer elinde sarılmış tütün var. Orta uzunluktaki siyah saçları yana doğru kaymış ve gözleri karanlık, içimi delip geçiyor.

"Borvon- bana katılırsın, değil mi?" Balkonda yanında durmam için eliyle işaret ediyor. Ona doğru attığım her adımda, korkularım ve şüphelerim aniden kaybolmaya başlıyor, yerini geçmişin dehşeti ve nostaljisi alıyor.

"North, burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Neredeyse *deja vu* gibi hissediyorum.

Gülümsüyor ve başını geriye atıp kalan kırmızı sıvıyı tek yudumda içmeden önce fincanını bana doğru eğiyor. "Oh, beni bilirsin. Bu Allah'ın belasası şehirden ayrılana kadar zil zurna sarhoş kalmaya çalışıyorum."

Başımı salladım. Şimdi her şey aklıma geliyor. Bu doğru, North Nesbrim'den nefret ediyordu. Dehşet ve korkunun sembolü olarak görülmekten nefret ediyordu. Bu yüzden Talia Yaratıcı'yla işini bitirene kadar kendini bu odaya kilitledi. O zamanlar Rhythm hala yeniydi. Ben daha yeni yaratılmış ve ikisine katılmışım.

"*Kastian?*" Elodie'nin sesi kulaklarımda çınlıyor ve parlak ışık beni örtüyor.

2T

Elodie

Kastian sallanan bacakları üzerinde Riah'a doğru bakıyor. Gözleri uzakta, sanki transa geçmiş ve uzak bir yeri hayal ediyormuş gibi.

Riah gece kadar karanlık bir pelerin giyiyor. Başını eğip Kastian'ın arkasından bakıyor ve bana. Rune'un kollarında irkiliyorum ama Dreadius'um yanağıma yumuşak bir okşayışla beni yatıştırıyor.

"Her şey yoluna girecek, yavrum." Dövmem omurgamda ısınıyor ve sıcak sesi içime yerleşiyor.

"Bir daha hiçbir şeyin iyi olacağından emin değilim." Ayağa kalkarken acı dolu sözleri fısıldıyorum.

onun kucaklaması. Keşke doğru düzgün yas tutacak ve Rune'un beni sonsuza kadar kucaklamasına izin verecek zamanım olsaydı ama böyle lükslerimiz yok.

Rune başını kaldırıyor ve kapüşonlu gözlerinin altından beni izliyor. Dövmeleri çenesini keskin bir şekilde çiziyor, yanağıma öpmek için başını hafifçe çevirirken kırmızı boynuzları eğiliyor.

"Uzun bir süre her şey yolunda gitmeyecek ama bunun yükünü birlikte taşıyacağız."

Sözleriyle göğsüm ısınıyor ve başımı sallıyorum. Elinden kurtuluyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Öpüşmemizi derinleştirirken ve bırakmadan önce bir anlığına saçlarımı yumruklarken hatırladığım güller duyularımı istila ediyor.

Kıpkırmızı gözleri endişeyle dolu ve ondan uzaklaşıp Riah'ya doğru dönmek acı veriyor.

Hafıza Tanrısı bana gülümsüyor ve elini uzatıyor. "Talía, tanrıçam, uyanma vakti geldi."

Endişelenmek ya da kaçınılmaz olandan kaçmak için kendime zaman tanımıyorum. Elini sıkıca kavıyorum ve gözlerimi kapatırken teninin soğukluğu içimi ürpertiyor.

Soğuk bir esinti tenimde geziniyor. Sis ve deniz tuzu duyularımı kışkırtıyor ve zihnim gözlerimi açmam için bana fısıldıyor.

Siyah kumdan bir sahilde oturuyorum. Ötedeki okyanus beyaz bir sıvıdan oluşuyor. Kan kadar koyu ve zengin kırmızı bir ay denizin üzerinde yükseliyor.

"Korkunç, değil mi?"

Başım yana kayıyor ve bu tuhaf rüyayı daha az korkunç hale getirecek kadar güzel bir tanrıça buluyorum. Koyu renk saçları arkasında salınıyor, uzun bej boynuzları gökyüzünü deliyor ve ruhani kanatları benimkinin iki katı büyüklüğünde.

Talía.

Dönüyor ve bakışlarında hüznle bana bakıyor.

"Bu bizden geriye kalanların özü," diye mırıldanıyor ve beyaz denize özlemle bakıyor. "Bu, geriye kalan kırılğan duvar."

Tekrar dalgalara bakıyorum ve parmaklarımın siyah kumda gezinmesine izin veriyorum. Kum taneleri soğuk, sahilin olması gerektiği gibi davetkâr değil.

"Biz gerçekten aynı kişi miyiz?" Onu daha net gözlerle tekrar analiz ederek soruyorum.

Bej kanatları durgun bir şekilde çırpınıyor ve omzunun üzerinden bakarken kahverengi gözleri benimkileri buluyor. "Çok mu şaşırdın?" Sesi hiç de kaba değil. "Kayıp anılar nedir ki? unuttun mu?"

"Ben asla senin kadar zalim ve kötü biri olmam." Ona ters ters bakıyorum. Düşüncesi bile derimin altında öfke kabartıyor. Olmazdım... değil mi? Her şey çok bulanık ve çarpık bir hal aldı.

Sırıttırıyor ve dizlerini göğsüne doğru çekerek kollarını nazikçe dizlerine doluyor ve çenesini ön koluna dayıyor. "Kötü ve zalim mi? Beni böyle mi tanımlıyorsun? Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim, biliyorsun. Sen hiç olduğundan farklı bir şekilde resmedilmedin mi? Peki ya Violet? O zavallı tanrıça çektiği acıyı hak etmemişti ama yine de oldu. Uzun, çok *uzun* zaman öncesinin trajedileri, asla silinip atılmamak üzere hâlâ hayatlarımıza sızıyor."

Cevap vermiyorum. Violet'ten bahsetme şekli Yüce Leydi'ye duyduğum sempatiyi artırıyor.

Talia'nın gülümsemesi solar ve bakışları melankolik bir hal alarak mırıldanır, "Onu Lucius'la birlikte göndermek istedim, gerçekten istedim. Ama Yarının korunması gereken bir dengesi var - çok ileri gidersen Bresian, aradaki yol çökecek. Diyarlar tam bir kaosla karşı karşıya kalır, her şey mahvolana kadar titrer. Lucius'u gönderdikten sonra yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Gözlerimi ona dikiyorum ve ellerimi siyah kuma gömüyorum, soğuk taneler avuçlarımdaki sıcaklığı soğutuyor. "O zaman neden herkes seni canavar olarak resmediyor? Senin zalim, kötü niyetli olduğunu söylediler. Oysa sarsıntıları ben de hissettim. Kuzey ritmin dengesini bozdu ve diyarlar parçalanmaya başladı. O zaman Violet neden seni suçladı?"

Açık kahverengi gözleri donuk ve yorgun, sanki bu ıssız sahilde bir insanın olması gerekenden çok daha uzun süredir buradaymış ve bunca zamandır sadece geçmişini anıyormuş gibi.

"Eğer bir şey size birçok kişi tarafından defalarca söylenirse, onların izdüşümlerine bürünmeye başladığınızı biliyor muydunuz? Hiç şüphesiz nazik olsaydınız ama yıllarca her gün size iğrenç ve zalim olduğunuz söylenseydi, bu sözlerle inanmaz mıydınız? Kalbinizin ne bildiğinin bir önemi yok."

Duraklıyor ve kollarını daha sıkı kavlıyor.

"Ona neler olacağını, bunun neden olacağı dengesizliği defalarca anlattım. Ama görmek inanmaktır. Alemlerin yıkılmasına izin vermektense onun gözünde kötü adam olmayı tercih ettim. Kalbimi zalimliğe teslim etmek benim için daha kolaydı. Duygusuz ve affetmez olmak daha kolaydı. Yaptığım pek çok şeyi yapmak istemedim ama yine de buradayız."

Sözlerini sindirmek için birkaç dakikamı ayırdım. "Peki North'a ne oldu?"

"Öğrenelim, olur mu?"

Talia başını beyaz denize doğru sallıyor ve sanırım benim de suya girmemi istiyor. Sanırım onu reddetmek için bir neden yok, bu yüzden ayağa kalkıyorum ve kıyı şeridine gidiyorum. Dalgalar ayaklarıma çarpıyor ve üzerlerinde saf çam kokusu var.

Su soğuk ve kalın. İlerledikçe tüylerim diken diken oluyor. Talia'ya bakmak için dönüyorum ama o artık sahilde değil. Onun yerine yanımda duruyor, kırılğan bir gülümseme yüz hatlarının fazla uğursuz olmasını engelliyor.

Ondan uzaklaşma isteğimi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Elini opak sudan çıkarıyor ve bana uzatıyor.

İsteksizce almadan önce tereddüt ettim.

Beyaz suya dalıyor ve beni de kendisiyle birlikte denize çekiyor. Başım örtünün altına girmeden önce son bir nefes alıyorum. Ama tam beni suyun altına çekerken yükseliyorum, sanki hep suyun altındaymışım da şimdi sadece nefes alıyormuşum gibi.

Kastian önümde oturmuş, uyanmamı bekliyor. Okyanus gözleri benimkilerle buluştuğunda bir anlığına rahatlıyorum.

"Yatmaya devam et, Elodie." Yüz ifadesi endişe doludur.

"Neden?" Sözcük dudaklarımdan çıkarken bir his ensemden aşağı iniyor ve vücudumdaki her sinire yayılıyor.

Diyarların şafağından anılar içime akıyor. Borvon ve benim Glades'te seviştiğimiz, Nesbrim'de Arulius'la karanlık gökyüzünde uçtuğumuz, Violet'in isteklerini reddettiğimiz-

"Çünkü yapamadım... Onu reenkarne etmeyi reddettiğim için değil. *Yapamadım.*"

Kastian yüzümü sevgiyle okşuyor. Gözlerinde hala aynı ışık var ama bu anı yansıtıyor gibi görünen bir özlem var. Biraz farklı görünüyor, görünüşünde değil ama ruhunun gözlerinde titreşme biçiminde.

Talia artık kafamın içinde ya da vicdanımın arkasında değil. O

benim.

Sadece unutmuştum; dünyanın tüm şüpheciliği ve merakı beni geçtikten sonra etkilemişti. üzerinde.

Hatırladığım bir tanrı daha var. Kastian'ın arkasından bakıyorum ve duvara yaslanmış bir adam görüyorum.

imparatorluk odasının balkonu. Kuzeyde. Zamanın bir noktasında hepimiz buradaydık. Bu yüzden mi uyanışımızda buraya döndük? Şu anda... şu anda.

Fildişinden güzel savaş kıyafetlerini giymiş, her zaman savaşa hazır ve nazır. Lapis lazuli gözleri bana dönüyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. Onu hatırlıyorum, hayal gücümün bir ürünü ya da uzun zaman önce unutulmuş bir anı olarak değil. Sanki dakikalar önce onun yumuşak dudaklarını öpmüşüm gibi hatırlıyorum.

"Kuzey." Ona sesleniyorum ve diğer her şey kayboluyor. Kastian ve banyo kayboluyor ve sadece Kuzey ve ben güzel bir çiçek tarlasında yan yana uzanıyoruz. Gelincikler ve yüksükotları esintide dans ediyor ve ılık yaz havası onların ağır çiçek kokularını taşıyor.

"Geri döndün, benim tatlı kuzum," diye mırıldanıyor hüznle. Gözlerindeki mesafe kalbimi korkunç bir şekilde acıtıyor.

"Nerede kalmıştım?" Elimi yanağına sürüyorum ama elimi çekip oturuyor ve çiçek tarlalarına bakıyor.

"Artık bana ihtiyacın yok. Ben uzun zaman önce ayrıldım ve sen beni ancak şimdi buldun. Acıyor Talia, tahmin edebileceğinden çok daha fazla acıyor." North gömleğini göğsünün hemen üzerinde kavırıyor ve acıyla yüzünü buruşturuyor.

Ne demek istediğini hatırlamıyorum. Sadece onu çok özlediğimi hatırlıyorum. "North, ben buradayım. I-"

Ayağa kalkıyor ve o kalktığında tarlalar alev alıyor. Bir cehennem sadece bir saniye içinde çiçekleri küle çeviriyor ve ben onun nefretiyle kararmış çorak tepelere bakıyorum.

"Çok geç kaldınız."

Zihnim bulanıklaşıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Tekrar açtığımda küvette olduğumu ve Kastian'a baktığımı görüyorum. Burası kafa karıştırıcı ve çarpık bir yer, ama tüm bu süreç tuhaftı, sanki rüyalar ve kayıp şeylerden oluşan bir kuyu gibi.

Parmaklarımı yanağına hafifçe gezdiriyorum. Sevgili Ölüm Tanrım şefkatle eğiliyor ve güzel gözlerini kapatıyor. Beyaz bir sıvı havuzunda yatıyorum, gül yaprakları ve altın tüyler yüzeye saçılmış. Siyah boynuzlar ve zehirli dikenlerin arasında iki altın hançer yerde yatıyor.

Her şey değişmiş olsa da bu anının kemikleri sağlamlaştırmıştır.

Bu her birimizden küçük bir parça, benim değerli tanrılarım.

Kastian küvette benimle birlikte çıplak bir şekilde oturuyor, beni kendine çekiyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurarak mırıldanıyor: "Bizi ayırabilecek hiçbir tanrı yok. Sana olan aşkım asla ölmeyecek."

Burası... Kastian'ın doğum yeri, ama bundan önce neredeydim... Hafızamda hâlâ uzak görünüyor. Balkona dönüp bakıyorum ve Kuzey artık orada durmuyor. Açık kapılardan esen rüzgârla kıpkırmızı perdeler dalgalanıyor.

"Sensiz var olduğum bir dünya yok. Aşkımız asla huzur bulmayacak." Gözleri üzerimde yumuşuyor, beni sıkı bir kucaklaşma için kendine çekiyor.

Kalbim ve evrendeki her şey durur ve gözlerim açılır.

Moro, Riah, Wren ve Violet etrafımda durmuş, gözlerini şaşkınlıkla açıyorlar. Rune karşı tarafımda ve bana belirsiz bir gülümseme veriyor. Ben hâlâ rüyamda olduğu gibi sıcak bir bedene sarılıyorum.

Peki o zaman Kastian neden Wren'in yanında duruyor ve bana şok olmuş bir ifadeyle bakıyor? Gözlerim açılıyor ve geri çekiliyorum. Kimi tutuyorum ben?

Kollarımda Marley ile aynı yaşlarda bir çocuk yatıyor. Sekiz yaşından büyük olamaz.

Kastian'ınki kadar beyaz saçları, üç kızıl boynuzu ve sivri kulakları vardı.

Uzun, kasvetli bir rüyaya hapsolmuş gibi gözlerini yavaşça açıyor ve bana bakan ametist gözleri karşısında nefesim kesiliyor.

Bunun ne olduğunu bilmiyorum. *Kim olduğunu.* Ama benim olduğunu biliyorum. Kürek kemiklerinin hemen üzerinden iki bej kanat görünüyor, biri diğerinden biraz daha kısa.

Kollarım içgüdüsel olarak ona sınıksı sarılıyor ve kalbim tüm vücuduma bir başka acı yayıyor. O, Arulius'tan bana kalan son parça olabilir. Ve hiçbir şeyin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"Kim o?" Wren şaşkınlıkla Riah'a bakarak mırıldanıyor. Rune yanımda diz çökerken Kastian çocuğa güvensizlikle bakıyor. Dreadius'unun gözleri çocuğun üzerinde ısınıyor ve parmaklarını çocuğun küçük kırmızı boynuzlarının üzerinde gezdiriyor.

Başka bir tanrı Hafıza Tanrısı'nın mağarasına girerken Riah bana doğru adım atıyor. Bir an için bunun Arulius olduğuna dair hayali bir umut besliyorum ama bu genç bir adam ve hemen tanıdığım biri değil. Göğsüm daralıyor ve çocuğa biraz daha sıkı sarılıyorum.

Wren adamı görünce irkilir ve "Bruno?" diye mırıldanır.

Gözlerim açılıyor ve o korkunç rüyadan sonra Rune ile evime döndüğüm gece Wren'in Caziell'de kendisine yaklaşan bir tanrıdan bahsettiğini hatırlıyorum.

Hatırladığım yaşlı adam şimdi genç ve güzel, dağınık kahverengi saçları her zamanki çılgınlığından bir parça taşıyor. İki kısa kahverengi boynuz başının yanlarından kıvrılıyor, çilleri yanaklarını süslüyor ve gözlerinde yeşil bir ton var.

"Elodie, çok uzun zaman oldu." Riah'nın gülünç uzunluktaki masasına bir tahta bloğu ve bir oyma bıçağı koyarken bana sırtlıyor. "Gördüğüm kadarıyla meşgulumuşsun." Nane rengi gözleri Violet ve Moro'nun üzerinde geziniyor, onların geçmişini biliyormuş gibi daralıyor. Onun yüzünü daha önce görmüştüm, çok çok uzun zaman önce. Hatırlayamıyorum ama Talia'nın zamanında tanışmıştık.

"Bruno... O gece sana geldiğim için özür dilerim. Benim yüzümden gereksiz yere öldürüldün." Onunla ilgili anılarım garip, bir bakıma bulanık. Ailem tarafından öldürüldüğü gece hala taze, ama o geceyi ya da onunla geçirdiğim herhangi bir zamanı hayal ettiğimde, o yaşlı değil. Şimdiki gibi görünüyor.

Başını sallıyor ve omuz silkiyor. "Önemli değil. Ben hiçbir zaman gerçekten insan olmadım, canım. Sadece bir yanılsama, ebedi oyunumdaki kısa bir skeç." Bruno bana doğru yürüyor ve Rune'un yanında diz çöküyor. Dreadius'unun kaşları

ama Bruno gözlerimin içine bakarken güçlü bir huzur hissediyorum.

Yeşil gözleri unutulmaz, sanki karanlık ve aydınlık orada buluşuyor, aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi görüyor.

"Bruno... sen *gerçekte* kimsin?"

Riah, Bruno'nun daha önce bıraktığı tahta parçasını incelerken rahatça masasına yaslanıyor ve konuşmayla hiç ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Kollarımdaki çocuk başını kaldırıp Bruno'ya bakıyor ve gülümsüyor.

Bruno mırıldanır, "Ben Yaratıcıyım. Alemlerin başlangıcına kadar tanrıları yarattım, seni bile." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve başını okşamadan önce çocuğa bakıyor. "İşte bu Fellius."

Yaratıcı mı dedi? Neden tanıdık geldiğini hatırlayınca kaşlarımı çattım. İlk günümde oradaydı.

Wren etrafımda hızla oluşan çemberin içine doğru ilerliyor. "Yaratıcı gibi mi? Yaratılış Tanrısı mı? Yüz yıl önce bir ölümlü olarak yaşamı keşfetmek için diyarları terk eden mi?"

Kastian Wren'in başlığını geri çekerek onu kışının üzerine düşürür. "Hatırlıyoruz, Cypress. Kapa çeneni." Bruno başını sallıyor ve Wren Kastian'a ters ters bakarken birkaç kahkaha atıyor.

"Fellius'u siz mi yarattınız? O... hepimize benziyor." Işıkla parlayan mor gözlerine hüzünle bakıyorum. Bu genç tanrının başına kötü bir şey gelmemiş. Ve bunu böyle tutmayı planlıyorum.

"Görmek zor değil, değil mi? O, her birinizin yüreğindeki acıyla, her birinizin yaptığı fedakârlıkla yaratıldı. Beni etkilediniz ve Yarını yaratırken gerçekten de kusurlu olduğumu gördüm. Bir tanrı eksikti. Fellius, Sevgi ve Umut Tanrısı."

Birkaç saniye Bruno'ya bakıyorum, göğsümdeki acı hâlâ taze ve hassas. "Arulius'u geri getirmeye çalıştım, denedim, ama o-"

Bruno'nun gözleri kararıyor ve elimi daha sıkı kavriyor. "Arulius benim eserim değildi. O asla burada olmamalıydı-o değildi-"

"*Gerçek*," diye mırıldanıyorum, karanlığı, varlığımın mutlak acımasızlığını hissederek. "O... güneşin tenini ısıttığını ve yağmuru hissettiğini söyledi... Onun bir ruhu vardı."

Rune'un gözleri acıyla dolu. Derin sesi zihnimin etrafında kıvrılırken omurgam ısınıyor. "*En azından kısa bir süre için muthuydu, yavrum. Seni sevdi. Kötü ya da değil, seni sevdi.*"

Gözlerimden yaşlar akıyor ama ruhumda açıklanamaz bir değişim var. Çağlar boyu var olmak, olayların soğukkanlı bir şekilde geliştiğini anlamanızı sağlıyor. Geriye dönüp baktığımda yaptıklarımı daha iyi anlıyorum. Ancak herkes *bunu neden yaptım* duygusunu hissediyor, değil mi?

"Keşke daha iyi bir sonumuz olsaydı. Anladığım kadarıyla biz tanrılar asla gerçek bir son *göremeyeceğiz* ama o gördü. Onun için her zaman ne kadar üzgün ve kederli olsam da, dinlenmesini kısıkanıyorum. Yorgun değil miyiz? Bu kaderden yorulmadık mı?" Fellius'a daha sıkı sarılıyorum. "Sonsuzluk için lanetlenmedik mi?"

Bruno düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor ve ayağa kalkarak Riah'nın yanına gidiyor.

Wren başını eğip sallıyor, zihnindeki bir şeyi karanlık köşelere geri kovalamaya çalışıyor gibi görünüyor. Konuyu değiştiriyor. "Kuzey hakkında ne yapacağız? Sonuza dek ruh lanetinin içinde kalmayacak."

Moro başını sallar. "Hayır, o olmadan Ritim de düzeltilemez. Bakın." Mağaranın ortasındaki havuzu işaret ediyor; suyu masmavi ve saf, derin, sanki altında koca bir mağara yatıyormuş gibi. Kastian ve ben geçmiş benliklerimizle birleşmeden önce düzensiz bir şekilde yüzen dört büyük balık şimdi birlikte kısmi bir ritim tutturmuş durumda. Bir abanoz ve bir beyaz pullu balık senkronize olmuş, kırmızı ve lacivert olanı ise düzensiz bir şekilde yüzmeye bırakmış.

Bu doğru.

"Ritim'e boyun eğeceğini sanmıyorum." Ayağa kalkıyorum. Rune Fellius'u kollarımdan alıyor ve özenle tutuyor. Damarlarımda dolaşan pişmanlıkla Moro'ya bakarken bakışlarım sertleşiyor. "Ona uzun zaman önce ihanet ettim ve o beni asla affetmeyecek."

Kimse konuşmuyor. Bruno ve Riah dışında hepsi biraz şaşkın görünüyor. "Ritim'i yok eden bendim."

Wren

I Elodie'ye inançsızlıkla bakıyor. Artık etrafında bir değişim havası var - daha güçlü. Onun aurasının yoğunluğuyla boynumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Sadece gücü değil, bakışlarındaki kararlılık da.

Diyarlardaki gerçek hesaplaşma o, değil mi?

"Ne demek *yok ettim*?" Ona bir adım daha yaklaştım, umutsuzca onu kendime çekmek istiyordum.

ve yine Glades'te çimlerin üzerinde yuvarlanmak istiyorum, ama onun ıssız gözleri bana hayatlarımızın bok fırtınasından tam bir kaosa dönüşmek üzere olduğunu söylüyor.

"Kuzey'i öldürdüm. Ardından gelen yıkımın gerçek başlangıcı buydu. Violet sadece ikincil hasar oldu," diyor içi boş bir şekilde, kahverengi gözleri kadim balığa bakarken donuklaşıyor.

"Violet'in saltanatına artık böyle mi diyoruz?" Rune kaşlarını çatıyor ve bana bakıyor. Violet'in omuzları çöküyor ve endişeyle Moro'ya bakıyor. "Bu benim için yeni bir haber."

Riah muhteşem balık havuzuna doğru adım atıyor, suyun yüzeyinde rahatça yürüyor. *Gremitie*.

Elbette, sıvıya basmak havalıdır, ama tanrılar, bir dövüş sırasında iyi değiller.

Ortada duruyor, yıldız ışığıyla parlayan saçları bir hale gibi etrafına ışık saçıyor. "Yarattığın bu karmaşayı nasıl düzelteceksin Talia?" Canavarlar onu karşılamak için ayağa kalkıyor, kolayca Riah'ın büyüklüğünde ve orospu çocuğu en az bir metre boyunda. "Seni affetmesi için ne vereceksin?"

Kastian'ın çenesi bükülür. Bilmeceler onun da kafasını karıştırmış görünüyor. *Moro sinir bozucu konuşma tarzını Riah'dan almış olmalı. Tanrılar.* "Bu kadar bilmece yeter, ne yapmalıyız?" diye dişlerinin arasından homurdanıyor.

Riah uzanıp lacivert yaratığa dokunuyor, gözlerini kapatıyor ve mutlulukla gülümsüyor. Onunla bir şekilde konuşuyor mu?

Gremitie bize bakıyor, siyah gözleri parıldıyor. "Onu yıkmanız ve savaşın diğer Ritim Tanrılarının üstünde ya da altında olmadığına ikna etmeniz gerekecek."

Elodie havuzun kenarına doğru yürür. Ayaklarının altındaki beyaz taş nemden parlıyor. "Nasıl?" diye sorar, cevap için çaresizdir.

Riah başını sallar. "Sen zaten cevabı biliyorsun. Henüz göremiyorsun tanrıça. Bunca yıldan sonra hâlâ çok safsın. Glades'e geri dön. O uyandığında, cevaplarını bulacaksın."

Sabit duruyor ama belki de kendi hatalarından dolayı öfkeyle yumruklarını sıkıldığını fark etmiyorum. Gözlerim onun kısa kanadına odaklanırken zihnim dalgalanıyor ve sürükleniyor.

Hepimiz keşke yapmasaydım dediğimiz hatalar yaptık.

Yeni küçük tanrı benimle geliyor. Elodie, Rune ile birlikte Margo'nun üzerinde oturuyor ve Rune onu sanki sadece ona aitmiş gibi tutuyor.

Tanrılar.

Çocuğa ters ters bakıyorum, yanımda yeni bir acemi getirme fikrine tam olarak katıldığımdan emin değilim. Tanrı aşkına, lanet olası evimiz yakında yeni Nesbrim olacak.

Henüz tek kelime etmedi ve kulakları benimkiler gibi sivri olsa da, bana Arulius'u düşündüren mor gözleri var. Suçluluk mu yoksa kızgınlık mı bilmiyorum ama ondan hoşlanmak istemiyorum.

Ya Marley onunla anlaşılamazsa? Evlatlık oğlum bu tanrı her neyse onunla asla arkadaş olmaz. O her yaratıktan biraz var ve eminim bu da zorlu bir yetiştirme sürecine neden olacaktır. Sanırım bizim türümüz, küçük uyumsuzlar grubumuz dışında, kendi türlerine sadık kalma eğiliminde.

Belki de yanılıyordumdur. Belki de mükemmel uyum sağlayacaktır.

Uzun bir iç geçirdim. Brevik sanki huysuzlandığımı anlamış gibi homurdanıyor ve biliyor musunuz? Neden olmayayım ki?

Çocuk, adı neydi... Kahretsin, hatırlamıyorum. Bana baktı ve meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" Onu tersledim. O kocaman masum gözler benim sert ses tonum karşısında korkuyla parlıyor ve kendimi anında bir pislik gibi hissediyorum. "Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin. Gözlerini dikip bakmak kabalıktır."

Hızla başını sallar ve tekrar öne doğru döner.

Sonra onun küçük sesini duyuyorum. "Çok üzgün görünüyorsun." Elini kaldırıyor ve Brevik'in saçından yapılmış küçük bir fiyonk sunuyor. "Seni neşelendirecek bir şey kullanabileceğini düşündüm."

Seni lanet olası küçük piç. Ve işte böyle kalbim sıkışıyor, çenem geriliyor ve küçük bir selam veriyorum.

"Sağ ol evlat."

Yüzünü bana bir kez daha bakacak kadar çeviriyor, yüzünde parlak bir gülümseme var. "Ben Fellius, efendim."

"Seni küçük velet, bunu biliyordum." Sırtışı daha da genişliyor ve gülüyor. Ve tanrılar kahretsin, ben de gülüyorum.

Elodie

T Kastian'ın korusu görüldüğü anda göğsümden bir ağırlık kalkıyor. Onun sahası kadar *evim* gibi hissettiğim bir yer olmamıştı. Bruno'yla birlikte bir kovuğa binmiş olan ona bakıyorum.

Yavaşça tırısı kalkan Margo'nun başını okşuyorum. Beyaz tüyleri etrafımda taze bir çiçek gibi dalgalanıyor.

Kar. Rune belimdeki sarılışını sıkılaştırıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Onun geri dönmüş olması ya da altın tanrımın gitmiş olması hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor.

"Seni çok özledim." Başımı göğsüne yasladım ve kalp atışları ruhumu doldururken gözlerimi kapattım.

Dudaklarını boynuma sokuyor ve dişlerinin arasında etimi ısıyor. "Söz veriyor musun?" Göğsümden bir kahkaha kıpırdıyor. "Evet, sonsuzluk gibi geldi."

"Ben de seni özledim. Öyle de oldu... Orada zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ama Kuzey hakkında o tozlu kütüphanede öğrendiğimizden çok daha fazlasını öğrendim."

Başımı ona doğru eğiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten mi?"

Kasları gevşiyor ve düşünceli bir şekilde çenesini omzuma yaslıyor. "Evet. Ben onun düşüncelerini duyabiliyordum, o da benimkileri. Pek çok nedenden dolayı kızgın ama esas olarak seni suçladığı bir ihanetten dolayı çok acı çekiyor. Sana karşı neden bu kadar kinle dolu olduğunu anlayamasam da, sanırım bir fikrim var. Tıpkı benim barış peşinde koşma amacıma karşı koyamadığım gibi, o da savaş ve yıkımı arzuluyor. Hayata olan çekimini inkar edemezsin. Kastian kendini asla ölümden ayırmamalı. Ne olacağımızı asla biz seçmedik ve sanırım o da olduğu şey yüzünden dibe itilmekten bıktı."

Başımı sallıyorum. Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama savaş açmasına izin veremeyiz.

Korkunç Fernestian Savaşı'nın anıları zihnimde canlanıyor. O karanlık yıllarda dökülen kanlar çok üzücüydü.

"Farklı bir yol bulmalıyız. Başka bir savaşa izin vermeyi reddediyorum."

Biz koruluklardan geçerken Rune sessizliğini koruyor. Unutulmaz beyaz malikâne görünür hale gelip dört ayın ışığıyla aydınlandığında nihayet mırıldanıyor: "İnsanların ölmesini de yasaklayacak mısın?"

İrkildim. Haksız değil ama bu şekilde konuşmak ona yakışmıyor. Kuzey aklını mı kaçırdı?

"Bu imkânsız, Rune. Herkes ölür. Bu kaçınılmazdır."

Mırıldanırken sesi neredeyse soğuk görünüyor, "Hayat gibi, değil mi? Her zaman hayata gelen yeni yaratıklar olacaktır. Bu engellenemez. Savaş ve barış çok mu farklı? İnsanlar savaşır, bu onların işi. İnsanlar bu tür savaşlardan sonra da huzur bulabilirler."

Göğsüm daralıyor. İnsanlık alemine böyle dehşetlerin gönderilmesini istemediğim için bana kızgın mı? Nasıl oluyor da bu konuda mantığın sesi olamıyorum?

"Rune... Amacının önemli olmadığını söylemeye çalışmıyorum-"

"Ama söylediğiniz şey *bu*. Sadece benim için değil, özellikle Kuzey için. İlk seferinde de aynı mesele söz konusu değil miydi?"

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve ses tonunda yakaladığım öfkeyle yanaklarım ısınıyor. "Margo, *dur*." Sırtından kayıyorum ve Rune'a bakıyorum. Gökyüzünde figürünü çevreleyen aylara karşı acımasız, dövmeleeri soluk teninde koyu renk ve kırmızı gözleri bir yırtıcı gibi beni takip ediyor. "Zihnimi boşaltmam gerek. Devam et ve atını sür." Yumuşak bir gülümsemeye zorlamaya çalışıyorum ama gözlerime ulaşmadığını biliyorum.

Yorulдум.

Gerçekten çok yorgunum. Ve bilmiyorum... Rune'la hep aynı dalga boyunda olduğumuzu sanırdım. Şu anda yapmak istediğim son şey onunla kavga etmek. Bu onun ilk gecesi.

Rune, Margo'nun kafasına dokunup tekrar ilerlemesini söylemeden önce bir süre ağır gözlerle beni izliyor. Bana tereddütle bakıyor ama ben ona el sallıyorum.

Korulukta duruyorum ve savaşan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Yemyeşil ağaçların, çamların, meşelerin ve birkaç tane de selvinin altında yürüyorum. Esintiyle hareket eden çimenler ayak bileklerimi yumuşatıyor. Gözlerim yukarıdaki yıldızlara dikili. Etrafımdaki dünya sessiz.

"Arulius, şu anda ne yapardın?" Gökyüzüne fısıldıyorum, onu göremesem bile bir yerlerde beni dinliyor olmasını umuyorum.

Cevap yok. Açıkçası, olmayacağını biliyordum. Ama bir tane dilemenin normal olduğunu düşünüyorum. "Hey, iyi misin?" Wren ve Felliüs Brevik'in sırtına biniyor ve karanlık Pine Hollow bana yaklaşıyor. Hava karanlık, eminim gece yarısını çoktan geçmiştir ve Brevik'in gölgeli kürkünü görmek imkansız.

Sahte gülümsememi takınıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, ben iyiyim. Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı." Wren'in kaşları aşağı doğru iniyor ve çoktan içimi gördüğünü anlıyorum. Kastian ve diğerleri ana patikanın birkaç koru ötesinde ilerliyor, yanımızdan geçerken bizi fark etmemiş gibi görünüyorlar.

Felliüs büyük, meraklı gözlerle beni izliyor-Arulius'un gözleri. Başka tarafa bakıyorum. Ona bakmanın içimde yarattığı acı hiç adil değil. Onun bakışlarında hem yas tutuyorum hem de umut buluyorum.

Wren Brevik'in üzerinden atlayıp bir kolunu omzuma doluyor ve özel olarak konuşabilmemiz için Brevik'in önden gitmesini işaret ederken beni de yanında yürümem için dürtüyor.

"Rune'un kulağını çınlattın mı? O orospu çocuğu onunla ilk kez Hollow'a bindiğimde de beni tokatlamıştı." Hâlâ kin tutuyormuş gibi oflayıp pufluyor. Kendimi tutamayıp bir kahkaha atıyorum.

Dudaklarında çocuksu bir sırıtiş beliriyor ve duvarlarım eriyor. Wren en karanlık zamanlarda bile beni güldürmekte çok başarılı.

"Pekâlâ, gerçekte neler oluyor?" Bana bir esrar uzatıyor ve ben de hiç sorgulamadan alıyorum.

Kendimi toparlamaya ihtiyacım var ve görünüşe göre eskiden bu boku sürekli içiyormuşum, öyleyse yirmi yıl aradan sonra neden alışkanlığımı bırakayım?

Sarılmış tütün, dudaklarımın arasına yerleştirdiğimde taze özsu ve çam ağacı gibi kokuyor. Koku duyularıma nostalji getiriyor ve kaslarımı hemen rahatlatıyor.

"Sonunda zehirli tarafıma teslim oluyorsun, ha? Buna benden daha çok ihtiyacın var." Wren pembe çakmağımla sargının ucunu kıvılcımlandırırken gülüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve vücudumun dumanın içime yaydığı coşku içinde kaybolmasına izin veriyorum.

Damarlar. Cypress kolunu tekrar omuzlarıma doluyor ve Brevik ile Fellius'un arkasından uzaklaşıyoruz. Küçük tanrı meraklı ve onu burada terk edeceğimizden endişeleniyormuş gibi bize bakıp duruyor.

"Yolculuk nasıldı?" Dumanı üflüyorum ve Wren esrarı alıp dudaklarının arasına yerleştiriyor.

"Çocuk mu? Aslında oldukça iyi."

Başımı ona doğru salladım ve kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Onun harika olduğu kısmına inanıyorum, ama *sen*

İtiraf mı ediyorsun? Ben de ona velet diyeceğini ve adını unutacağını sanmıştım."

Wren başını arkaya yatırıyor ve bir kahkaha atıyor. Bu tamamen bulaşıcı ve ben de kendimi onun hafifliğine kaptırmaktan kendimi alamıyorum.

"Tanrılara yemin ederim, beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Bunların ikisini de yapmış olabilirim."

Kaşları masumca birbirine kenetlendi.

Dudaklarındaki esrarı şakacı bir şekilde koparıyorum. "Buna neden şaşırmadım?" Başımı sallıyorum ama dudaklarımdaki gülümseme gerçek.

"Hey -gerçekten de- bana sorunun ne olduğunu söyle... Bilirsin, Arulius dışında. Seni rahatsız eden başka bir şey olduğunu söyleyebilirim." Wren'in kehribar rengi gözleri kararıyor ve ciddi olduğunu anlıyorum. Sivri kulakları ay ışığını yakalıyor. Işık, Vernovian Diken'i'nin siyahtan çok gri görünmesine neden oluyor.

"Rune ve ben... Kuzey'le nasıl ilerleyeceğimiz konusunda anlaşılamadık ve sanırım onu üzdüm." Her adımda biraz daha yaklaşan beyaz malikâneye bakıyorum. İçimi bir korku kaplıyor çünkü oraya vardığımızda istediğim gibi yatamayacağımı biliyorum.

Bir ay boyunca uyuyabilirim. Ama hâlâ yapılması gereken çok şey var.

Wren yürümeyi bırakıyor ve omuzlarımı sıkıca kavrayışı benim de durmamı sağlıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Artık malikâneye yeterince yaklaşmıştık, Brevik yola bizsiz devam edebilirdi. Kastian biz dönene kadar Fellius'la ilgilenabilir.

"Bizim bilmediğimiz bir karanlıktan yeni uyandı. Eminim o da senin gibi sersemlemiş ve yorgundur." Başparmağını şefkatle yanağıma sürterek cigarayı elimden alıyor, yere atıyor ve közün üzerine basıyor.

"Çöp atamazsın." Ona kaşlarımı çatıyorum.

Wren beni görmezden geliyor ve devam ediyor. "Ona biraz zaman ver ve biraz gevşet. O senin değerli tanrın, değil mi? Küçük bir anlaşmazlığın seni üzmesine izin verme."

Her zaman kalbimi çarptırır. Her zaman sert davranıyor ama o hırçın dudaklarının ardında çok iyi niyetler var.

Parmağımı uzatıp başparmağımın ucuyla alt dudağına dokunuyorum. Ona şefkat gösterdiğime çok şaşırmış gibi gözleri açılıyor. Birleştikten sonra değişeceğimi mi düşündü? Ben de öyle sanmıştım... ama farklı olan tek şey, bir türlü kaçamadığım acılardan bıkmış olan ölümsüz ruhum.

Savaşmaktan yoruldum. Kaybetmekten yoruldum. Saçmalıklardan bıktım.

En kötüsü de bir parçanın Talia'nın olduğunu düşündüğüm gibi bu dünyaya karşı biraz daha duygusuz olmayı dilemesiydi ama şimdi onun da benim gibi olduğunu biliyorum. Sadece sevgi ve ev diyebileceği bir yer isteyen bir kadın.

"Bırak da zihnin dinlensin, Elodie. İç huzuruna karşı kazanamayacağın bir savaş veriyorsun." Wren elimi tutuyor ve beni Hollow ahırlarına doğru çekiyor. Diğerlerinin endişelenmeye başlamasından korkarak konağa bir göz atıyorum ama Kastian'la aramdaki bağ şu anda çok sakin. Şu anda ona karışık duygular gönderdiğime eminim, bu yüzden muhtemelen her zamanki gibi bir kriz yaşadığımı varsayabilir.

Bizi ahıra götürürken "*İç huzuru* hak ettiğimi kim söyledi?" diye mırıldanıyorum. "Neden buradayız?" "*Şşşt*." Wren'in gözleri muziplikle parlıyor. "Sürprizi mahvedeceksin."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. Bir Wren macerasına her zaman varım.

Bizi ikinci kata çıkan merdivenlere götürürken koyu renkli pelerini arkasında dalgalanıyor. Merdivenler dar, ahşap duvarlar ve kirişlerde yeni kesilmiş talaş kokusu var. Zifiri karanlık ve ben görüp göremediğini sormadan, Wren çakmağı ateşliyor ve ayağını bulmak için düşük ışığı kullanıyor.

Tepeye ulaştığımızda eli benimkini sıkıca kavlıyor. Kalp atışlarını avucumda hissedebiliyorum. Heyecanlı, belli ki bu her neyse onu planlamış.

"Hazır mısın?" diye fısıldıyor. Yüzünü göremiyorum ama önündeki kapıyı seçebiliyorum.

"Evet."

"Eğer aptalcaysa-"

"Aptalca olmayacak." Gülüyorum ve onu ileri itiyorum. "Hadi ama, beni şimdiden heyecanlandırdın."

Sesli bir nefes alır ve kapıyı açar.

Yıldız ışığı burada, yaprak örtüsünün üzerinde on kat daha parlak. Maviler ve morlar gökyüzünde dans ediyor. Başımı kaldırıp yıldızlara doğru bakarken nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Bu manzarayı kaç kez gördüm ama hiç değişmedi? Her zaman aynı çekicilikte ve ruhani. Boğazım sıkılıyor ve dikkatimi tekrar Wren'e veriyorum, kehribar rengi gözleri yaşlarla dolup taşıyor.

"Wren? Sorun ne-"

"Ona korkunç şeyler söyledim," diye mırıldanıyor ve başını eğerek omzuma yaslıyor. Ellerimi güven verici bir şekilde omuzlarına koyuyorum ve kendi gözyaşlarımın yakıcılığını engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

"Biliyorum... hepimiz bir noktada yaptık." Onu rahatlatmaya çalışıyorum ama Wren başını sallıyor ve suçluluk duygusuyla gömleğimi yumrukluyor.

"O tam bir pislik. Neden gidip bizim için ölmek zorundaydı ki? Neden... Ondan intikam almak için yapacağım daha pek çok şaka vardı." Gözyaşları dökülüyor ve birlikte düz çatıda dizlerimizin üzerine çöküyoruz.

Bundan sonra bir saat boyunca başka bir şey söylemiyoruz. Kalplerimiz yıldızlara haykırıyor ve umutsuzca birbirimize sarılıyoruz.

"Başka kimse yok," diye fısıldıyor Wren siyah koluyla gözlerini silerken. Nefesi gecenin soğuk havasında yuvarlanıyor. "Başka kimse ölmeyecek, bunu kendim göreceğim."

Göğsüne doğru başımı sallıyorum, gözyaşlarım çoktan kurumuş. Wren'in pelerini bir battaniye gibi etrafımızı sarıyor ve çatının kenarına yaslanıyoruz. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, umurumda da değil. Vücudum Cypress'inkine karşı sıcak ve kalp kalbe yaptığımız konuşmadan sonra göğsüm daha hafif.

Wren'in kalçaları iki yanımda, kolları göğsümün etrafında. Birkaç dakikada bir alnıma öpücükler konduruyor ve derin, sakın nefesler alıyor.

"Kuzey'i nasıl ikna edeceğiz bilmiyorum." Sessizliği ben bozdum.

Wren beni kendine çekiyor ve dudaklarını kulağımın kabuğuna yaklaştırıyor. "Bir yolunu bulacağız. Riah ve Bruno her şeyin yoluna gireceğinden o kadar emin görünüyorlar ki beklemekten başka seçeneğimiz olduğundan emin değilim."

"Kuzey'i biliyorum, başlangıçta çok yakındık." Soğuk tarlalardaki dansları ve geceleri, öpücükleri ve bir zamanlar verdiğimiz bir sözü hatırlarken melankolik gökyüzüne bakıyorum. *Onu öldürmek zorundaydım, çok ileri gitmişti.* En azından kendime böyle söylüyorum.

"Gerçekten mi? Nasıl yakın?" Wren'in sözlerine şüpheyle yaklaşıyor.

"Uzun bir süre sadece ikimiz vardık... Anılarım hala yavaş yavaş geri geliyor... ama birbirimizden ayrılamazdık."

Wren eğiliyor, ben de öne doğru kayıyorum ve ona bakmak için dönüyorum. Kaşlarını çatması komikti.

"Elbette seni seviyorduk. Hepimizin sevdiği gibi." Sırıttıyor ve yanağıma uzanıp saçlarımı usulca okşuyor. Gözleri kısılıyor, uyku onu kovalıyor. "İlk tanıştığımızda benim hakkımda ne düşündüğünü söyle bana." Uzanıyor ve beni takip etmem için işaret ediyor. Yaklaşıyorum ve o da pelerininini üzerimizi örtmek için kullanıyor.

Gülümsüyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunu neden bilmek istiyorsun ki?"

Burnunu benimkine bastırıyor ve sinsiz gözlerinde bir parıltı belirerek şöyle diyor: "Ne kadar gösterişli olduğumu duymak istiyorum. Beni Yarın'a kadar takip ettiğine göre oldukça etkilenmiş olmalısın."

Ben gülüyorum ve o da beni takip ediyor. Kahkahalarımız kesildiğinde, üzerimize bir uyku çöküyor ve ben rüyalar denizine yelken açarken onun sıcak nefesleri kalbimi ayakta tutuyor.

2W

Rune

W O burada mı?
Kendime tahsis edilmiş odamda volta atıyor, pencereye bakıyor ve Elodie'nin ormandan çıkmasını bekliyorum. Ona bu kadar kızmamalıydım.

Sikeyim.

Kastian benden kısa bir süre sonra geldi ve odamı işaret etti. Sinirimi atmak için zavallı kıcımlı buraya sürüklemekle vakit kaybetmedim. Kısa bir uyku olacağını ve Elodie dönmeden uyanmış olacağımı düşünmüştüm ama saatler geçti ve henüz dönmedi. O zamandan beri volta atıyorum.

Sabahın erken saatleri. Güneş henüz doğmadı ama gökyüzü ısınıyor ve yakında geleceklerini haber veriyor. Kastian çoktan Greysil ve Naminé ile birlikte mutfakta herkes için yiyecek hazırlıyor. Birkaç saat önce ona nerede olduğunu sorduğumda endişeli görünmüyordu ve Wren hiçbir yerde bulunamadı, bu yüzden ikisinin dün gece ormandan dönmediğini tahmin ediyorum.

Korku iliklerime kadar işliyor.

Muhtemelen onunla birlikte olduğunu biliyorum -şu anda görmek isteyeceği son kişi benim- ama yaşadığımız onca şeyden sonra... İçine hapsoldüğüm karanlıktan sonra, onun iyi olduğundan emin olmalıyım. Aptalca şeyler için kavga etmemize gerek yok.

Sahiplenici olsa bile umurumda değil. Ne olursa olsun, ben hala onun koruyucusuyum.

Aşağı inerken merdivenlerde adımlarım gürültülü. Ölüm Tanrısı'nın malikânesi harikulade. Buranın perili olduğuna, burada sıkışıp kalmış kayıp ruhlara dair söylentiler duymuştum ama burası öyle değil. Çok güzel ve garip bir şekilde evim gibi hissettiriyor. Sarmaşıklar dış taşlara tutunmuş ve iç mekan kusursuz bir şekilde muhteşem. Beyaz fayanslar ve duvarlar bana pek *hayaletli* gibi gelmiyor ama uyarıları unutmuyacağım.

Aşağıya ulaştığımda odayı boş bulduğuma seviniyorum. Yemek salonundan sesler yükseliyor. Kimsenin bir şey yapmak için kıcımlının dibinde olmaması beni rahatlatıyor, çünkü şu anda önemseydiğim tek şey o ve onun iyi olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey yapamam.

Ön kapılar abanoz renginde ve ses çıkarmadan açılıyor. Nereden başlayacağımı bilemediğim için

Dün gece ayrıldığımız yoldan. Orman loş. Serin bir rüzgâr dalların arasından akıyor, yaprakları takırdatıyor ve dişlerimi gıcırdatıyor.

Sadece bir aydan kısa bir süre olduğunu söyledi ama sanki bin yıldır yokmuşum gibi hissediyorum. Bedenim yabancı, zihnim sisli. Her şeyden öte... Göğsüme gömülü derin bir keder var. Görünüşe göre Kuzey'in kendisinden bulaşmış. Belki de bu yüzden ona bu kadar sempati duyuyorum. Onun acısı ve melankolisi, dipsiz bir çukurda bir çapa gibi duruyor ve ben de bundan kurtulamıyorum.

Eğer mantıklı düşünmeyi reddederse ne halt edeceğiz? İçimi çekiyorum ve ormanı dinlemek için başımı arkaya eğiyorum.

Elodie'nin çılgılığını duyana kadar birkaç dakika daha yürüyorum.

Adrenalin ve aciliyet duygusu içime hücum ederken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Ona zarar veriyor!

Öfkem bedenimi kasıp kavururken parmak uçlarımı ateş kaplıyor. Çılgılığının geldiği yönü takip ederek ormana doğru körlemesine koşuyorum. Bir yapı belirliyor ve Elodie'nin çılgınlıkları ben yakındayken daha da yükseliyor.

Ona zarar veriyorsa bu Cypress'in bağırsaklarını deşerim.

Bina bir çeşit ahır. Ben çılgınca merdivenleri ararken Çam Kovukları eğik başlarıyla bana bakıyor. Çılgınlıkları çatıdan geliyor.

Lanet olası merdivenleri bulmam birkaç dakika sürdüğü için göğsümde öfke birikiyor, ama bulduğumda, Wren'in canına okumaya hazır yumruklarla onlara saldırıyorum.

En üstteki kapıya ulaştığımda duraksıyorum. *Ya bana hâlâ kızgınsa?* Göğsümde bir hırıltı kabarıırken gözlerimi kapatıyorum. *Belki de önce omurgasındaki kanın içinden ona ulaşmalıyım.*

Kapının diğer tarafından keskin bir çılgılık geliyor ve bedenim içgüdüsel olarak hareket ediyor. Kapıyı hiç umursamadan açıyorum ve kapı gürültüsüyle duvara çarpıyor. Açıklıkta dururken içimden soğuk bir bahar esintisi geçiyor.

Midem kıvrılıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Wren ve Elodie'ye bakıyorum. Selvi'nin boynundan kan damlıyor ve yavrum şok olmuş gözlerle bana bakıyor. Wren onu yan yatırmış ve aleti içine gömülmüş durumda, sadece beni gördüğü anda duruyor ve yüz ifadesini bir sırtıma yumuşatıyor ve acımasızca onu becermeye devam ediyor.

Elodie yine ağlıyor ve ben kendimi aptal gibi hissediyorum. Yine de başka tarafa bakmaya kendimi zorlayamıyorum.

Güneş doğarken onu sikmesini izliyorum. Adam onu orgazm ederken nefesleri havada tatlı tatlı kıvrılıyor. Aletim pantolonumun içinde kabarıyor ve birlikte çözülmelerini izlerken rahatsız edici bir şekilde daralıyor.

Wren öne eğilir ve onu sevgiyle öper. Bunu hepsinin gözlerinde gördüm. Sevgili tanrıçamıza hayranlıktan başka bir şeyle tapılmadığı düşüncesiyle göğsüm ısınıyor.

Ona böyle bir sevgi gösterme sırası bende.

Wren kendini ondan çekerken yavaşça onlara doğru yürüyorum. Kapüşonlu gözlerle beni izliyor, nefes nefese kalmış ve Selvi'nin kollarında kıvranıyor. Daha önce beni üzmeye çalışmadığını biliyorum ve belki de bu konuda biraz fazla hassas davranıyordum.

"Kavga etmek istemiyorum, yavrum. Sadece söz verdiğim gibi seni sonsuza dek sevmek istiyorum." Kendimi ona doğru alçaltıyorum ve çıplak bedenini nazikçe kaldırıyorum.

Boynuma sokuluyor ve etime tatlı öpücükler konduruyor.

"Bana aşkını göster, Rune," diye fısıldıyor tenime karşı ve kullandığı şehvet dolu ses tonuyla sikim pantolonumun içinde acıyla zonkluyor.

İhtiyaç duyduğum sikimi serbest bırakabilmek için kollarını omuzlarımdan yukarı doğru itiyorum.

"O Cypress'i senden temizleyeceğim," diye mırıldanıyorum kulağına, ucumu girişine bastırırken.

Fıskırarak ıslanıyor ve bizden başka her şeyi unutana kadar onu becermek istiyorum.

Elodie acımasız sözlerim karşısında inliyor ve amını sikimin üzerinde oynatıyor, onu doldurmam için sabırsızlanıyor. Ben kimim ki onu reddedeyim?

Onu tutmadan sertçe itiyorum, böylece neredeyse sikimin üzerine düşüyor. Çıglık atıyor ve daracık amına girdiğimde başını geriye atıyor. Beni hiç ayrılmayacakmışız gibi kavıyor ve boğazımdan yuvarlanan iniltiye engel olamıyorum.

"Seni sertçe becermemden hoşlanıyorsun, değil mi?"

Tamamen içine dalmışken kalçalarımı hareket ettirerek onu kızdırıyorum. Aletimin onu doldurma şeklinden sarhoş olmuş gibi inliyor ve başını sallıyor.

"Söyle." Kıçını sertçe kavıyorum ve içinde sadece ucum kalana kadar kendimi yavaşça içinden çekiyorum.

Dudakları ayrılıyor ve inliyor, "Beni sertçe becer, Rune. Kalplerimiz daha fazla dayanamayana kadar sik beni."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve onu sıkıca kucaklıyorum. "Ne kadar iyi bir kız."

Kalçalarını aşağı çekiyorum ve aletim onun sıcaklığına doğru itiyor. Onu vahşi bir hayvan gibi içime alırken tekrar tekrar ağlıyor. Sonsuza kadar beni düşünmesini istiyorum. Yarının geri kalanı için.

Omzuma keskin bir acı yayılıyor ve kanımı içmesinin o tanıdık çekimi damarlarımı çekiyor. Ona pompalamaya devam ederken vücuduma coşku çöküyor.

"*Fuuuck*. Beni böyle emmeye devam edersen daha tatmin olmadan içine boşalacağım."

Geri çekiliyor, yanakları kıpkırmızı ve gözlerinden şehvet damlıyor, ruhuma bakıyor. O kadar mükemmel ki. Gerekirse onun için hayatımı tekrar tekrar ortaya koyabilirim.

Dudakları dudaklarıma bastırıyor ve kalçalarını kavrayışım gevşiyor. İticilerim yavaşlayarak sabit, samimi bir ritme dönüşüyor. Öpüşmemizi derinleştiriyorum ve onu Nesbrim'de ilk gördüğüm zamanı düşünüyorum. O zaman kaderlerimizin birbirine karışacağını biliyordum. Bana umutsuz bir romantik diyebilirsiniz ama o olduğunu hep biliyordum.

"Katılmamın sakıncası var mı?"

Gözlerim yukarı kayıyor. Wren'in muzip gülümsemesi Elodie'nin arkasından taşıyor.

Tanrılar.

Elodie

F damarlarıma damlıyor.
Kastian ve Wren'i aynı anda aldım. Ama Rune ve Wren?
Dreadius'um zaten beni taşıyabileceğim kadar esnetiyor. İkisiyle birden başa çıkabileceğimden emin değilim. Rune'un gözleri ateşle doluyor ve ağzının köşesinde bir gülümseme belirliyor.

"Bizi götürebilirsin, yavrum. *Rahatla.*"

Rune beni yavaşça pompalamaya devam ederken Wren kollarını bana doluyor ve nazikçe göğüslerimi yoğurmaya ve aletiyle kıcımlı okşamaya başlıyor. Yağın kokusu zihnimi rahatlatıyor ve kaslarımı gevşetiyor.

Sıvı ateş içime doğru yayılıyor. Heyecan, korku ve saf zevk içimde yuvarlanıyor. Wren'in göğsü sırtımı ısıtıyor ve kıcıma taç giydirmeye başladığında başımı omzuna yaslıyorum.

"Çok güzelsin, sen her şeysin Elodie. *Her şeyimsin.*" Yavaşça içime doğru iterken alnını omzuma yaslıyor. Ağzıma kadar dolarken inliyorum ve hafif acıya karşı gözlerimi kapatıyorum. Rune yavaş temposunu sürdürerek Wren'in içime tamamen yerleşmesine izin veriyor.

Wren o kadar derinden inliyor ki göğsü ihtiyaçtan omurgama doğru titreşiyor. Rune ile ritmini bulurken parmakları meme uçlarımla oynamaya başlıyor.

Düşüncelerimi kaybetmiş durumdayım; bedenim en sevdiğim iki tanrıyla birlikte çalkalanıyor ve şu anda ruhumda sadece şehvet ve huzur var.

Bu zevk ve mutluluk anlarının uzun sürmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden kendimi onlara kaptırıyorum. İçinde yıkanabildiğimiz küçük ışığın tadını çıkarmayı hak ediyoruz.

Wren'in nefesleri keskinleşiyor ve parmakları klitorisime doğru kayıyor, doruk noktamı oluşturuyor ve içime coşku gönderiyor. Boşalmanın eşiğindeyim ve hızlanan adımlarıyla onların da öyle olduğunu biliyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum orgazmım sınırı aşıyor ve o kadar sert boşalıyorum ki her yerim yanıyor. Kaslarım gevşiyor ve Wren kıcımlı zonklayan aletin üzerinde tutarken birkaç uzun saniye boyunca inliyor.

Rune bana birkaç kez daha, daha sert ve daha hızlı pompalıyor. "Biz *senin* tanrılarınız, yavrum. Sadece *senin*. Sana tapmak için, hizmet etmek için. Ne istersen dizlerimin üstünde olacağım," diye geveliyor beni kendine çekerken. Wren çekiliyor ve çatıya uzanıyor, daha önce beni hiç bu kadar güçlü bir şekilde kovalamamış gibi nefes alıyor.

"Kalbim senindir, bir damla kanım," diyorum kapüşonlu gözlerimin altında, güzel Dreadius'uma hayranlıkla bakarak. Boynunda abanoz dövmeler var. O kırmızı gözler içime işliyor. "Seni diyarların çarpışması kadar şiddetli seviyorum. Aramızda ne sorun olursa olsun, ne sorun çıkarsa çıksın. Biz sadece bir olacağız, Ritim Tanrım."

Rune'un dudakları ağırlıksız bir sırtışla kıvrılıyor. Gözleri o kadar çok duyguyla dolup taşıyor ki onları ayırmaya başlayamıyorum bile. Son bir kez içime giriyor, kolları etrafımda sıkılaşıırken ve yavaşça dizlerinin üzerine çökerken aleti amımın içinde zonkluyor. Ellerinden biri enseme doğru kayıyor ve başımı nazikçe kavıyor.

"Çok büyümüşsün." Bana sarılırken diğer eliyle omurgamdaki dövmeyi düzeltiyor. "Senin gücün hepimizi daha iyi bir yarına taşıyacak."

Onun itirafıyla kaşlarım çatıldı.

"Kimseyi taşımıyordum." Wren'e dönüp bakıyorum. Pantolonunu yukarı çekiyordu ve elinde sivri bir Yüzündeki o *saçma* ifade.

Cypress'im yanıma geliyor ve başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Hepimiz birbirimizi taşıdık... Sanırım ilerlemeye devam edebilmemizin tek yolu bu." Rune'a bakıyor, o da başıyla onaylıyor. İkisinin ne kadar iyi anlaştığını görünce kalbim kabarıyor. "Ama sen kesinlikle üzerine düşeni yaptın Elodie. Daha gidecek çok yolun var ve tüm bu Kuzey saçmalığını bitirdiğimizde senin yanında olmak için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim, Wren." Elimle yanağımı okşuyorum ve Rune'a bakıyorum. "Başka kimse katılmadan önce malikâneye geri dönelim."

Rune'un sevimli kahkahası havada çınlıyor ve göğsüm Arulius'un kaybıyla ağırlaşırsa da sevgiyle doluyor.

"Peki, Kuzey'i nasıl uyandıracağız?"

Kastian Bruno ve Moro'yu sorgularken çayımı yudumluyorum. Kastian'ın siyah boynuzları, üç katlı teraryum odasından içeri sızan ışığa karşı keskin.

Adaçayı renkli sarmaşıklar camın üzerinde gezinir ve sohbetin aksine hayranlık uyandırır.

Bruno Moro'ya bakar, yüz ifadesi boştur, sanki elindeki mesele son derece önemli değilmiş gibi. Yani, söz konusu olan sadece Krallıklar, büyütülecek bir şey yok.

Bruno'ya bakmak ve onun insan aleminde ormanın hemen karşısında yaşayan aynı yaşlı adam olduğunu bilmek hala garip. Bana daha önce hiç duymadığım hikayeler anlatırdı. Evine gizlice giren Yosun Serçeleri... Ne hakkında konuştuğunu başından beri biliyordu. Bilerek mi oradaydı? Kim olduğumu biliyor muydu?

Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki bana bakıp gülümsüyor. İrkiliyorum ve göz temasından kaçınmak için çayımdan bir yudum daha alıyorum.

"Elodie, eminim soruların vardır." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve diğerleri de bana doğru bakıyor. Odanın dikkatinin üzerimde olmasından nefret ediyorum ama hepsi de Yaratıcı'nın sakladığı gerçekleri hak ediyor, tıpkı benim gibi.

Başımı salladım. "Bruno, burada insanlar alemindeki yaratıkları hatırladın. Bu neden oldu? Neden... o kısa süre için insan diyarındaki yolculuğumun bir parçası oldun?"

Kahverengi gözleri anlayışla yumuşuyor. "Korkarım ben biraz hilekârim."

Wren sigarasını dudaklarından çeker ve iç çeker. "Tanrım, *bu ne* sürpriz."

Bruno neşeyle gülüyor ama Kastian ondan şüphelenmiş görünüyor. "Nasıl yani?" diye soruyor kara kanatlı Eostrix'im yüzünü buruşturarak.

"Yaratıcı olduğum için yeniden dünyaya gelemem. Ne de ölebilirim. Tıpkı Fellius gibi yeni tanrılar yaratabildiğim gibi, dilediğim forma girebilirim." Bruno yanımda oturan genç tanrıya bakıyor. Gözlerim onu takip ediyor ve Fellius koltuğunda küçülüyor.

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum ve korkusu biraz dağılıyor. Rune onun başını okşuyor ve mırıldanıyor, "Dik otur." Fellius gözlerindeki ciddiyetle başını sallıyor, duruşunu düzeltirken Rune'un tavsiyesini ciddiye alıyor. Rune sırtıyor ve onaylarcasına başını sallıyor.

"Korkarım ki sizi kontrol etmek için oradaydım. Yine de neler olacağını bildiğimi bir an bile düşünmeni istemiyorum." Gözlerini diğer bistro masasındaki Violet'e diyor. Violet bakışlarını indiriyor ama metanetini koruyor. "O gecedен sonra bir süre olayları izlemenin en iyisi olacağına karar verdim. Ama tabii ki her şey Ritim'in aleyhine gelişmeye başladı... Kuzey, insan diyarının yıkıma uğraması... ailen." Duraklıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Sorun yok." Alt dudağımı sıkıyorum. "Lütfen devam edin."

"Onları mezarının yanında buldum, baban bana son sözlerini söylerken zar zor yaşıyordu. Onları gömdüm ve Yarın'a olan yolculuklarında onlara iyi dileklerde bulundum. İşte o zaman artık boş duramazdım."

Yuvarlak çay masasına yaslanıyor ve ifadesi sertleşiyor. Bunca zamandır oldukça mesafeliydi, ama şimdi sanki tüm tavrı değişmiş gibi.

"Bana rüyayı sen gönderdin," diye mırıldanıyorum, gördüğüm rüyayı hatırlıyorum, ormanda koşuyordum ve o bana *koşmam* için defalarca bağıırıyordu - eve gitmem için.

Başını sallıyor. "Caziel'de Selvi'yi bulmak daha zordu ama ona ormana gitmesini söyledim, orada seni buldu. Parçalar nihayet bir araya geliyordu. Trajik oyunumuz sona eriyordu."

Yumruklarım masanın altında sıkılıyor ama birkaç kaşın kalkmasına bakılırsa bunun öfkemi göstermemi engellediğinden şüpheliyim. Wren avucunu güven verici bir şekilde uyluğumun üzerinde yumuşatıyor ama ben bunu görmezden geliyorum.

"Bruno, bu *bir oyun* değil." Küçük, yuvarlak bistro masasından aniden kalkıyorum. Yaratıcı irkilmiyor bile. Gözleri soğuk, duygularımı hesaplıyor. Kıpırdamıyor, sanki her şeyi gerçekten görmüş gibi. "Söz konusu olan gerçek hayatlar. İnsanlar âlemindeki herkes ve biz burada, Yarın'da... Çok fazla insan kaybettik." Gözlerimin arkasını yakan yaşları tutmak için dişlerimi sıkıyorum.

Bruno'nun bakışları yumuşuyor ve iç çekerek gözlerini teselli ile kapatıyor. "Özür dilerim Elodie, benim kadar uzun süre var olunca işler karışıyor. Seninle ve arkadaşlarınla defalarca karşılaştım. Sadece bir ya da iki yüzyıl içinde insanların ölümünü izledim ve merhaba dedim." Başının arkasını ovuşturuyor ve bana sahte gibi görünen mahcup bir gülümseme veriyor. "Bu bükülmenin oldukça ilginç olduğunu düşündüm, bu yüzden şımarttım ve takip ettim. Daha önce gelen tüm çağlardan çok farklıydı."

Elinde bir tahta parçasını evirip çeviriyor ve diğer tüm varlıkların bundan nasıl etkilendiğinin ciddiyetini hâlâ anlamamış görünüyor. Arulius'un bizim için kendini nasıl feda ettiğini... Kemiklerimin içindeki sonsuz aura kuyusuna giriyorum. Hafızamı geri kazanmanın en iyi yanı, artık güçlerimi tam anlamıyla nasıl kullanacağımı biliyor olmam.

Bruno bloğu birkaç kez fırlatıp yakaladıktan sonra tekrar fırlatırken elimi ona doğru uzatıyorum. Zihnimde bloğu kesen bir ışık görüntüsü beliriyor ve bir anda tahta ikiye bölünüyor. Bir ışık şeridi kısa bir süre yanıp sönüyor ve sonra sanki hiç olmamış gibi kayboluyor.

Yaratıcı'ya gözlerimi kısıyorum. Bloğun iki yanına düşmesini izliyor ve

başını geriye attı ve kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi avucuyla yüzünü kapattı.

"Onu kullanıyordum." İç geçiriyor, bıkkınlıkla değil ama biraz kızgınlıkla. Wren kolumdan tutuyor ve beni koltuğuma geri çekiyor. Ona ters ters bakıyorum ama Cypress sadece onunkini sertleştiriyor.

Asıl konuya dönmeden önce acımıza karşı küstahlığı karşısında içimde biriken öfkeyi yatıştırıyorum. "Kuzey'i nasıl uyandıracağız?"

Bruno eğilir, bloğun iki parçasını da alır ve sanki yapışacaklarmış gibi bir araya getirir, yapışmayınca da kaşlarını çatır. "Arulius'un aurasının solmasını bekleyeceğiz. Ruh lanetinden kurtulmanın başka yolu yok," diyor açık açık ve kör bir bıçak gibi böğrüme saplanıyor.

Kalbim sıkışıyor. Sandalyede arkama yaslanıyorum ve yenilgiyle başımı öne eğiyorum.

"Peki bu ne kadar sürebilir?" Kastian tersliyor. Sesi tüm bunlardan en az benim kadar yorgun geliyor. Mantıklı. Anılarımızı geri kazandıktan sonra ruhumu çeken doyumsuz bir yorgunluk var içimde.

Bruno omuz silkiyor. "Hiçbir zaman tam anlamıyla yaratılmış bir tanrı olmadığı için bunu söylemek zor. Ama daha fazla olmasa da en azından birkaç ay olduğunu tahmin ediyorum."

Başımı eğik tutuyorum ve yavaşça sallıyorum. "O zamana kadar ne yapmamız gerekiyor? Ritim kaos içinde..."

Rune ayağa kalkıyor ve Bruno'ya yaklaşıyor, tavırları bana karşı her zaman olduğu gibi muhafız gibi.

Metanetli ve sessiz, her tanrıyı sinirlendirebilecek bir çeneye sahip.

"Hizaya gelmesi için ikna edilebilir mi?" diye soruyor, bakışları kararlılıkla yanıyor.

Bruno başını sallar. "Bir zamanlar çok hevesli bir Ritim Tanrısıydı. Tetikleyicisini bulup düzeltebilirsek tekrar yerine oturacağını düşünüyorum. Onunla en çok sen vakit geçirdin, onun gönüllü taşıyıcısı oldun. Bir kez daha ait olmayı arzuladığına inanıyor *musun*?"

Rune kendinden emin bir şekilde başını sallıyor, dün gece gözlerinde gördüğüm güvenin aynısını. Dreadius'um elini kalbinin üzerine koyuyor. "Acısı derin, güvensizlik ve nefret ona rehberlik ediyor. İnanıyorum ki ona bir kez daha ait olabileceğini gösterirsek, o zaman kabul edecektir."

Wren kollarını kavuşturur ve homurdanır. "Savaşın bedeli olarak."

Rune omzunun üzerinden bakma zahmetine girmiyor ama hepimiz sessiz kalıp bu korkunç düşünceyi sindirirken hava daha ağır görünüyor.

Elodie

A Siz ve birlikte yaşadığınız herkes yumurta kabukları üzerinde yürürken ay acımasız olabilir. Her an uyanabilecek, uyuklayan bir Savaş Tanrısı. Diyarlar'daki herkesten daha çok nefret ettiğim kadın koridorun hemen sonunda uyuyor. Yarının en bilge tanrıları Alt katta diyarları düzeltmek için planlar yapıyorlar. Eskiden sorun yaşadığım eski savaşçılar yemek odasında oturmuş, Nesbrim'i onarmak için planları gözden geçiriyorlar.

İşkence gibiydi.

Ancak zaman da bir lütuf oldu.

Kastian'ın malikanesi tamamen kahkaha ve yaşam dolu bir eve dönüştü. Burada neşeli konuşmalar ya da çocuk kahkahaları duymadan girebileceğiniz bir koridor yok.

Marley ve Fellius birbirlerinden ayrılamazlar. Birbirlerinden bu kadar farklı oldukları düşünüldüğünde, ikisi de alışılmadık arkadaşlardır. Ama yine de, Fellius karma bir tanrı, türünün ilk örneği. En azından ben ilk olduğunu düşünüyorum. Eostrixes'in benim gibi kuzu kulaklı olmadığını unutmamış bir şey. Yani bir bakıma, ikimiz de dışlanmış yaratıklarız, ancak en neşeli arkadaşlara ve aileye sahip gibi görünüyoruz.

Fuayede oturup herkesin işine gidişini izliyorum. Bu bana Nesbrim'de geçirdiğim zamanı hatırlatıyor ve olayların akışını izlemenin verdiği bir tür huzur var.

"Elodie?" diye cıvıldıyor solumdan küçük bir ses. Dudaklarımı çekiştiren bir gülümsemeyle dönüyorum. "Evet, Fellius?" Kollarımı açıyorum çünkü her zaman sarılmak için acele ediyor.

Sevgi Tanrısı adından da anlaşılacağı gibi değerli ve naziktir. Beyaz saçları ve kırmızı boynuzları bana Ritim Tanrılarımı, sivri kulakları Wren'i ve biri diğerinden daha kısa olan bej kanatları da beni hatırlatıyor.

Kollarıma atılıyor ve küçük kollarını boynuma doladığında gülüyorum. "Bugün bana uçmayı öğretebileceğini umuyordum?" Marley'nin ona öğrettiği, Wren'de her zaman işe yarayan o masum sesle yalvarıyor (ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de bende de işe yarıyor).

"Fellius, kanatlarının henüz hazır olduğundan emin değilim." Onu yere bıraktım ve kanatlarını inceledim. Hâlâ kısalar, ki bu genç bir Eostrix için şaşırtıcı değil.

Mor gözleri somurtkanlaşıyor ve kalbim kırılıyor. Arulius o gözlerde parlıyor. Genç tanrı benim için bir oğul gibi. Marley de öyle. Ve onun bu yüzden üzgün olması fikrine dayanamıyorum. Uçmayı öğrendiğim güne çok değer veriyorum, bu yüzden onunla birlikte gelen heyecanı biliyorum.

"Tamam, Kastian'ı bulup senin hazır olduğunu düşünüp düşünmediğine bakmaya ne dersin?" Sırıtarak söylüyorum. Gözleri büyüyor ve başını sallıyor. "Neden olmasın?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Marley bana Kastian'ın sert bir öğretmen olduğunu ve asla gülümsemediğini söyledi." Kaşlarını çatıyor ve sadece benim ona öğretmemi istediğinden emin görünüyor.

Gülüyorum ve saçını okşuyorum. Sanırım Kastian daimi surat ifadesiyle göz korkutucu olabiliyor. "Ona soracak kadar cesur olana kadar, korkarım beklemek zorundasın." Nefes nefese kalıyor ama sonunda benimle birlikte gülüyor. "Marley nerede? İkinizin bu sabah Greysil'e bahçede yardım edeceğinizi sanıyordum."

Fellius nefes nefese kalır, topuklarının üzerinde döner ve ön kapıya doğru koşar. "Özür dilerim anne, tamamen unutmuşum!" Küçük bej tüyleri, kapılar kapanmadan önce onu son görüşüm oluyor ve kalbim onun hatasından dolayı ısınıyor.

Bana ilk kez *anne* diyor. Ve umarım bu son olmaz.

Bruno cam teraryum odasından dışarı adımını atıyor ve bana bakınca gülümsemesi genişliyor. O yanıma oturduğunda neşeli görünmeye çalışıyorum ama o bunu hemen anlıyor.

Ona kızdığımдан ya da pasifliğinden dolayı üzgün olduğumdan değil. Her şeyde onun rolünün bu olduğuna eminim, ancak hepimizin onun tarafından aldatıldığımızı hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Elodie, aramızda yanlış giden bir şeyler var gibi. Lütfen, aklını kurcalayan her neyse bana sor." Elleri kucagında birleştiriyor ve her şeyi bilen gözlerle beni izliyor.

Sözlerimi düşündüm ve ona baktım. "Hepimiz senin için neyiz? Bilirsin... Biz senin oyuncakların mıyız? Âlemlere gönderdiğin ve eğlenmek için izlediğin şeyler miyiz? Senin hakkında hiçbir şey anlamıyorum Bruno."

Dinlerken hiçbir duygu göstermiyor ve cevap vermeden önce bir süre sessiz kalıyor. "Hepiniz benim için ne ifade ediyorsunuz... Hmm. Hepinizi her şeyden önce arkadaşlarım olarak görüyorum." Fuayede asılı duran büyük orman tablolarından birine bakıyor. Nostaljik bir gülümseme dudaklarını şekillendiriyor. Hepimiz gibi mutsuz ya da gergin görünmüyor.

"Başlangıçta yalnız mıydın?" İlk uyandığımda her şeyin boş ve uçsuz bucaksız olduğunu hatırlıyorum. Başını sallıyor ve koyu renk gözlerini bana çevirmeden önce derin bir nefes alıyor.

"Hem de çok. Sen ve

Kuzey sahip olduğum ilk arkadaşlardı, ama muhtemelen sana ya da ona öyle gelmiyordu." "Evet, çünkü sen hep uzaktan izliyordun. Biraz ürkütücüydü." Kaşlarım çekildi

birlikte, ama dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamıyorum. Bu anılar çok eski. Geçmişini düşününce, o hep tuhaftı.

Bruno gülüyor. "Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı. İkiniz birlikte mükemmeldiniz, yine öyle olacaksınız." Gözleri sıcak ve umut verici.

Mükemmel olmaktan çok uzaktık... ama o zamanlar, sadece ikimiz varken, Kuzey benim ruh eşimdi. Birlikte tam bir sihir gibiydik. "Neden Savaş ve Yaşam'ın mükemmel Ritim Tanrıları olduğunu düşündünüz? Onların bir çift olması bana garip geliyor."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor ve sanki bir yerde beklendiğini unutmuş gibi duruyor. "Biliyor musun, insanların ölmek için bir tanrıya ihtiyacı olduğunu düşünmezdim. Sadece kavgaları teşvik etmek için savaşa ve daha fazla savaşmak için yeniden doğmak üzere hayata ihtiyaçları olduğunu sanıyordum."

Midem bulanıyor. "Bu gerçekten berbat, Bruno."

Sadece omuz silkiyor ve ön kapıya yöneliyor. "Yaptığımız şeylerden bir şeyler öğreniyoruz. Umarım siz de aynısını yaparsınız." diyerek kayıtsızca ayrılır ve fuaye yeniden sessizleşir.

Sanırım Bruno'dan görkemli cevaplar beklemiyordum. Ben insanken bile hep tuhaftı. Çok soğuk bir adam.

"Achoooo."

Violet'in hapsirliğini nerede görsem tanırım.

Kavisli merdivenden yukarı bakarken gözlerim kısılıyor. Bugün Pine Hollow ahırlarında Moro'yla birlikte olduğunu sanıyordum. Midem bulanıyor. Violet'in gizlice yaptığı hiçbir şey iyi olamaz. Ayağa kalkıp merdivenlere doğru ilerliyorum.

İkinci kattaki koridor boş. Üçüncü katı dinlemek için kulağımı açıyorum ve ayak patırtıları duyuyorum. *Oraya çıkmamamız gerekiyordu.* Kaşlarım sıkıca çatıldı. Sanırım o ve ben karşılıklı olarak birbirimizden vebadan kaçır gibi kaçmamızın en iyisi olduğuna karar verdik, ama merak aklımı kurcalıyor.

Üçüncü katın beyaz fayansları üzerinde durana kadar basamakları ikişer ikişer çıkıyorum. Buranın havası uğursuz - durgun ve uzun süredir terk edilmiş, nefessiz. Konağın her kanadında koca bir balkon ve iki koridor uzanıyor. Burada kalmaya gelirlerse daha fazla insan için bolca yer var ama Kastian üçüncü kata kimsenin ayak basmaması konusunda kararlı.

O ne yapıyor?

Karanlık koridorun sonundaki kapı bir aralık açık ve minik güneş ışığı tanecikleri yere vuruyor. Ses çıkarmamaya dikkat ederek dikkatlice yürüyorum. Casusluk yapmanın ahlaki açıdan kabul edilebilir olmadığını biliyorum ama Violet'i siktir et.

Çatlaktan bakıyorum ve bir nefes boğazımı yuvarlarken ağzımı kapatıyorum.

Violet tozlu zeminde oturuyor, siyah kadife elbisesi etrafında gölleniyor ve bir dizi iskeletin önüne taze toplanmış çiçekler diziyor. Bazılarının kafataslarını delen boynuzları var, bazılarının ise kanat kemikleri etrafa saçılmış.

Kastian buraya sürgün edildiğinde bunlar onun arkadaşları mıydı? Kalbim sıkışıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Burada karşılaşmış olması gereken dehşetler... Onları sakladı çünkü yalnızdı. Göğsümdeki acı yüzeye çıkıyor ve tamamen dayanılmaz bir hal alıyor. Sevgili Borvon'umu, güçlü ve duygusuz Eostrix'i bu şekilde küçültülmüş ve kırılmış olarak hayal edemiyorum. Travmalarımızı aşabilecek miyiz? Yoksa sonsuza dek üzerimizde yaratılan ıstırapla mı lekeleneceğiz?

Boğazımda yükselmeye çalışan safrayı yutuyorum ve kapıyı iterek açıyorum. Violet arkasını dönmeye zahmet etmiyor. Onu bulduğuma hiç şaşırılmış görünmüyor.

"Merhaba Elodie," diye mırıldanıyor, kaba bir şekilde değil, gelincikleri ve papatyaları yere sererken. Getirdiği renk patlamalarıyla kemikler daha az ürkütücü değil.

Tiksinti beni tüketiyor ve ses tonumdaki ısırığı engelleyemiyorum. "Ne *cüretle* onlara başsağlığı dilemeye çalışırsın?" Saçının arkasını avuçluyorum ve onu kapıya doğru geri fırlatıyorum.

Vücudu gevşek ve zayıf, sanki gazabıma direnmeye bile çalışmıyor. Nedense bu beni daha da sinirlendiriyor. Bir zamanlar tanıdığım kötü kalpli Yüce Leydi öldü.

Violet bir süre yerde yattıktan sonra yavaşça kendini toparlıyor ve bana bakıyor. Bir zamanlar evrenin renklerini taşıyan siyah saçları artık solmuş. Gözlerinin kan kırmızısı, çamurlu bir kahverengiye dönüşmüş.

Ölümlerine gönderdiği düşmüş ruhlara ve tanrılara yanımdan bakarken gözleri kasvetli. "Hepsinin burada öleceğini bilmiyordum," diye fısıldıyor. Sesi o kadar cılız ki tüylerim diken diken oluyor.

Öfkem hızla azalıyor ve yerini yersiz bir acıma duygusuna bırakıyor. Sanırım ezeli düşmanınızın her zaman sizinle eşit olmasını bekliyorsunuz - onların çöküşünü ilk elden izlemeyi asla öngöremiyorsunuz.

Gözleri yaşlarla doluyor ve başını eğiyor.

"Sadece Lucius'u istedim... o kadar zehirli bir şekilde istedim ki diğer her şeyi unuttum." Ellerini fayansların üzerinde yumruk yapıyor ve bana doğru eğiliyor, sırtı hıçkırıklarla titrerken alnını yere koyuyor. *"Lütfe... Yaşam Tanrıçası... Lütfen* onları geri getir. Herkesi geri getir. Gerekirse beni terk et, beni karanlık denizin dibine hapsed. Ama *lütfe*, size yalvarıyorum, yaptığım pisliği düzeltin."

ruhumun en derin yerinde.

Tabii ki bu zavallı ruhları dirilteceğim. Elbette onun dağınıklığını düzelteceğim... Bunca zamandır yaptığımız şey bu, değil mi? Öyleyse neden bana yalvarırken göğsüm ağırlaşıyor? Onun için hep umduğum şey bu değil miydi?

Tanrılar.

En kötüsü de Lucius'la birlikte yeniden dünyaya gelmek için yıllarca yalvardığını hatırlıyorum. İnkârımdan kaynaklanan acı geri döndürülemez. O benim kötü adamım, evet, ama önce ben onunkiydim.

Onun aşkını çaldım.

Yorgun bir iç geçirdim. "Başını kaldır, Violet." Kamburunun üzerine oturuyor ve boş gözlerle bana bakıyor. Tanrım, bunun zamanı çoktan gelmişti.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde gözleri açılıyor. Ona kırık bir tanrı gibi bakıyorum ve kollarımı omuzlarına dolayarak onu sıkıca kucaklıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Günahlarımızla hesaplaşmanın zamanı çoktan geldi de geçiyor. Sence de öyle değil mi?"

Elbisesinin altında o kadar zayıf ki, dokunduğum her kemik etimi küçümsüyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. *Ne hale geldik biz?*

Violet sonunda başını sallıyor, gözyaşları hızla omzumu ıslatıyor.

Onu geri çekiyorum ve bana bakması için çenesini yukarı kaldırıyorum. Uzun zaman öncesine ait hayali görüntüler donuk teninin üzerinde yerini alıyor. Tüm bu kaos başlamadan önce bir zamanlar çok abartılı ve nazikti.

Gözlerim Kastian'ın ölen arkadaşlarına kayıyor. Onları buraya geri getiremem. Çok fazla zaman geçti ve ruhları Yarının karanlık denizlerinde çoktan kayboldu. Ama onları bir kez daha yollarına gönderebilirim.

Gözlerimi kapatıyorum ve göğsümün içindeki sıcaklığa odaklanıyorum. Etrafımdaki boşlukta hava hafıflıyor ve gözlerim açıldığında parıldayan, kehribar rengi bir ışıkla çevriliz. Büyülü bir parıltı gibi dönerek kemiklere doğru yol alıyor.

Gücüm üzerlerine yerleşirken Violet'in kırmızı gözleri ışığı yansıtıyor. Kemikler aynı ışıltılı toza dönüşüyor, bir parıltı dalgasıyla yere dağılmadan önce parlak bir şekilde parlıyor ve aynen böyle yok oluyorlar.

Son ışık da etrafımızdaki duvarlarda kaybolurken Violet'in topladığı çiçekler yerde yatıyor. Yaprakları parıldayan tozun izlerini taşıyor ve bir şekilde bana büyük bir teselli veriyorlar. "Onlar-" Sözlerini bitirmek için bana bakıyor.

Başımı salladım ve mırıldandım, "İnsan aleminde yeniden dünyaya geldiler."

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz, ikimiz de hareket etmek ya da konuşmak istemiyoruz. Bu ritüeli onunla paylaşmak bir bakıma sakinleştirici.

Kapı yanımda gıcırdayarak açılıyor ve yorgun gözlerle bakıyorum. Diriltmek benden çok şey götürüyor. Kutsamayı her gerçekleştirdiğimde büyük miktarda aura emiyor.

Kastian'ın bakışları üzerimde ısınıyor, dikkati yanımdaki Violet'i bulunca ürperiyor.

"Onları bu mezardan çıkardığın için teşekkür ederim." Kalkmama yardım etmek için eğilmeden önce yerde bıraktığı çiçeklere hüznle bakıyor.

"Burada tek bir ruh bile bırakmayacağım. Lütfen bana geri kalanları nereye gömdüğünüzü gösterin." Elini tutuyorum ve beni kolayca kaldırıyor. Beni odadan çıkarırken parmakları benimkilere dolanıyor. Bacaklarım duraklıyor ve Violet'le konuşurken ona doğru yarım bir dönüş yapıyorum. "Gelip bize yardım etmek ister misin?"

Başını kaldırıyor ve hüznü bir parça umuda dönüşüyor - kurtuluşa.

"Evet... Evet, çok isterim." Ayağa kalkıyor ve siyah kadife elbisesini fırçalıyor. Kastian kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve merakı aramızdaki bağı titretiyor. Sadece gülümsüyorum ve iliklerime kadar

işleyen güvence ve huzuru ona aktarıyorum.

"*Ah*, anlıyorum," diyor dudaklarını çekiştiren bir sırtışla. Kara kanatlı Eostrix'im eğiliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Kalbin uçsuz bucaksız bir deniz, Elodie."

Bu sabah Fellius'un uçmayı öğrenme isteğini hatırlıyorum ve bu konuyu açmak için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyorum.

"Senden bir iyilik isteyeceğim, Kastian."

Kastian

I Bu genç tanrı hakkında emin değilim.
 Felliuss uçurumun kenarındaki en büyük kayaya tutunuyor ve dik düşüşe bakarken gözle görülür bir şekilde titriyor.

Tanrım, Elodie, bana borçlusun.

"Hadi, Felliuss. Yemin ederim görüldüğünden çok daha kolay. Düşmene izin vermeyeceğim, bu yüzden lütfen kayaya tutunmaktan kaçın." Bunu sakın bir sesle söylemeye çalışıyorum. Hiçbir zaman çocuklara karşı sabırlı biri olmadım, belki de kendi çocukluğumun eksikliğinden dolayı. Uçmayı öğrenmek de dahil olmak üzere pek çok şeyi kendi başıma yapmak zorunda kaldım.

Genç tanrı başını sallıyor ve kayayı bırakırken ifadesi sertleşerek kararlı bir maskeye dönüşüyor. Kaşlarımı çatıyorum ve onun dikkatlice adım atmasını izliyorum.

"Gerçekten bu kadar korkuyor musun?" Ses tonumdan eğlenceyi uzak tutmaya çalışıyorum.

Felliuss başını sallıyor. Esinti bizi okşarken, beyaz saçlarının altındaki üç kızıl boynuzu ortaya çıkıyor. Bej kanatları dalgalanıyor. Elodie'ninkilerin tıpatıp aynısı, hatta biri onunki kadar kısa.

"İyi misin?"

Kendi düşüncelerimin içinde kaybolduğumu fark ederek irkiliyorum. Boğazımı temizlerken derin bir ses yuvarlanıyor. "Evet, tamam, yani uçmak-"

Kahretsin. Birine uçmayı nasıl öğretirsin?

Kanatlarım açık, her iki omzumun ötesine uzanıyor. Felliuss yutkunuyor ve aynısını yapıyor. Küçük kanat açıklığı ancak uçacak kadar uzun.

"Hazır mısın?"

Başını sallıyor.

Sol kanadıyla sırtını itiyorum ve uçurumun kenarından aşağı düşüyor. Mor gözleri dehşetle bana bakıyor. Bir kahkaha atıyorum ve hemen arkasından atlıyorum.

Elodie bana Arulius'un bunu ona nasıl yaptığını anlattı, artık nedenini biliyorum.

O da başka ne yapacağını bilmiyordu. Nostaljik bir sırıtış dudaklarımı çekiştiriyor. Genç tanrıya onun yerine uçmayı öğreteceğim.

Geçtiğimiz ay öğrendim ki, birilerine karşı öfkeli ve nefret dolu kalmak inanılmaz derecede zor.

gitti. Onların ağırlığı artık bizimle değil. Ona ters ters bakıp gününe devam edebildiğim zamanlar daha kolaydı.

Şimdi her gece uykuya dalarken onun uyuduğu boş kanepeye bakıyorum ve o yanımda olmadan dinlenmenin çok daha zor olduğunu fark ediyorum. Onu kaybetmek Elodie'nin kalbini sonsuza dek kıracak. Bunu malikanemin koridorlarında daha az neşeyle yürümesinden anlıyorum. Gözleri eskisi gibi ışıltamıyor ve aramızdaki bağdaki keder acı verici, ancak Rune, Wren ve ben ona sarıldığımız anlarda hafifliyor.

Sanırım acı bize bunu yapıyor. Gözlerimizden ışığı alıyor ve nihayet titreşimi geri aldığımızda, tam olarak aynı değil.

Fellius vücudu havada yuvarlanırken çığlık atıyor, kanatları onu sürekli döndürecek şekilde açılı. Tekrar gülüyorum ve küçük tanrının altına giriyorum. Havanın esintisi onu düzeltiyor ve kanatları tutuyor. "Oha!" Kanatlarını beceriksizce çırpmaya başlayınca nefesi kesildi.

"Eğlenceli, değil mi? Süzül, seni havada tutmak için yeni kaslarını kullanmaya çalışmaktan daha kolay." Kanatlarımı düzleştirip öne doğru süzülerek ona gösteriyorum. O da beni taklit ediyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme oluşuyor. Bulaşıcı ama yüz hatlarımı kayıtsız tutmayı başarıyorum.

Dönüyor ve gülüyor. "Anneme göstermek istiyorum!" Gözlerim açılıyor ve nefesim kesiliyor. "Kime?"

Bana burada geçirdiği kısa süre içinde konuştuğu en aptal tanrıymışım gibi bakıyor. "Biliyorsun... Elodie." Yere bakıyor, utanç yanaklarını sıkıyor.

Yüz ifadem yumuşadı. Onun hakkında bu şekilde düşündüğünü bilmiyordum. Bakışlarım kanatlarına geri dönüyor. Bizim suretimizde yaratılmış gibi görünüyor, o yüzden bu doğru görünüyor. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor çünkü ona böyle seslenmesinin kalbini sevgiyle aydınlatacağından eminim.

"Evet, gidip ona gösterelim. Çok mutlu olacak."

Gözleri sevinçle dolup taşıyor ve kanatlarını çırpıyor. Wren ve Rune ile birlikte yeni Hollow'ları beslemek ve eğitmek için çalıştığı Pine Hollow ahırlarına doğru ilerliyoruz.

Ahırlar görüldüğünde Elodie'nin Margo'yu taradığını ve Brevik'i ödül mamasıyla beslediğini görüyorum.

Fellius bağırır ve el sallar, odağını ve dengesini kaybeder.

Elodie tam zamanında kafasını kaldırıp onun gökyüzünden düştüğünü görüyor. Şok, yüz hatlarına yansıyor ve onu yakalamak için gökyüzüne çıkarken aramızdaki bağı engelliyor.

Çullanıp altına bir kez daha hava atıyorum ve tekrar dengesini sağlayabiliyor. Umarım zavallı çocuğu biraz utançtan kurtarabilirim. Ona ne kadar iyi uçtuğunu göstermek için çok heyecanlıydı.

Duruşunu düzeltiyor ve "Bak anne!" diye bağırıyor.

Aceleyle ona doğru uçmayı bırakıyor ve dudaklarında en gururlu sırıtış oluşuyor. Kalp kırıcı bir şekilde.

Sonra kollarını açar ve Fellius doğruca onun kucağına uçar.

"Seninle gurur duyuyorum" diye cıvıldıyor ve ben de onlarla birlikte gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Wren ve Rune aşağıdan bize bakıyor ve en soğuk köklerime kadar sevinçlerimi ısıtan bir sırıtış paylaşıyorlar.

Savaşın ve belirsizliğin hüküm sürdüğü bir dönemde, burayı mümkün olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla sevgiyle dolu mutlu bir yuva olarak bulmamız ne kadar tuhaf.

T0

Elodie

T akşamlar sıcak ve masamızdaki yemekler doyurucu. Naminé somun ekmeğinin üzerine bolca tereyağı sürüyor ve ekmeği ısıtırken kulaktan kulağa sırtıyor. Marley ve Felliüs uzun masanın ucunda oturuyor ve inşa etmekte oldukları yeni ağaç kale için planlar yapıyorlar. Son birkaç haftadır.

Felliüs uçabildiğine göre, beklediğimizden daha fazla sorun çıkaracak. Marley de öyle. Küçük Yosun Serçesi, yetişkinlerden saklanabilmek için Felliüs'u en az seksen metre yükseklikteki kaleye uçuruyor.

İlk başta, Rune ağacı kesmek üzereydi, ikisinden birinin ya da her ikisinin de düştüğünü hayal ettiği endişe dolu geceler sonunda onu en iyi şekilde ele geçirdi. Ancak Wren ve Kastian bunun öğrenmeleri ve oynamaları için iyi olduğunu söyleyerek onu vazgeçirdi.

Ben Rune'un tarafındaydım ama o savaşı kaybettik.

Greysil ve Violet buharda pişmiş sebzelerden oluşan sepetleri getirip masaya koyarken Kastian da ana yemekle arkalarından geliyor. Kızarmış patates ve tuzlu et duyularımı baştan çıkarıyor ve midem gurulduyor. Yeniden inşadaki ilerlemeyi görmek için bugün Nesbrim'e uçtuk ve bir kez bile öğle yemeği molası vermedik.

Kol ve Willow'dan harika liderler olur. Bir şekilde tüm vatandaşları ve askerleri düzenli ve etkili bir restorasyon ekibi haline getirdiler. Onların birbirlerine duygularını itiraf etmeyi reddeden yıldız çarpmış aşıklar olduklarından şüpheleniyorum, her ikisi de çok sert kafalı ve her şey.

Violet ve Moro yan yana oturmaktadır. Violet durmaksızın hatalarını düzeltmeye çalıştıkça Moro'nun Violet'e olan küçümsemesi azaldı. Gümüş rengi gözlerinde ona duyduğu acıyı hâlâ görebiliyorum ve tek umudum kalbinde onu benim gibi affedecek bir yer olması.

Rune ve Naminé yanımdalar ve ikisi etrafımda neşe saçmaya devam ediyorlar.

"Senin konuşmana alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyor sarışın Cypress ekmek lokmaları arasında. Rune sade kahvesinden uzun bir yudum alıyor ve gözlerini ona diyor.

"Konuşmaktan hiç sıkılmıyor musun?" diye karşılık veriyor ve Rune bir kahkaha atıyor. Rune sırtıyor, kıpkırmızı gözleri bana kayıyor ve muziplikle doluyor.

"Hadi ama, siz ikiniz, bunu her gece yapmak zorunda mıyız?" Rune'a doğru eğiliyorum ve o da bir kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor.

Yemek salonundaki sohbet neşeli ve hafif, ne kadar geçici olursa olsun bu hayatımızda mutluluk bulmamak imkansız. Kuzey yakalandığında sarsıntılar durdu. Kastian, Rune ve ben Kuzey'in Ritim'e verdiği zararı telafi edebildik ama Yarın hâlâ yavaş yavaş parçalanıyor. Savaş Tanrısı Ritim'e dönene kadar bunu düzeltemeyiz.

Yemekten sonra Naminé ve Rune, üzerinde çalıştıkları özel bir şeyi bana göstermek zorunda olduklarını söyleyerek beni zorla üçüncü kata götürüyorlar. Ne kadar yorgun olsam da onları reddedemiyorum. Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken Rune'un elini sıkıca tutuyorum, Naminé bizi birkaç hafta önce Violet'i bulduğum koridorun karşısındaki koridora götürüyor.

"Kastian'ın bu katı kullanmamızı kabul etmesine sevindim," diyor Naminé gururlu bir sırtışıla.

"Kabul etti mi yoksa bunun için savaşmaktan bıktı mı?" Rune nefesinin altında mırıldanıyor.

Naminé ters ters bakıyor

ama elimi tutuyor ve beni sahiplenerek kendisinden uzaklaştırıyor.

"Bazı şeyler uğruna savaşmaya değer," diye karşılık veriyor. İkisine de gülüyorum. Rune kaşlarını çatarak diğer elimi tutuyor ama ona bir şey söylemiyor, bir Cypress ile tartışmanın anlamsız olduğu gerçeğini kabulleniyor. Bunu Wren'le birlikte anlaması gerekirdi.

Kemerli beyaz tavanlı ve beyaz fayanslı uzun koridorda yürümeye devam ediyoruz. Bir koridordan çok bir tünele benziyor. En azından Kastian'ın gözleri, tüm eski ev arkadaşları yeni hayatlar yaşamak üzere insanlar alemine geri gönderildiği için artık daha az ağır görünüyor. Malikânenin, içinde atan neşeli kalplere uyan hafif bir havası var.

Naminé, buradaki diğer kapılarla tam bir tezat oluşturan, fildişi renginde bir çift kapının önünde durur. Ahşabın üzerine tek bir meşe ağacı oyulmuş ve altın izleri yaprak olarak dökülmüş. Tomorrow'daki inanılmaz uzunluktaki ağaçlarla benzerlik taşıyor.

Rune öne çıkıp bir kapı kolunu tutarken Naminé de diğerini tutuyor ve kapıları aynı anda iterek açarken dudaklarının arkasında sırlarla gülümsüyorlar. Tanıdık kitap sıraları, tepede kavis yapan uzun, iki katlı pencereler ve alt kata bakan rahat balkonla karşılaştığımda nefesim boğazımda düğümleniyor. Nesbrim'in kütüphanesi...

"Ama nasıl?" Odaya girerken şaşkınlıkla mırıldanıyorum. Kalenin yıkılışını ilk elden izledim, peki bu nasıl mümkün olabilir?

Rune başını pencerelerin yanındaki son sıraya doğru sallıyor ve orada birinin gölgesini seçebiliyorum. Bana söylemesini umarak tereddütle ona bakıyorum.

"Üzgünüm yavrum, dudaklarım mühürlü," diye fısıldıyor, dudakları kulağımın kabuğunu okşuyor. Yardım edeceğini umarak Naminé'ye bakıyorum ama o sadece başını sallıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kütüphanenin arka tarafına doğru yürüyorum. Çok tuhaf. Hava misk ve tozla dolu, buranın her zaman sahip olduğu aynı küflü ve nostaljik koku.

Bu bir yeniden yaratma değil, aynı kütüphane.

Parmak uçlarım kitapların üst kısımlarında geziniyor ve köşeyi döndüğümde gözlerim Violet ve Bruno'nunkilerle buluşuyor.

"Bunu neden, *nasıl* yaptın?"

Violet ayağa kalkıyor, sanki tüm bu olanlar onu germiş gibi ellerini karıştırıyor. "Sizinle güzel bir şey paylaşmak istedim. Felaketimden önce bu kütüphaneyi yüzyıllar boyunca el üstünde tuttum... Siz üçünüz buraya yeniden hayat verdiniz. Buraya gizlice girdiğinizi öğrendiğim gece ne yapacağımı bilemedim. Sen ve arkadaşların kesinlikle iyi bir şey yapmıyordunuz. Yine de kendimi uzun zamandır hissetmediğim bir merakla dolu buldum."

Rune ve Naminé yanıma geliyorlar ama ben bakışlarımı Violet'ten ayırmıyorum. Eskiden aramızda var olan gerilim neredeyse tamamen yok oldu.

Yüce Leydi başını eğiyor ve ısırl ısırl gülümsüyor. "Nesbrim'in sarayına bir şey olması ihtimaline karşı yıllar önce bu kütüphaneye bir büyü yapmışım. Bu kütüphane enkazın altındaki kaostan kurtuldu çünkü benim büyülu camımla kaplıydı."

Umutlarım arttı. "Violet-"

"Ona teşekkür etmene gerek yok, *en azından* bunu yapabiliirdi." Naminé sarı saçlarını savuruyor ve Violet'e sırtıyor. Beni şaşırtan bir şekilde, Yüce Leydi gülüyor. Bruno elindeki tahta bloğu yontma bıçağıyla birlikte yere bırakıyor ve o da gülümsüyor.

Rune başıyla onaylıyor ve iki elini Naminé, o ve benim araştırmalarımız için kullandığımız uzun masanın üzerine koyuyor. Tam da bu noktada oturur ve en karanlık zamanlarımızda kâhkahalarımızı paylaştık. "Hâlâ Kuzey'in zayıf noktasını bulmamız gerekiyor," diye mırıldanıyor Dreadius'um, üzerinde *Bahçecilik ve Şifalı Bitkiler* yazan birkaç kitabı alıp yerdeki bir yığının üzerine koyarken.

Bruno uzun bir iç çeker ve yüzünü ovuşturur. "Sonsuza dek süren gözlemlerim sırasında bir şeyler yazmadığım için tam bir aptalım. Ama dürüst olmak gerekirse, Kuzey'in herhangi bir şeyi olduğunu hatırlamıyorum," diyor ciddiyle.

"Peki ya biz?" Kaşlarımı kaldırıyorum, bir insanın hiç yumuşak noktası olmayabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. "Kalbin. Çok derinden önemsiyorsun ve kritik anlarda tereddüt ediyorsun." Beni işaret ediyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Siz de tanrılarınızın her birinin zayıflığısınız. Rune bunu çoktan kanıtladı."

Rune kollarını kavuşturuyor ve kaslarını sinirli bir şekilde esnetirken dövmeleleri daha da belirginleşiyor.

Violet gülüyor ve tanrım, hâlâ bu sese alışabileceğimi sanmıyorum. "Kendimizi üzmenin bir anlamı yok. Yararlı bir şeyler bulmak için elimizden geleni yapalım."

Kaşlarımı çatıyorum ve Rune ile Naminé'ye bakıyorum. "Ama biz zaten Nesbrim'de bu kütüphaneyi didik didik aradık. Bulduklarımız sınırlıydı ve Savaş Tanrısı'nı yenmemizi sağlayacak hiçbir şey yoktu."

Naminé kollarını yukarı itiyor, mavi gözlerinde kararlılık parlıyor. "Beni her lanet kitabı karıştırmaktan vazgeçirmene izin vermeyeceğim," diye tersliyor ve Rune bana bakarak sırtıyor.

"O haklı, biliyorsun. Umudumuz olmalı." Omurgamdaki dövme ısınıyor ve dirseğimle korumamı hafifçe dürtüyorum.

"Biliyorum," diye homurdandım.

Violet hepimiz aptalmışız gibi kafasını bize doğru sallıyor. "En iyi kitaplarımı burada toz içinde sakladığımı düşünmediniz, değil mi?"

Aman Tanrım, tabii ki gizli bir kitap odası var.

Bruno'nun gözleleri ilgiyle parlıyor, Naminé'ninkiler de öyle. Yüksek Hanımefendi bizi ikinci kata yönlendiriyor ve orada arka duvara doğru ilerliyor. Makaralı siyah bir merdiven, enkazın tozuyla tamamen kaplanmış bir şekilde uzaktaki rafa yaslanıyor.

Siyah elbisesini yukarı kaldırıyor ve merdiveni en üst rafa tırmanıyor. Aradığı kitabı bulmadan önce en az beş kitabın sırtını okurken biz aşağıda bekliyoruz.

"Siz tanrıların aksine benim her zaman bir tarzım olmuştur," diyor Violet gururla, gri bir kitabın üzerindeki tozu üfleyip raftan çekerken. Duvarın diğer tarafından mekanik dişlilerin dönme sesleri geliyor ve kitap sütunlarından biri bir santim dışarı fırlıyor.

Hepimiz önce gizli geçide, sonra da Violet'e bakıyoruz. Dudaklarında heyecanlı bir sırıtış beliriyor ve ısırl ısırl gülümsüyor. Onun bu yönünü görmek çok eğlenceli ve heyecanına biraz kapılmadım desem yalan olur.

"Bu kesinlikle ilginç." Bruno gizli kapıyı geri çekiyor ve içeri adım atarken çerçeveyi hayranlıkla inceliyor. Naminé benimle kollarını birleştiriyor ve Rune önümüze geçerken gözlelerini deviriyor.

"Bu biraz ürkütücü, sence de öyle değil mi?" diye fısıldıyor kaşları şüpheyle aşağıya doğru inerken.

Cypress'li arkadaşım haklı.

"Önden buyur, Violet." Ona önden yürümesini işaret ediyorum, böylece Naminé ve ben arkadan geliyoruz.

Violet gülümsüyor ve yanımızdan kolayca geçiyor. Naminé ona karşı temkinli olmakta haklı. Benim de bir parçam hâlâ öyle... ama Yüce Leydi'nin artık üzerindeki ağırlıksızlığı hissedebiliyorum. Öfke dikenlerimiz kesildi.

Karanlık odaya giriyoruz ve duvarlara gömülü mücevherler koyu mor ve zümrüt yeşili ışıkla parlıyor. Her şey Violet'in yeteneğinin bir parçası ve burada, dünyanın kendisi için yarattığı bu küçük köşesinde ne kadar zaman geçirdiğini merak ediyorum.

Merakı ve hayranlığı şüphelerini yok ederken Naminé kolumu bırakıyor.

Odanın ortasındaki küçük masaya bakarken Violet'in yanında duruyorum. Yarısı yanmış, balmumu koyu meşenin üzerinde erimiş siyah mumlar masanın kenarlarına yayılmış. Uzun zaman önce aldığı notların yırtık sayfaları ve dağınık karalamaları yüzeye serpiştirilmiş.

"Neden bize bunu gösteriyorsun?" Dürüstçe soruyorum. Burası onun kişisel alanı, kesinlikle özel olduğunu düşündüğü ve onun için değerli olan şeyleri kilit altında tuttuğu bir yer.

Violet, Rune'un raflardan birkaç siyah kitap çıkarmasını izliyor. Onları okuyamadığını biliyorum ama okuyabiliyormuş gibi bakıyor.

"Çünkü yardım etmek istiyorum. Bundan daha karmaşık olmasına gerek var mı?" diyor masasındaki abanoz mumları yakarken. Keskin ve yapraklı bir koku duyularıma doluyor. Eskiden kulübemde yaktığım mumlara benzer bir koku.

"Sanırım değil." Gülümsüyorum ve kitapları karıştırmasına yardım etmek için Rune'un yanına gidiyorum.

"Burası bir bilgi hazinesi!" Naminé'nin sesi, eski kitaplara bakarak hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi yükseliyor. Kollarında şimdiden altı kitap biriktirmiş ve Bruno da birkaç tanesini kapmış.

Akşamın büyük bir bölümünü kitap okuyarak geçiriyoruz ve umut vaat eden kitaplardan oluşan yığımıza ekleyecek bir avuç buluyoruz. Violet ve Bruno bulduklarımızdan Savaş Tanrısı'nın sevgi eylemlerine karşı savunmasız olabileceği sonucuna varıyor. Biraz zorlama olacak ama Bruno, Kuzey'in uysal olduğu tek zamanın *aşık* olduğu zamanlar olduğunu söyledi.

Benim ihanetimin onun öfkesini bu seviyeye getirdi... ama hangi sevgi eylemi bir Savaş Tanrısını durdurabilir ki?

Asıl soru bu.

Rune ilginç bulduğu bir kitabın bazı sayfalarını ona yüksek sesle okumamı istedi. Ona okumayı öğretmem gerekecek. Onu ve Fellius'u yan yana otururken ve okumayı bilmeyen tek iki kişi olarak hayal ediyorum ve bu düşünce karşısında gülümsememi tutmaya çalışıyorum.

"*Şu anda ne düşünüyorsun?*" Rune'un karanlık gözleri benimkileri arıyor ve aramızdaki bağla omurgam ısınırken başımı sallıyorum. Kütüphaneden en son biz çıkıyoruz, kavisli merdivenlerden inip ikinci kattaki koridora doğru ilerliyoruz.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum ve masumca gülümsüyorum. Rune gözlerini kısıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Boynumu hafifçe ısırp hırlarken ciyaklıyorum.

"Yalancı."

Rune beni kollarında sıkıca tutuyor, boynundaki dövmelemler ısırılmak için yalvarıyor. Onun kanının tadına bakmak için can atıyorum. Beni odamıza taşıyor. Kastian ve Wren henüz burada değil, bu yüzden beni tamamen kendine alıyor.

"Bana inanmıyor musun?" Gözlerimi ona dikiyorum ve beni büyük boy yatağa fırlatırken şehvetli bir sırıtişla dudağını kaldırıyor. Çarşafların içinde yuvarlanıyorum, saçlarım ve kanatlarım anında karışıyor. Beni yatağımızın ipeksi denizine doğru kovalarken dudaklarımdan yumuşak kıkırdamalar

kaçıyor.

Rune tişörtünü çıkarıyor ve gözlerinde derin bir açlıkla bana bakıyor. Benim güzel Dreadius'um, tüm gergin göğsünü ve karnını kaplayan dövmeler. Onu görünce içim ısınıyor.

"Seni yiyip bitireceğim, yavrum. Çılgılık atana kadar - artık boşalamayana kadar," diyor kapüşonlu gözlerinin altından, yatakta yavaşça bana doğru sürünürken.

Kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyor ve ondan kaçmaya çalışıyorum - kovalama eğilimim için Wren'i suçluyorum - ama ayak bileklerimi tutuyor ve beni çeviriyor, altına girene kadar beni sürüklüyor ve teni benimkine karşı sıcak.

Dişlerimi gösterip mırıldanıyorum: "Ya önce ben seni yutarsam?"

Yüz ifadesini karanlık bir sırıtma kaplıyor. "İçindeki aletim yüzünden başın dönecek." Eğilip göğüslerime öpücükler kondurmaya başlıyor, meme ucumu emiyor ve diğerini avucuyla yoğuruyor.

Altında kıvranıyorum ve inliyorum, muhtaç horozu zaten pantolonuna sertçe bastırıyor ve bana sürtünüyor. Tanrım, bu adam bir kadına nasıl tapılacağını biliyor.

Rune göğsümü yalıyor ve dilini boynumda ve çenemde gezdiriyor, dudakları dudaklarımı almadan önce kırmızı gözleri beni sıkıyor, dili umutsuzca benimkini yalıyor. Elleri aramıza girmeden ve pantolonunun düğmelerini açmadan önce birkaç dakika boyunca bana sürtünüyor, kolayca aşağı çekiyor ve sert aletini serbest bırakıyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve bulduğu ıslaklık karşısında inleyerek taytımı tek seferde çekip çıkarıyor. Aşağı eğilip iç baldırımı ısırduğında neredeyse çılgılık atacaktım. Beni bırakırken kalçalarımı morartıcı bir şekilde kavriyor ve klitorisimi uzun, durgun yalamalarla okşamaya başlıyor.

Başımı arkaya atıp çarşafı yumrukluyorum, inliyorum ve mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalışıyorum, diğerlerinin sadece birkaç kapı ötede olduğunu biliyorum. Tanrıya şükür çocuklar bu gece ağaç evlerinde kamp yapıyorlar.

Burası Nesbrim'deki تنها odam gibi değil, bu da bir şekilde bunu daha heyecan verici kılıyor. Rune diliyle klitorisimi döndürürken parmaklarını içime sokuyor.

"Rune, *aman Tanrım*," diye haykırıyorum. Kalçalarım başının etrafında biraz daha sıkı kenetleniyor. Bacaklarımın arasına yerleştiği yerden bana bakıyor, gözlerinde arzu yanıyor. Orgazmımın eşiğindeyim. Parmaklarını belli bir açıyla itiyor, G noktama çarpıyor ve zevkim açığa çıkarken beni inletiyor.

O amımı okşarken ben nefes nefese siyah saçlarını avuçluyorum, kıcımlı daha sıkı sıkarken derin derin inliyorum. "Oh, *küçük yavru*, tadın inanılmaz." Başını kaldırıp karnımı öpüyor ve parmaklarını kaburgalarımın derisinde morartıcı bir şekilde gezdiriyor. "Tekrar boşalmaya hazır mısın?" Bana bakmak için eğildiğinde şişmiş siki girişime baskı yapıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyor ve dişlerimi etine gömüyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor ve kalçalarını acımasızca içime sokuyor. Kalın, gül aromalı kanını yutarken göğsümden inliyorum. Rune hızını kesmeyip beni o kadar sert ve derin sikerken dudaklarımdan damlalar süzülüyorki dişlerimi ondan çekip haykırıyorum.

"Evet, oh tanrılar, evet," diye nefes alıyorum ve kendini benden çekiyor, ellerimi tutuyor ve aletini tekrar amcığımın hizalamadan önce onları duvara yerleştiriyor.

"Taşaklarımdan aşağı damlamayı istiyorum. Adımı tekrar tekrar haykırmanı istiyorum." Omzumu ısıtıyor, bir elini boğazıma doluyor ve tekrar içime pompalıyor, bu sefer daha şiddetli ve malikanedeki herkesin muhtemelen bizi duyabildiğini biliyorum, ama tanrılar, şu anda umursamak zor.

Nefeslerim sert ve kısa geliyor. Boynumdaki kavrayışını gevşetiyor ve derin bir nefes alıyorum. Sarhoş edici, her şeyi tüketen, hükmedici ve ben *onun* her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Orgazmım amım o kadar hassaslaşana kadar tekrar artıyor ki Rune'un parmakları klitorisimi döndürmeye başladığında daha fazla dayanamıyorum.

"Geliyorum bebeğim. Sikimi sadece senin yapabildiğin gibi ıslatma zamanı." Kulağımı ısırıyor, bir kez daha içime giriyor ve aleti amımın içinde zonklarken beni kabzama kadar tutuyor. Çözülüyorum ve zevkim tam olarak benden istediği şeyi yapıyor. "O kadar mükemmel ki," diye homurdanıyor sırtımı göğsüne yaslayıp bizi birbirimize bağlı ve yakın tutarken.

"Tanrım, diğerleri gelmeden çarşafları değiştirmemiz gerekecek," diye mırıldanıyorum, gergin kollarını okşayarak. Bana öyle şefkatle sarılmış ki.

Rune kıkırdıyor ve aletini yavaşça benden çekiyor, arkasına yaslanırken alnıma öpücükler konduruyor. "Ben yedek çarşafları getireyim. Sen banyoya gir, yavrum." Bana sırtıyor ve yataktan atlayıp pantolonunu yukarı çekerek koridora doğru ilerliyor.

Gidişini izliyorum ve değerli Rune'umu bana geri getirdikleri için tanrılara ne kadar teşekkür etsem az.

T1

Elodie

M Greysil ve Naminé kucak dolusu sebze ve kavunla bahçeden dönerken yaz güneşi doğu dağlarının üzerinden yükseliyor.

Hayat normal bir ritme girdi.

Artık ilk iki ay yaptığımız gibi Kuzey'in uyanmasını endişeyle beklemiyoruz. Geçen her gün, zamanın gerçekten de çoğu şeyi iyileştirebileceğini ve onarabileceğini hatırlatarak damarlarımıza rahatlık veriyor.

Kastian'ın malikanesinin karanlık bodrumunda diz çöküyorum. Sadece mumlarla aydınlatılan burası uğursuz, duvarlar karanlık ve zemin çökük. Hava ağır ve kıyafetlerime sinen küflü bir taş kokusu var.

Hastalıklı. Kasvetli. Kasvetli.

Soğuk iliklerime kadar işlerken titriyorum. Kuzey'in güzel yüzüne bakarken krem şalımı omuzlarıma sıkıca sarıyorum, Arulius'un ruh lanetiyle hareketsiz ve donmuş.

"Seni ayrıldığımız günkü kadar iyi hatırlıyorum," diye mırıldanıyorum uyuyan tanrıya. "Öldükten sonra her şeyin bulanıklaşması ne tuhaf, değil mi? Saatler ya da sönmüş mumlar gibi sıfırlanıyoruz ve trajik geçmişimizi sanki hiç unutmamışız gibi hatırlıyoruz... Acaba bu en iyisi mi? Korkunç şeyleri hatırlamak zorunda kalmadan önce o kısa huzur anına sahip olmamız. Çünkü şu anda elimde olan tek şey acı."

Şalı göğsümün üzerinde tutuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sanırım tüm bunlarla ilgili en lanet şey, kesinlikle hiçbir zaman bir tanrıça gibi hissetmemiş olmam. Zihnim baştan aşağı insan. Hepimizin olduğu gibi, sanırım. Bizler sadece gücü olan insanlarız. Bu ne kalplerimizi daha güçlü ne de eylemlerimizi daha adil kılıyor. Tıpkı diğerleri gibi hissediyor ve katlanıyoruz."

North'un kalın, koyu renk kirpikleri yanaklarına doğru mükemmel bir şekilde kıvrılıyor. Siyah saçları sevgili Rune'unkilere hiç benzemiyor. Saçlarının arasından Dreadius soyundan geldiğini gösteren üç opak, beyaz boynuz görünüyor.

İşaret parmağımı usulca yanağına sürüyorum. "Nesbrim'de ilk uyandığımız zamanı hatırlıyor musun canım?" Dudaklarımda hüznü bir gülümseme beliriyor. "Gerçi o zamanlar pek de Nesbrim sayılmazdı, değil mi? Sadece birkaç taş sunak ve oniks kum. Çok uzun bir süre her şey çok belirsizdi. Yine de yolumuzu bulduk... sen ve ben." Eski günlere geri döndüğümde kelimelerim birbirine karışıyor.

Kuzey

de.
Talía.

İlk başta, tek Ritim Tanrıları bizdik-Bruno dengeyi henüz tam olarak çözememişti. Savaş ve Yaşam. Acaba ne kadar süre sadece o ve ben vardık? O zamanlar zaman çok kısaydı. Nehir yatağındaki kaygan taşların üzerinden akan su gibi, her damlanın nereye gittiğini bilmek imkansız.

Ama sadece ikimiz vardık.

Eğildim ve terk edilmiş olanıma bir öpücük kondurdum.

"Yaptığım şey için özür dilerim. Beni affetmek zorunda değilsin ama bilmeni istiyorum."

Arkamdaki odada ayak sesleri yankılanıyor ve kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek kalmıyor. Kokusu omzuma yayılıyor ve ondan derin bir nefes alıyorum.

Kan ve güller.

"Burada ne yapıyorsun, yavrum?" Rune yanımda diz çöküyor, North'un cesedine bakmaya isteksiz.

"Bazı eski yaraları onarmaya çalışıyorum sanırım," diye mırıldanıyorum. Rune elini benimkinin içine kaydırıyor ve

Kaşlar endişeyle birbirine kenetlenir.

"Anlat bana." Saçlarımı kulağımın arkasından hafifçe tarıyor.

Onu tanımak için birkaç dakika ayırdım. Gözleri sabırlı, dokunuşu anlayışlı.

"North ve benim ilk Rhythm'ler olduğumuzu biliyor muydun?" Sanki endişeliymişim ve Kuzey'i uyandırmamak için kısık sesle konuşmam gerekiyormuş gibi fısıldıyorum.

Rune'un gözleri açılıyor ve başını sallıyor. Eminim bu konuyu daha önce açmadığıma biraz şaşırmıştır. Çok fırsatım olmadı değil, ama bazı şeyler söylenemeyecek kadar acı verici. Kastian da bu konuda tek kelime etmedi. İkimiz de herkesin anlayabileceğinden daha fazla anlıyoruz.

"Öyleydik - ta ki Bruno ölümün hayatın gerçek karşılığı olduğunu fark edene kadar. Sonra savaşı rüzgara bıraktı, belirsizlik denizinde kayboldu. Sen çok sonra geldin. Ben reenkarne olmadan önce gerçek anlamda hiç tanışmamıştık, değil mi?" Ona masumca gülümsüyorum ve o da beni daha sıkı kavlıyor. "O zamana kadar Borvon ve ben bu Glades'i yaratmıştık. O zamanlar bunlara Ölüm Gladyaları denmiyordu, Ruhların Kadansı deniyordu. Kastian'ın ölüleri getirdiği, benim de diğerlerini evlerine geri gönderdiğim Yarının Merkezi."

Dreadius'um kaşlarını çatıyor. Acaba varlığımızda kaçırdığı zaman için mi yoksa Kastian'ın malikanesinde işlerin eskiden nasıl yürüdüğü için mi? "Tüm bunlara neden olacak ne oldu? North sadece duygularını hissetmeme izin verdi. Ne olduğu ya da neden olduğu hakkında hiç konuşmadı."

Derin bir nefes alıyorum ve Savaş Tanrısı'na üzüntüyle bakıyorum.

"Kuzey... kendini bir kenara atılmış hissetti. Onu burada, Glades'te karşıladık ama Tomorrow'da savaşın bir amacı yoktu. Onlarca yıl kaldı ve hissettiği işe yaramazlık yüzünden yavaş yavaş delirmesini izledim. Senin ve benim damarlarımızda taşıdığımız çağrılar istediğimiz zaman çağırabiliriz çünkü onlar övgüyle karşılanır; herkes barışı ve yaşamı sever. Öte yandan o bunu yapamazdı. Belli nedenlerden dolayı bu hoş karşılanmıyordu."

Gerisini ona anlatmaya hazırlanırken göğsüm daralıyor.

"Bir gün öylece çekip gitti ve dışarı çıkıp onu bulacak akli bulduğumuzda, yaptığı şey yüzünden yıkılmıştık." Kulaklarımda yankılanan kan kokusu ve ölen insanların yumuşak iniltileri kollarımda ürperti yaratıyor. "Tanrıların gördüğü en *acımasız* savaşı tek başına başlatmıştı. Kötü bir insanla anlaşma yaptı ve neredeyse her şeyi birlikte yok ediyorlardı."

"Bu... korkunç." Rune North'a yeni gözlerle bakıyor. North'un günahlarını tutsak ev sahibiyle o kadar kolay paylaşmadığını tahmin ediyorum ama belki de bu Rune'un North'a karşı isteksizliğini ve tereddütlerimi anlamasına yardımcı olur.

"Korkunç bir şey. Daha da kötüsü, en güçlü tanrıların çoğu o sırada insan döngülerindeydi ve bu kesinlikle yardımcı olmadı. Nasıl ilerleyeceğimizi şaşırmıştık. Bu yüzden Borvon ve ben meseleyi kendi elimize aldık, tıpkı aptallar gibi."

Rune beni şaşırtarak ayağa kalkıyor. "İnsan diyarına gitmeden önce benimle tanıştı. Bruno ona

Yaratılış. O zamanlar daha gençtim ama hatırlıyorum." Kaşlarım birbirine çarpıyor ve göğsüm ağrıyor. "Kim olduğumdan emin olmadan önce beni Nesbrim'den çaldı ve asla konuşmamam için beni lanetledi. Neyi temsil ettiğimi, onun muadili olduğumu biliyordu ama savaş açmaya çoktan karar vermişti."

Ellerimi taşa vuruyorum, gözden kaçırdığım her şey için içimden öfke akıyor. Bir sürü lanet hata.

"Özür dilerim Rune... Bilseydim."

Saçlarımı geriye doğru tarıyor ve avucunun yanağımı ısıtmasına izin veriyor. "Nasıl bilebilirdin ki? Bu senin hatan değil."

Başımı salladım. "Onu deliliğe sürükledim. Savaşı başlattıktan sonra bile -Borvon ve ben onun kafasını keserek ve onu varoluşsuz bir cezaya lanetleyerek hallettik. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmedim, görmek de istemedim. Ve bu çok boktan bir durum." Durup çenemi indiriyorum ve bıçağım etini keserken North'un gözlerinde parlayan acıyı hatırlıyorum. Son sözleri kötü bir lanet gibi zihnimde yankılanıyor, "*Bana ihanet ettin,*" ve bu umutsuzluk beni sonsuza dek etkileyecek.

"Kendi kararlarını verdi ve bedelini ödedi. Biz sadece hatalarımızdan ders çıkarmaya çalışabiliriz, değil mi?" Rune mırıldanıyor. Göğsüne yaslanıyorum ve o da başımı usulca okşuyor. "Böyle bir acıyı yeniden yaşamamanın anlamı yok, yavrum. Seni affedeceğini biliyorum. Ne kadar kızgın olursa olsun, hâlâ senin sevgini özleyor. Bunu kendi göğsümün derinliklerinde hissettim - sabahın cam gibi göllerini ve yakınında tuttuğu hançeri izleyişi - ona bakarken hep seni düşündü."

"İkiz hançerler," diye mırıldandım, bunca zamandır diğerinin onda olmasına biraz şaşırmıştım. O zamanlar bilmiyordum ama Bruno'nun evinde her zaman bulunan altın hançer, ailemin bana saldırdığı hançer...

Benimdi.

North'un yanındaki altın hançere birkaç dakika baktıktan sonra gitmek için ayağa kalkıyorum ve Rune da beni takip ediyor. Bodrumdan çıkarken başka bir kelime konuşmuyoruz ve ben de uyuyan tanrıya dönüp bakmıyorum.

T2

Elodie

KOl ve Willow kuduz köpekler gibi yerde soluyorlar. Bu noktada onları yirmişer kez yere serdim ve onları ayakta tutan tek şey gururları gibi görünüyor.

"Nasıl?" Kol'un n e f e s nefese kalırken söyleyebildiği tek kelime bu. Yanakları kesikler ve çürüklerle kaplı. Rune yaslandığı ağaçtan bir kahkaha atıyor. Kastian ve Wren onun biraz uzağında, ağaç kütüklerinin üzerinde oturmuş, savaş alanındaki gelişimimi gururla gülümseyerek izliyorlar.

"İç huzur." Gülüyorum çünkü kulağa çok aptalca geliyor ama işe yarıyor. Artık eski halime tamamen döndüğümünden, bu yüzden dövüş taktiklerini yaşlarından çok daha iyi bildiğimden bahsetmiyorum. "Ve Kuzey'le son karşılaşmamızdan sonra sağlıklı bir korku."

Dreadius inler ve başını öne eğer.

"Benimle dövüşmek ister misin?" Wren toprak arenaya adım atıyor. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde yaptığımız tüm pratik ve kullanımlarla istemeden de olsa bir tane yaptık.

Sözlü olarak cevap vermiyorum. Bunun yerine, derin bir nefes alarak dövüş duruşumu alıyorum. Bir havuza düştüğünü hayal ettiğim küçük su damlası zihnimi temizliyor. Bıçaklarım kolayca şekilleniyor ve güçle yanıyor.

Wren'in gözleri hafifçe açılıyor ve bir eli bana doğru uzanırken diğer eli yere uzanarak o da duruşunu almadan önce gözlerinde gergin bir titreşim dans ediyor.

Kanatlarım içgüdüsel olarak çırpınmadan ve havaya fırlamadan önce bunu sadece bir saniye düşünüyorum. Siyah dikenli sarmaşıkları yerden fişkırıyor ve beni gökyüzüne doğru kovalıyor.

"Reflekslerin hızlı, Elodie, ama daha ilerisini düşünmen gerekecek," diyor Cypress'im, kaşları konsantrasyon içinde sımsıkı çekilmiş halde.

Başımı çeviremeden, dikenli sarmaşıkları etrafımı sarıyor, her bir dikenli uç derimi ve tüylerimi deliyor. Bağırıyorum ve sarmaşıklarının pençesinde çırpınıyorum ama faydası yok.

Vay anasını, Wren dövüşte sandığımdan çok daha güçlüymüş.

Dikenler her giriş noktasından auramı çekmeye başlıyor ve bedenim anında zayıflamış hissediyor. "Bu kadar yeter." Kastian ayağa kalkıyor ve endişeli bir ifadeyle arenaya doğru yürüyor.

Rune onun peşinden gidiyor ve Eostrix'in bileğini benim bile korktuğum bir bakışla kavrayıp, "Ne zaman yeteceğini söyleyemezsin," diye mırıldanıyor. Kan damlam bana ve tüm bedenime bakıyor

onun sözleriyle ısınır.

Keskin bir nefes veriyorum ve gücümü kanatlarıma odaklıyorum, Wren'in sarmaşıklarından kolayca sıyrılırken her tüyüme küçük bir bıçak yerleştiriyorum.

Cypress'im aşağıdan soluk soluğa geliyor ve ben havaya dalıp onu yere yapıştırırken çenesi açılıyor. Elim sıkıca boğazına dolanıyor ve etrafımızı toz kaplarken ona sarılıyorum.

Biraz abartmış *olabilirim*.

Wren'in gözleri benimkilere kilitlendi ve bir an için kızdığını düşündüm. Ama bir kahkaha patlatıyor, elini uzatıyor ve beni ateşli bir öpücük için kendine çekiyor.

"Bu çok seksiydi. *Tanrım*, böyle savrulmanın bu kadar eğlenceli olduğunu bilmiyordum," diye fısıldıyor dudaklarıma ve ben de boğazını sıktığım elimi bırakarak bedenimin onun kollarına yığılmasına izin veriyorum. "Seninle mücadele eden ben olduğumda daha eğlenceli oluyor."

Dudaklarımı boynuna götürüp etini ısıyorum, auramı yeniden dolduruyorum ve üzerimde açmayı başardığı küçük yaraları iyileştiriyorum. Altımda inliyor ve saçımı yumrukluyor.

"Beni böyle emmeye devam edersen, bunu içeri taşımamız gerekecek. O zaman sana *gerçekten* neyin eğlenceli olduğunu göstereceğim." Sesi alçak, arzu dolu ve derindi. Dişlerimi ondan çekiyorum ve dilimi yaranın üzerinde gezdiriyorum ama cevap veremedi. Kastian ve Rune yanıma gelip bize meraklı bir bakış atıyorlar.

Ayağa kalktım ve Wren'e yardım ettim. Ereksiyonu belli oluyor ve diğer tanrılarım bunu fark ediyor.

"Boğazına gömülü dişleri seni de öfkeliendirmiyormuş gibi davranma," diye çıkışıyor Wren ve üçünün de gözleri benimkileri bulmadan önce bakışıyorlar.

Omuz silktim. "Hadi, Moro bir saat içinde brifingine başlayacak.

Hazırlanmamız gerek." Hepsi başını sallıyor ve Kol ile Willow da ağaç kütüklerinden kalkıp onları takip ediyor.

Wren ve Moro yemek masasının başında dururken Rune ve Kastian iki yanımda oturuyor. Marley ve Fellius, Greysil ve Naminé ile birlikte bahçedeler, böylece tüm savaş konuşmalarını duymak zorunda kalmıyorlar.

Violet, Bruno, Kol ve Willow karşımızda oturuyor. Bu toplantılar sırasında genellikle olduğu gibi hava gergin.

Moro iki elini masanın üzerine koyuyor ve konuşmadan önce hepimize bakıyor.

"Kuzey'in bir ay içinde uyanacağına dair işaretler var. İçinde bulunduğu kehribar kristali çatlamaya başladı."

Sandalyemde rahatsız bir şekilde kayıyorum. Tam da bu haber için hazırlanıyorduk, ama hâlâ onun tam olarak ne kadar zayıf olduğunu bilmiyoruz... bir aşk eylemi.

Bu *her şey* olabilir.

Wren duruşunu düzeltir ve boğazını temizler. "Bu sefer çok daha hazırlıklı olacağız. Yarın Kol ve Willow'la birlikte Nesbrim'e gidip çocuklar için bir güvenli ev bulacağız. Naminé ve Greysil, biz Kuzey'le işleri halledene kadar onlarla ilgilenecek." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarında incinmiş bir titreşim var. "Onlardan ayrılmanın zor olacağını biliyorum ama güvenliklerini riske atmayacağım."

Kastian başıyla onaylıyor ve ben de onaylıyorum. Ancak çocuklarımızın uzakta olacağı düşüncesi

göğsümü daraltıyor. En azından Marley kriz zamanlarında terk edilmeye alışkın. Umarım tüm bunlar sona erdiğinde

Bir aile olarak bir arada kalmak.

Rune elini omzuma bastırıyor ve sıcaklık omurgama yayılıyor. *"Sonsuza kadar sürmeyecek, yavrum. Onlar iyi çocuklar, iyi olacaklar. Ayrıca Naminé onları hiç şaşmadan hizada tutacaktır. Onları tıpkı bizim gibi seviyor."*

Uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve teşekkürlerimi sunuyorum. Onu ne kadar sevdiğimi ve takdir ettiğimi biliyor. Kelimeleri söylememe gerek yok.

Kol sandalyesinde doğrulurken, "Kuzey'e karşı destek olarak Eostrix kuvvetlerini getirmeli miyiz?" diye sordu.

Moro başını sallar ve gözlerinde bilmiş bir bakışla Bruno'ya bakar. "Sadece ayak bağı olurlar. Zaten beklediğimizden daha fazla kayba ihtiyacımız yok," diyor ellerini masaya vururken acımasızca.

Oda unutulmaz bir sessizliğe bürünüyor. Odadaki her yüze bakıyorum. Her biri arkadaşım, sevgilim ya da hala ilişkimi düzeltmeye çalıştığım düşmanım. Tek bir tanesini bile kaybedemem.

"Kayıp yok."

Hepsi bana bu savaşın getireceği gerçeklere hazır değilmişim gibi bakıyor ve belki de haklılar. Ama ben buna dayanamıyorum.

"Hiçbirinizi kaybedemem."

Willow'un yeşil gözleri bana dik dik bakıyor. "Elodie, ne kadar etkilenmiş olsam da, bazılarımız harcanabilir. Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapacağız, ama olasılıklar hiçbir zaman bizim lehimize olmadı."

"O haklı," diye konuşuyor Bruno ve sandalyesinden kalkıyor. "Herkesi korumak için elimizden geleni yapacağız. Sen, Rune ve Kastian, Ritim Tanrıları olarak onunla savaşmak için en iyi şansa sahipsiniz. Onun üzerinde işe yarayabilecek bir sevgi eylemi düşündünüz mü?"

Herkes beklentiyle beni izliyor.

Bilmem gerekirdi. Bilmeliyim ama bilmiyorum. North'u en uzun süredir tanıyorum. Tek yapabileceğim ona olan sadakatimi bir kez daha kanıtlamak.

"Sanırım deneyebileceğim tek şey onu gerçekten önemsemişliğime ikna etmek. Ona yaptığım şeylerden ne kadar pişman olduğumu söylemek ve onu öldürdüğüm günkü kadar şiddetle sevdiğimi göstermek," diye mırıldanıyorum gözlerimi ellerime indirirken. "Başka hangi eylemin yeterli olacağını bilmiyorum."

Rune kolunu korumacı bir şekilde bana doluyor. "Bu yeterli olacak mı?" diye soruyor Bruno. Omuz silktiğini görmek için bakışlarımı kaldırıyorum. Görünüşe göre hiçbirimiz gerçekten bilmiyoruz ama denemek zorundayız.

Denemek zorundayız.

Akşam yemeği bu gece sessizdi. Marley ve Fellius bile bir süre Nesbrim'de yaşayacakları haberinden dolayı üzgün görünüyorlar. Tabağımın sadece yarısını yedikten sonra müsaade isteyip odamıza çıkıyorum.

Huzurlu zamanımızın sona ereceği korkusu midemi düğüm düğüm ediyor. Arkadaşlarıma bakıp hangisinin geri dönmeyeceğini merak edemiyorum. Arulius düşüncelerimde beliriyor ve derin bir nefes alıp yatak odasına doğru devam etmeden önce uzun, karanlık koridorun ortasında bir an duruyorum.

Yatağın ortasına doğru sürünüyorum ve kaçınılmaz olarak dinlenene kadar tavana bakıyorum.

Keskin dişler bileğime sürtünüyor ve zihnimi kendime getiriyor. Üç sıcak beden etrafımı sarıyor, uzuvlarımız birbirine dolanıyor ve nefeslerimiz kesiliyor.

Kastian bileğimden bolca kan içiyor. Zevk damarlarıma işliyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Diğer tarafımdaki Rune uyanık olduğumu fark ediyor ve beni öpmek için kendine çekerken avucuyla yanağımı kavırıyor. Öpüşmemizi derinleştirirken dili dudaklarımı aralıyor ve boynumu sıkıca kavırıyor.

Bir an için Wren'in nerede olduğunu merak ediyorum, sonra ellerinin bacaklarımı açtığını, iç kalçalarımı ısırdığını ve bıraktığı izlerin üzerine öpücükler kondurduğunu hissediyorum.

Aman Tanrım.

Wren iç çamaşırımı indirirken Rune'un elleri göğüslerime doğru ilerliyor. Nabzım hızlanıyor ve Kastian dişlerini bileğimden çekerek kendi kendine iyileşmeden önce diliyle yarayı okşuyor.

Sevgili Ölüm Tanrım çenemi kendisine doğru çekiyor ve Rune'dan uzaklaştırıyor. Dudaklarımı dudaklarının arasına alıyor ve dilinde çiçek açan kendi kanımın tatlılığını tadıyorum. Dreadius'um boğazıma öpücükler konduruyor ve dişleriyle tenimi ısıtıyor, her birinde çığlık atmama neden oluyor.

Vücudum tamamen aşırı hızda ve üçünün de dokunuşu, değerli parmaklarının, dillerinin ve dişlerinin kaydığı her yerde tenimi eritiyor.

Bu berbat bir şey.

Ve her anını istiyorum.

Kehribar rengi gözleri tembelce benimkilere dikilirken Wren dilini klitorisimin üzerinde yavaşça, işkence edercesine yumuşak bir şekilde gezdiriyor. Daha sert bastırıp yetenekli parmaklarıyla içime pompalarken inliyorum.

Kastian alt dudağımı ısıtıyor, kan tat alma tomurcuklarıma yayılıyor ve Eostrix'im açgözlülükle onun peşinden gidiyor. Zihnim dönüyor, aşırı uyarılmış sınırlar bedenimi ele geçiriyor. Sadece birine konsantre olamıyorum.

Wren orgazmımı gittikçe yaklaştırıyor, ta ki nefeslerim titreyene ve zevk vücudumda yuvarlanırken inlemek için Kastian'ın öpücüğünden uzaklaşana kadar. Rune meme uçlarını ısıtıyor ve aletini kırımın kenarına sürüyor.

Cypress'im amımı yalıyor ve ölmek üzere olan bir adam gibi inliyor. "Kahretsin Elodie, seni mükemmel küçük tanrıça," diye mırıldanıyor kapüşonlu gözlerle başını kaldırıp dudaklarını ağızla yalarken.

Cevap bile veremiyorum çünkü Kastian ağzımı yalayıp yutmaya devam ediyor. Rune, Wren'i yolumdan çekip aletini birkaç kez yarığında yukarı aşağı kaydırıyor, aldığım zevkin kanıtlarını hissediyor ve dudaklarında hınzır bir gülümseme oluşuyor.

"Umarım neye imza attığını biliyorsundur, yavrum."

Bunun için kaydolduğumdan haberim *yoktu*. Ama yüzde yüz bunun için buradayım.

Rune devralıyor, beni Kastian'dan çekiyor ve içime doğru iterken boynumu kucaklıyor. Aletini içeri ve dışarı pompalarken haykırıyorum, her itme tüm vücuduma ısı gönderiyor.

O tanıdık yağın kokusu havayı dolduruyor ve bunun tam olarak nereye gittiğini bildiğim için kalbim daha hızlı atıyor. Bedenim onun kokusuna göre eğitildi.

Kastian'ın kaygan parmakları sikinin üzerinde geziniyor ve sırtım karnına dayanacak şekilde altımda kayıyor. Aletinin ucuyla kırımını nazikçe okşuyor. Alnıma tatlı öpücükler kondururken başımı göğsüne yaslıyorum.

Rune içime gömülüyor ve başını göğüslerime doğru eğip meme ucumu dişlerinin arasına alıyor. İkisi beni tüketirken inliyorum ve sırtımı eğiyorum. Kastian kırımını taçlandırıyor ve her ikisi tarafından yavaşça doldurulurken nefesim boğazımda sıkışıyor.

"Siktir," diye inliyor Kastian kulağıma. "Bizim için çok sıkısin."

Rune'un itişleri daha derin ve daha sert hale geliyor, göğsümde pantolonunu indirirken nefesleri sıcaklaşıyor.

Wren yanağımı usulca okşuyor. Sağ tarafımda duruyor ve kaşları sanki ağzımı istemeye utanıyormuş gibi sıkıca içeri çekilmiş.

Uzanıp şişmiş sikini avucumun içine alıyorum, diğer tanrılarımın ritim tutarak pompalıyorum, o da başını geriye eğerek inliyor. Onun görüntüsü ağzımı sulandırıyor.

Orgazmımın sınırına çoktan gelmişim, bu yüzden Wren'i dudaklarımın arasına alıyorum ve yanaklarımı çukurlaştırarak onu boğazımın derinliklerine çekiyorum. "Kahretsin bebeğim, bana ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor nefeslerinin arasından.

Dördümüz de nefes nefese inliyorduk, ellerim tenimi kavrıyordu ve o muhteşem, güzel

Ruhani tanrılarımın yüzleri *beni* öpüyor, izliyor, yiyip bitiriyor.

Wren, boğazımdan aşağı dökülürken başımı sıkıca ona doğru tutuyor. Zevkimi tekrar bulup tanrılarımın üzerinde çözülürken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Kastian ve Rune içeri giriyor ve sikleri içimde nabız gibi atarken kabzaya kadar bastırılmış halde kalıyorlar.

"Bizim sana olduğu gibi sen de bize aitsin," diye mırıldanıyor Rune sırtarak, dudaklarını boynuma götürüyor ve tenime sıcak öpücükler konduruyor.

Wren çekiliyor ve onun tuzluluğu dilimde kalıyor.

Hep birlikte uzanıyor ve sessizlik içinde nefes alıyoruz. Hepimiz adına konuşamam ama kalbim bana bu anın kıymetini bilmemi söylüyor, çünkü yarın bilinmeyen bir gelecek getiriyor. Her gecenin sadece bundan ibaret olmasını istiyorum.

Şefkatli öpücükler ve şiddetli aşk.

"Herkes bu kadar çok düşünmeyi bıraksın, cigaramın tadı bozuluyor," diye homurdanıyor Wren bir duman çıkarırken ve hepimiz bir kahkaha atıyoruz.

TT

Wren

"P Kirala, Wren! Marley ve ben kendi Hollow'umuza binebiliriz!" Fellius'un kocaman gözleri bir insanı öldürmeye yeter, yemin ederim.

Benim düşüşüm, o ve Marley'in sadece sert davrandığımı bilmeleri. Tereyağı kadar yumuşak ve yumuşak bir kalple lanetlendim.

Lanet olsun.

İç çekiyorum ve omuzlarımın yenilgiyle düşmesine izin veriyorum. "*Peki*. Yine de daha küçük bir Hollow getirin-Marley, ona bir Hollow'un üzerinde nasıl durulacağını gösterin," diye homurdanıyorum, ikisi hemen parlıyor ve ahırlara doğru kaçıyorlar.

Bugün Nesbrim'e taşınıyorlar, umarım sadece kısa bir süreliğine, ama kalbim yine de acıyor.

Onlar heyecanla Nesbrim'den bahsederken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Fellius henüz gitmedi ve Marley de şehri yıllardır görmedi. Kale düştüğü ve harabeye döndüğü için fazla heyecanlanmamasını söyledim ama yine de her şeyi göreceği için heyecanlı. Kahretsin, ben de heyecanlıyım. Glades'ten güzel bir mola olacak. Burayı seviyorum, gerçekten seviyorum, ama şehirde kafeler ve yemek seçenekleri var.

Onlara haftada bir ziyaret edeceğimize dair söz verdim. Bu onları çile konusunda daha az üzdü ve hemen neşelendirdi.

Kol ve Willow şehri yeniden inşa etmek için gayretle çalışıyorlar, bu nedenle iki çocuk Greysil ve Naminé ile birlikte kalacaklarından bahsetmeye gerek bile yok, sürekli etraflarında aile olarak gördükleri insanlar olacak.

Violet ve Moro da sık sık yardıma gidiyor. Ne de olsa burası onun şehri, her ne kadar artık Yüce Leydi olmasa da, daha doğrusu halkın onu küçümsemesinden dolayı öyle görülmesi de.

Geçen sabah onu ve Elodie'yi teraryum odasında oturmuş çay içerken gülüşürken yakaladım. İkisini arkadaş gibi davranırken görmek tuhaftı ama Elodie'nin gözlerinde bulduğum rahatlama benim için yeterliydi. Kütüphane Violet için güzel bir barış teklifiydi ama sanırım onu en çok Naminé ve Rune ikna etti.

Rune, Margo'ya binmiş, kucığında Elodie ile yanıma geliyor. Brevik güzel beyaz Hollow'a selam veriyor ve o da başıyla selamlıyor. Murph'ü sık sık düşünürüm - bu muhteşem canavarların etrafındayken düşünmemek elde değil. Hepsinde aynı kaygısızlık ve neşe var.

Ama hiçbirini onun yerini tutamazdı.

Onunla tekrar buluşacağım günü özlemle bekliyorum.

Çantamdan bir esrar çıkarıp Elodie'ye özür dileyen bir sırıtış atmadan önce yakıyorum. "Çocuklar kendi Hollow'larına biniyorlar. Hayır diyemezdim." Gülüyorum.

Rune bana onaylamayan bir bakış atarken, "Anlaşıldı," diye mırıldanıyor.

Elodie gülüyor ve dirseğiyle onu dürtüyor. Ona sokuluyor ve gözlerimin gökyüzüne yuvarlandığını görmemeleri için başka tarafa bakmam gerekiyor. Benim için fazla duygusallar.

"Hey, dikkatli ol!" Marley sesleniyor, Fellius'un peşinden koşarken kafasındaki küçük yosun topları zıplıyor. Ahmak, sahip olduğumuz en küçük Hollow'a biniyor, Crabby adını verdiğim küçük bir yavru çünkü o lanet olası bir vahşi.

"Ciddi misin? Hayır, kesinlikle olmaz. Fellius, hemen Crabby'nin üzerinden kalk. O henüz binilebilir değil." Brevik'ten iniyorum ve kontrolden çıkmadan önce Hollow'u kovalıyorum.

Marley bana yetişiyor, nefesleri birbirine karışıyor. "Üzgünüm Bay Bartholomew. Ben onu durduramadan atını sürdüm."

Fellius güler ve Marley'i işaret eder. "Hayır, *'Bu eğlenceli, al, sana yardım edeyim'* dedin ve sonra Crabby koşmaya başladı." Yosun Serçesi ona ihanet dolu bir bakış fırlatır ama kahkahayı patlatır.

Esrarımı savurup Marley'in saçlarını karıştırmadan önce uzun bir nefes çekiyorum. "Pekâlâ, kendini sert bir bok sanıyorsun. Devam et, Crabby'ye bin ve oraya vardığımızda onu evcilleştirebilirsen, öğle yemeğinde ne istersen sipariş etmene izin vereceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

Marley'in gözleri parlıyor ve başını sallıyor. Brevik'e geri dönmenden önce kalkmasına yardım ediyorum. Elodie uzanıp dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve onu çatıya geri götürmek için içimde vahşi bir arzu uyanıyor ama yapacak işlerimiz var, belki başka zaman.

"Onlarla aran çok iyi," diye mırıldanıyor ve Rune'a yaslanıyor. "Evet, evet." Brevik'in boynunu okşarken sırıtıyorum. "Nesbrim'e, dostum."

Bir zamanlar tanrıların şehrini ayakta tutan ruhani taşlar şimdi Nesbrim'i çevreleyen büyük duvarın eteklerinde ufalanmış halde yatıyor. Çok fazla iş yapıyorlar. Buraya en son Kuzey'in cesedini almak için yaptığımız keşif görevi sırasında gelmiştik. Burayı gün ışığında görmek biraz hüznü. Kale Yarının kalbiydi, bir zamanlar Violet'in Alım Komutanı olduğum günlerde benim de evimdi.

"Böyle mi görünmesi gerekiyordu?" Fellius masumca soruyor. Daha önce gösterdiği tüm heyecan gözlerinde kaybolmuş.

Kaçırdığı ihtişama üzülüyorum ama belki de yıllar sonra onun yerine daha iyi bir krallık inşa edilecek.

"Hayır, Kastian ve Arulius burayı sizin endişelenmek için çok genç olduğunuz bir savaşta yok ettiler," diyorum Elodie ve Rune'un beni duymayacağı kadar alçak bir ses tonuyla. Çocuklara savaşla ilgili en ufak bir bilgi vermekten bile nefret ediyorlar ama öyle ya da böyle öğrenecekler. Benden de öğrenebilirler.

Fellius'un gözleri büyür. "Kastian Arulius ile mi dövüşüyor? Ama ben..." Hepimiz altın tanrı hakkında konuştuk, genellikle iyi şeyler, ihanetinden önceki dostluğumuzu anımsadık. Fellius

Arulius hakkında aileden olduğunu bilecek kadar çok şey biliyor ama ona gerçekten ne olduğu ve neden olduğu hakkında konuşmadık.

"Evet, Arulius artık burada değil... ama bu artık geçmişte kaldı. Şehri onarıyoruz, böylece bir gün kaleyi de göreceksin. Merak etme."

Marley kaşlarını çatıyor ve yere bakarak, "Keşke Arulius gitmek zorunda kalmasaydı," diyor. İri kahverengi gözlerinde hüznün var. Onlara öldüğünü açıkça söylemedik. Ya da gittiğini. Ya da hiçbir zaman gerçekten bir tanrı ya da bu alemde yürümesi gereken bir varlık olmadığını... ama Marley beni acı çektiğimi anlayacak kadar iyi tanıyor. Elodie'yi kaybettiğimizden beri kalbimde hiç bu kadar keder olmamıştı.

"Biliyorum. Ben de," diye ısııyorum ve gözlerimi ileriye dikiyorum, gözleriyle karşılaşsam soğukkanlılığımı kaybedeceğimden endişeleniyorum.

"Burada yırtık var!" Kol kolunu havada sallayarak bağırıyor. Fildişi kanatlı Eostrix, Willow, onun yanında kollarını kavuşturmuş duruyor ve bizi gördüğüne pek de sevinmiş görünmüyor. Kol dışında hiç kimseye gülümser mi?

Moro ve Bruno, üzerinde kumaş bir gölgelik bulunan bir masadan başlarını kaldırırlar. Elodie ve Rune Margo'dan atlayıp onları selamlarlar. Greysil ve Naminé kalacakları kulübeye doğru ilerlerler.

Kardeşiyle el ele tutuşan Rune'un gülümsemesi samimi. Hollow Grove'daki o günden sonra Kol'un yanında her zaman temkinli olacağım ama Violet denen zehir şehirden temizlendiğinden beri Kol da dahil olmak üzere tüm şehir sakinlerinin aklı başına gelmiş gibi görünüyor.

Elodie ve Rune, Kol'a yeniden inşada işlerin nasıl gittiğini kontrol ederken ben de Hollow'larla takılıyorum. Bu noktada işler hâlâ yeni yeni toparlanıyor gibi görünüyor ama sohbete katılacak kadar umurumda değil. Beni daha sonra bilgilendireceklerinden eminim.

Tanrım, şu anda bir fincan kahve için neler yapmazdım.

Hâlâ sağlam olan kuzey bölgelerine doğru bakıyor, sevdiğim dükkânlardan bazılarının yıkımdan kurtulup kurtulmadığını merak ediyorum. Belki tanrıçamızı şehirde küçük bir gezintiye ikna edebilirim.

Çocuklara öğle yemeği sözü verdim.

Birkaç dakika sonra Elodie tepeden tırıs bana doğru geliyor, elimi tutup nefesimi çalarken gülümsemesi dokunduğu her şeyi aydınlatıyor. Koyu renk saçları sırtına kadar iniyor ve bej rengi boynuzları en az üç santim uzunluğunda.

"Sence şimdi kafeye gizlice gidebilir miyiz?" diyor sırtarak, Rune ve Kol'a dönüp onu duymadıklarından emin olmak için bakıyor.

Tanrılara şükürler olsun. Gülümsüyorum ve fısıldıyorum, "Geçen kış seni kovaladığım yer mi? Ama Greysil artık orayı işletmiyor, kapanmış olabilir."

Omuz silkiyor. "Gidip öğrenelim."

Dönüp iki çocuğu inceledim. Aç görünüyorlardı. "Siz ikiniz aç mısınız?"

İkisi de aynı anda "Evet!" diyor. Kafenin açık olmaması ihtimaline karşı onları umutlandırmak istemiyorum ama tüh, çok geç.

Elodie ve ben yürümeye devam ederken ikisi de kafeye doğru koşmaya başladılar. Artık onunla yalnız kalabildiğim pek sık olmuyor. North'un uyanmasını beklerken hayatlarımız yorucu işlerle dolup taşıyor ki bu da görünüşe göre artık çok yakın.

Artık sürekli bir bekleme duygusu içinde yaşamadığımız için mutluyum. Yakında gelecek. Kazansak da kaybetsek de en azından bu iş bitmiş olacak.

Bir kolumu Elodie'ye doluyor ve onu kendime çekiyorum. Onun çam kokusu duyularımı dolduruyor ve üzerime bir huzur dalgası çöküyor. O neredeyse ben de evimdeyim. Caziel artık diyarlardaki yerimi bulacağım yer değil, tek arzum onun yanında olmak. Eski kulübem zaten kitaplardan başka bir şeyle dolu değil. Belki de tatil evimiz olarak hizmet edebilir.

Dreadiuslar ve Eostrixler birlikte çalışarak sokakları daha büyük enkazlardan temizliyor. şehrin birkaç blok ötesinde bile ortalık hâlâ karışık. Yosun Serçeleri, farklı tonlarda yeşil yosun toplarıyla, daha kkk p kovalarını dış duvara taşıyor. Acaba Violet burada bir yerlerde yardım ediyor mu? Bugün Moro'ya eşlik edeceğini sanıyordum ama Bruno'yla adırdıydı. Belki de Kastian'la malikanede takılıyordur.

"Yani Violet'in yaptığı her şeyi bir kenara mı atıyoruz? Arkadaşlık açısından ne durumdasınız? Onunla konuşurken doğru tavrı takındığımdan emin olmak istiyorum," diyorum şakacı bir tonda.

Elodie esprilerim karşısında i geçiriyor. "Onun yaptıklarını kimsenin unutacağını sanmıyorum. Ama içinde bulunduğumuz karmaşa için suçlanacak tek tanrı o değil." Kaşlarımı kaldırıyorum. North'la olan geçmişinden bahsediyor olmalı. Hepimize açıkladıktan sonra şimdi kesinlikle daha mantıklı geliyor. Ama kendini suçlu hissetmesi düşüncesinden nefret ediyorum. North çılgına döndü. Sanırım onun yerinde olsaydık hepimiz aynısını yapardık.

"Doğru, ben de birkaç çimenliğe sıtım."

Gülmeye başlamadan önce gözleri şaşkınlıkla parlıyor, o kadar güzel bir ses ki, kendimi tutamayıp aptal gibi hissediyorum.

"Aslında ondan hoşlanıyorum - kitaplar ve benzeri şeyler gibi birçok benzer ilgi alanımız var."

Sırıttıyorum. "Hey, kitap kulübünü ilk ben başlattım. Kulbemdekileri hatırlıyor musun? O yüzden adını benim istediğim gibi koyuyoruz," diye şaka yapıyorum. Kollarını göğsüme sıkıca doluyor.

Kahkahalarla dolu güzel bir öğleden sonrayı hak ediyoruz.

T4

Kuzey

T Alia ve ben Nesbrim'in siyah kumları boyunca oturuyoruz. Cildinizi kireçli ve kuru hissettiren oniks tozundan oluşan bir çöl.

Burası uyandığımız yer.

Yarının küllerinden yaratıldığımız yer. *Onu* ilk gördüğüm yer.

Bu bir rüya mı? Önemli olmadığına karar vermeden önce sadece bir anlığına merak ediyorum.

Elimi onunkinin üzerine bastırıyorum. Çok uzun ve korkunç bir hayat oldu. Ona baktığımda göğsüm her zaman içime yerleştirdiği sıcaklıkla dolup taşıyor. Bana gülümsüyor ve yanağımı usulca okşuyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor ama sesi tuhaf bir şekilde uzak geliyor. Bir an eline bakıyorum ve sanki halüsinasyon görüyormuşum gibi bedeni kayboluyor. Gözlerim tekrar yüzüne kaydığında, o gitmişti.

Ve yine yalnızım.

Soğuk.

Neden rüyalarım hep soğuk oluyor?

Burada zihnim bulanıklaşıyor - her yönde kilometrelerce uzanan siyah kumlara ne kadar süre baktığımı hatırlayamıyorum. Bazen kalkıp yürüyorum ama hareket edip etmediğimi bile anlayamıyorum. Her bir adım bir öncekinden daha kahredici geliyor.

Bu yüzden oturuyorum. Ve bekledim.

Neyi beklediğimi bilmiyorum. Sanırım bir zamanlar hatırlamıştım ama uzun zamandır unuttum.

Arkamda bir şangırtı duyuyorum ve dönüyorum, ne beklediğimden pek emin değilim ama her şey katlandığım karanlık, soğuk hiçlikten iyidir.

Rüyam değişiyor ve etrafımdaki dünya değişiyor. Bir savaş alanına ışınlanıyorum. Cesetler yeri kırmızıya boyuyor ve birçok insan birbiriyle çarpışıyor. Tanrılar gibi güç kullanıyorlar ve birbirlerini acımasızca katlediyorlar. Ağır bir kan kokusu var; havayı uzun ölüm iplikleriyle sislendiriyor.

Buraya daha önce de gelmişim.

Öfke iliklerime kadar işliyor ve farkına varıyorum. Neden kafam bu kadar karışık? Kafam neden bu kadar karışık?

Zihnim unuttu ama bedenim hatırlıyor. Nefret ve öfke içimde bir savaş davulu gibi gümbürdüyor.

Kafamı tutup temizlemeye
çalışıyorum. Ben Kuzey'im, Savaş
Tanrısı... Yıkım Tanrısı.

Damarlarımdaki çağrıya cevap vermek için insan alemine indim. Birçok kez reddettiği çağrıya.
Hepsi reddetti.

Bu doğru.

Zihnim bulanık, ama bulanıklığın içinde kendimi yeniden bulmayı başarıyorum.

Hayal kırıklığına uğradım çünkü bu aslında bir tür anı. Bu anı kafamda o kadar çok yaşadım ki
ruhumu çürüttü.

Ve sırada ne olduğunu biliyorum.

Gözlerim yaklaşmakta olan Yaşam Tanrıçası'na takıldığında, içimi yakan nefret ateşiyle
dişlerimi sıkıyorum. Son nefesim sevgilimin önündeydi.

En iyi
arkadaşım. İlk
görüşüm. *Her
şeyim.*

"Talia, seni asla affetmeyeceğim," diye hırlıyorum. Beni terk etti, beni bir daha asla
uyanamayacağım bir ölüme gönderdi, sonsuzlukta tek başıma harcamak için.

Parlak aura bıçağını havanın kendisinden çekerken bal rengi gözleri keder ve hüznle doluyor.

"Biliyorum." Kelimeleri o kadar acı verici bir şekilde fısıldıyor ki kendi kalbim yerinden çıkacak gibi
oluyor.

"Bana ihanet ettin."

Bıçağı boynumu kesip temizliyor. Dünyanın düşüşünü izlerken hiçbir şey hissetmiyorum. Onun
ISSİZ gözleri ve gözyaşları son düşüncelerimi işkenceyle lekeliyor.

Nasıl yapabildin? Acıttıyor... Ölmekten daha çok acıttıyor, acıttıyor.

Gözlerim yavaşça açılıyor, sanki sadece uyukluyormuşum gibi.

Burası karanlık. Küçük odayı sadece birkaç mum aydınlatıyor.

Neredeyim ben? Hepsi bir rüya mıydı?

Elim içgüdüsel olarak yanıma kayıyor ve orada ikiz hançerimi buluyorum ve aptalca bir an için
bunun tanrılardan birinin bana oynadığı zalim bir oyun olduğuna, beni kâbuslarla lanetlediğine, sadece
başım dönmüş ve kafam karışmış bir şekilde uyandığıma inanıyorum.

Üzerinde yattığım taştan kayıyorum ve tanıdık bir merdiven bulana kadar bodrumda sendeliyorum.

Burası Cadence of Souls Malikanesi.

Saf rahatlama kalbimin sığ kuyularını dolduruyor. *Bu sadece bir rüyaydı. Alemlerin şeytanları için
uygun bir kabus.*

Fuayeye ulaşıyorum ve her şey hatırladığım gibi, beyaz duvarlar ve fayanslar, yere kadar sarkan
uzun siyah perdeler. Dudaklarım huzursuz bir gülümsemeye dönüşüyor. Rüyalarımda hiç
gülümsememiştım. Bir kere bile.

Tanrılara şükürler olsun. Tanrılara şükürler olsun, diye dua ediyorum kalbim hafiflerken ve
sırıtişım gözlerimden yaşlar dökülmesi için yalvarırken. Ben bir canavar değilim, tüm o iğrenç, kan
dondurucu eylemleri ben yapmadım.

"Talia?" Sesleniyorum, sesim kullanılmamaktan çatallaşmış.

Elimi boğazıma götürürken uzak köşedeki duvarda bir ayna fark ediyorum. Ona doğru yürüyorum
ve kendimi inceliyorum. Bu gerçekten benim. Koyu renk saçlarım, dinlenmekten dağılmış. Beyaz
boynuzlar ve lapis lazuli kadar koyu mavi gözlerim.

Güldüğümde dudaklarımı kapatmak zorunda kalıyorum çünkü bu his çok tuhaf.

"Rüyamda yüzyıllardır lanetlendiğimi gördüm. Bedenim bana ait. Talia beni terk etmedi." Olumlamları kendi kendime söylüyorum, hala damarlarımda dolaşan coşkuyla başım dönüyor.

Arkamdan kısa bir soluk kesiliyor ve Talia'yı ya da hizmetkârlardan birini bulmayı umarak dönüyorum. Gözlerim açılıyor ve gülümsemem biraz soluyor.

"Borvon?" Onu içeri aldım. Bu kesinlikle o, ama bana taşlaşmış bir dehşetle dolu gözlerle bakıyor. "Talia nerede?" Garip tavrını görmezden gelmeyi seçerek soruyorum ve neşeyle gülümsemeye devam ediyorum. Bu değerli anda hiçbir şey ruh halimi bozamazdı.

Tereddütlü bir adım geri atıyor, kelimelerini bulamıyor, öyle görünüyor ki, beni sarsamadığı bir dehşetle incelerken.

Kaşlarımı çatıyorum ve ona birkaç adım daha yaklaşıyorum. "Borvon, sorun ne? Talia'ya bir şey mi oldu? Nerede o?" Kabusun zehri tekrar kanıma karışırken göğsüm sıkışıyor. Sevgili tanrıçama bir şey olduğu korkusu tenimi ürpertiyor.

"Kuzey... Ben-" Duraklıyor ve başını sallıyor, inanmadığım sıkı bir gülümsemeyi zorluyor. "Şu anda dışarıda, ama yürüyüş için bana katılmalısın. Bir süredir uyuyorsun." Sesi alçak, sessiz, sanki yakınlardaki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi.

Bir şeyler yolunda değil... Malikânenin kapısından çıkarken onu yavaşça takip ediyorum. Ağaçlar hatırladığım gibi, yapraklarla ve kırlardaki çiçeklerle dolu.

Benim gibi bir tanrı için uygun olmayan bir yer.

Borvon ormana doğru yöneliyor ama ayaklarım konağın alt basamaklarında duruyor.

İğne gibi bir acı beynime batıyor, rüyalarımın belki de benim gerçeğim olduğunu fark edene kadar bir hastalık gibi yayılıyor. Bir gemiye bindiğime, altın bir tanrıyla savaştığıma, onun beni bir ruh lanetine hapsettiğine dair bulanık anılar zihnimde kıyıya vuruyor.

Bu gerçek, değil mi?

Zalim ve çürümüş olduğunuzu bilmenin karanlığı ruhunuzu hasta eder. Sahip olduğunuz tüm ışığı emer ve onu karanlık bir umutsuzluğa dönüştürür.

Bu doğru, ben diyarların harabesiyim.

Herkes tarafından hor görüldüm ve karanlık, hasarlı kalbim yüzünden lanetlendim.

Emin olmanın tek bir yolu var. Ellerimi iki yanımda yumrukluyorum, bu kaderin farklı yazılmasını diliyorum. *Lütfen arkanı dönme. Lütfen bu bir yalan olsun.*

"Kastian."

Donup kalıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, geniş gözleri korkuyla titriyor. Yumrukları titriyor ve aramızdaki hava benim siyah umutsuzluk elektriğimle kıvılcımlanıyor.

Sinsi, çarpık bir gülümseme dudaklarımı kıvırıyor. Auramın çatırtısı damarlarımda dalgalanıyor.

Damarlarımda. Öyle olsun.

Gözlerimden yaşlar akıyor, çünkü bu kaderi istemiyorum. Sonra alemler kötü niyetli öfkemin altında titriyor.

T5

Kastian

T Kuzey'in gözleri koyu maviden akik siyahına dönerken yer sarsılıyor. Nefeslerim hızlanıyor ve kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor. Elodie'ye sıkıntı göndermemek için bağı sessize alıyorum.

Ya ben burada öleceğim ya da o. Arada bir şey olacağından şüpheliyim.

North kemerinden altın hançerini çıkarır ve hançer siyah aurasıyla birlikte uzar, uzun ve ölümcüldür. Nefretin mavi titreşimleri soğuk bir ateş gibi uçlarından kırışıyor.

"Kuzey, sana zarar gelmesini istemiyoruz. Bunca zamandır uyanmanı bekliyorduk. Lütfen, en azından beni dinle eski dostum," diye yalvarıyorum ona.

Sıkılı çenesi gevşiyor ama kötü niyetli gözleri hâlâ ölümcül bir bakışla beni süzüyor.

"Söyle o zaman. Bir önemi olmayacak ama yine de bana yalvarışını duyacağım." North'un sesi karanlık, nerede ve *ne zaman olduğunu* fark etmeden önceki haliyle tezat oluşturuyor.

Ona doğru birkaç kararsız adım atıyorum. Aurası o kadar ürkütücü ki, bedenim yaptığım her harekete karşı savaşıyor. İfadesi bir yozlaşma maskesi, kıpırdamıyor ve duruşunda kararlı. Tanrım, neden denediğimi bile bilmiyorum. Ama başka ne seçeneğimiz var ki?

"Ölümünde Talia'ya yardım ettiğim için özür dilerim. Seni lanetlediğimiz ve diyarlardaki amacını yasakladığımız için üzgünüm. Yaptığımız hataları kabullenmeye başladık. Lütfen, Yarın'daki herkesin iyiliği için, lütfen bize geri dön." Uzandım ve elimi omzuna sıkıca koydum. Etinin altında titreşen gücü kollarımda tüylerimi diken diken ediyor ama elimi bırakmıyorum. "Lütfen kardeşim, tövbe etmek için yüzyıllar harcayacağım. Ritim içinde olalım."

Kuzey bana sessizce bakıyor. Gözleri yüzümde yalan ya da hile arıyor ve bulamayınca ifadesi biraz yumuşuyor. Kaşlarını çatarak dudaklarını büküyor. "Biliyor musun, her zaman gerçek kardeşler olabilmeyi diledim. Mutlu olmak istedim, bunu her şeyden çok arzuladım... ve bunu bir kez yaşadım. Sadece Talia ve ben varken, her şeye sahiptik. Bana bir canavarmışım gibi bakmadı ve beni dünyadan saklamaya çalışmadı. Ama sen ortaya çıktıktan sonra, bunların hepsi değişti."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve kolumu omzundan zorla çekerken gözlerindeki nefret geri dönüyor.

"Seninle daha iyi uyum sağladı, bu mantıklı. Ama kalbim kurtlara terk edildi. Siz ikiniz o çekilmez Yönetici Tanrıça ile Nesbrim'i inşa ettiniz. *Ve her şey. Gitti. Daha da kötüsü.* Gittikçe

Daha da kötüsü. Ve kimse umursamadı. Senin umurunda değildi. Talia'nın değil. Hiç kimse." İkincisini söylerken sesi yükseliyor ve yumruğu bıçağının etrafında sıkılıyor. "Şimdi her şeyin farklı olacağını mı sanıyorsun? Neden, bana *ihtiyacın* olduğu için mi? *Sana* ihtiyacım olduğunda hangi cehennemdeydin?" Beni geri itiyor ve yüzünü buruşturuyor.

Sendeleyerek geri çekiliyorum ve kılıcımı isteksizce çağırıyorum. Kalbim göğsümde su katılmamış bir korkuyla çarpıyor. Bunu yapmak istemiyorum. Eski dostumla, kardeşimle dövüşmek istemiyorum. "Özür dilerim Kuzey. Lütfen sana göstermediğimiz merhameti bize göster." Başımı ona doğru eğdim. Başka ne yapabilirim bilmiyorum, onu tek başıma yenemem.

"Başını kaldır ve onurlu bir şekilde öl, Ölüm Tanrısı."

İrkiliyorum ve ayaklarının yerden kesildiğini duyduğumda öne doğru sıçırıyorum ve hınzırca kesişinden kaçmak için yuvarlanıyorum. Bıçağının ucu boynuzumun ucuna saplanıyor ve birkaç tüyümü kesiyor.

"En azından son karşılaşmamızdan bu yana birkaç şey öğrenmişsin," diye bağılıyor ikinci dövüş duruşunu alıp bana doğru tekrar hamle yaparken.

Hızla ayağa kalkıyorum ve onun kılıcına kendi kılıcımınla karşılık veriyorum. Gücümüzün çarpışması kemiklerimi titretiyor, dişlerimi kenetliyor. Kuzey'in sırtışı geniş ve uğursuz, kılıçlarımızın üzerine eğilip yüzüme yaklaşıyor. Öfkesi havayı kalınlaştırıyor. Arkaya kaymış saçları dağınık ve birkaç teli alnına doğru sarkıyor.

"Kendine hizmet eden bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Hırlıyorum ve dişlerimi gösteriyorum, yan tarafını derinlemesine kesmeden önce onu bir adım geri itmek için kollarımı aşağı itiyorum.

Kuzey inliyor ve yan tarafından kan fışkırırken bir psikopat gibi gülmeye başlıyor. Gözlerinden kırmızı yaşlar dökülmeye başlıyor ve ağlıyormuş gibi görünüyor. Dreadius'ların bu şekilde iyileştiğini biliyorum ama izlemesi çirkin bir şey. Kan çenesinden aşağı damlıyor ve gövdesini kaplıyor.

"Acıyı özledim - kendi bedenimde olmak çok daha iyi. Acıtmak. Acıtıyor. *Her yerim acıyor.*" Göğsünü tutarak titrek bir şekilde gülüyor ve ben bu gözyaşlarının kaçının iyileşmek için olduğunu merak ediyorum. Aniden duruyor, elini yüzüne götürüyor, kanın içinden geçiriyor ve dağınık saçlarını düzeltmek için kullanıyor.

Kara kılıcımınla ona defalarca vuruyorum, sadece et yaraları açabiliyorum, hiçbiri kemiklerini kırmıyor ya da onu dizlerinin üzerine çökertmiyor. Kanı elbiselerini ıslatırken sadece gülüyor.

"Kastian!" Violet malikaneden bana doğru koşarken çığlık atıyor. Elini Savaş Tanrısı'na doğru uzatıyor ve Kuzey, onu çevreleyen büyük kristal oluşumuna tanık olmak için tam zamanında başını ona doğru çeviriyor.

Violet onun yanından hızla geçip kollarımdan tutuyor ve beni de yanına çekerek koşmaya başlıyor. Kırmızı gözleri korkuyla parlıyor. "Diğerlerini uyarmalıyız!" diye tıslıyor, umutsuzca bana bakıyor.

"Onu doğruca onlara götüreceğiz," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Zihnim çılgın düşünceler ve panikle dolup taşıyor.

Violet başını sallıyor. "Başka seçeneğimiz yok," diye bağılıyor koruluğumun yaprakları doğal olmayan bir rüzgârla şiddetle dalgalanırken. Arkama bakmaya cesaret ediyorum ve North'un etrafındaki kristali sanki hiçbir şey değilmiş gibi paramparça ettiğini görüyorum.

"Siktir!" Homurdanıyorum ve onu kollarımın arasına alıp olabildiğince hızlı havalanıyorum. Kanatlarım aceleyle çırpınıyor ve havalanıyoruz, ormanın gölgesini yararak açık gökyüzüne çıkıyoruz. Dallar kırılıyor ve kıymıklar kanatlarıma batıyor.

"Benden kaçamazsın!" Kuzey aşağıdan bağılıyor. Kanım kulaklarımdan o kadar düzensiz akıyor ki, çenemi tutup beni ona bakmaya zorlayana kadar Violet'in çığlıklarını duymuyorum.

"Vuruldu!" diyor tekrar tekrar, ta ki gözlerim bir aura kılıcının siyah ucunun göğsümü deldiği yere kayana kadar. Kanatlarım titriyor, sonra ölümcül bir yükseklikten yere doğru düşüyoruz.

Aramızdaki bağı susturma yeteneğim ortadan kalkıyor ve acı Elodie'ye kadar ulaşıyor. Keşke

Rune'un dövme aracılığıyla yapabildiği gibi onunla konuşabilir, ama bu korku ve acının ne anlama geldiğini kesin olarak bileceğinden hiç şüphem yok.

Violet bileğimi sıkıca kavıyor ve gözlerinde cesur bir ateş yanıyor. "Burada ölmüyoruz, Ölüm Tanrısı, bana tutun," diye ısıyor beni bırakırken ve iki elini önüne koyup hızla yaklaşan ormana bakıyor.

Dediğini yapıyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Yüce Leydi'nin teni eflatun rengine parlıyor ve ellerinden ametist bir güç dalgası fişkırıyor, ağaç tepelerine çarpıyor ve sanki uzayın kendisi ayrılmış gibi koyu mor bir delik yaratıyor.

Bir Gremitie portalı.

Kanatlarımı sıkıştırıyorum, böylece portal girişine doğru daha hızlı düşüyoruz. Kuzey düşüşümüzü izliyor ve onun portalını da görüyor.

"Sen bir dahisin Violet, o bizi takip etmeden önce kapıyı arkamızdan kapatabilir misin?"

Dişleri o kadar sert gıcırıyor ki, birbirlerine çarpıştıklarını duyuyorum. Bunun gibi geçici bir geçidi açık tutmak için çok fazla aura gerekir, Violet kadar güçlü bir tanrıça için bile.

"Deneyeceğim!"

Delikten içeri düşüyoruz ve tüm rüzgar ve ağır hava bir nefesle yok oluyor. Gökyüzü burada kırmızı değil ve şehrin tanıdık kokusu duyularımı dolduruyor. Unlu mamuller ve kahve, yaklaşmakta olan cehennemi yıkımı henüz bilmeyenlerin neşeli sohbetleri.

Kaldırım taşlarından gökyüzüne doğru ilerlerken Violet ayaklarının üzerine düşüyor. Ben ise ne yapacağımı şaşırdım ve yan tarafıma devrildim.

Vatandaşlar kanlar içindeki bedenimi görünce nefes nefese kaldılar ve mırıltılar hızla sokağa yayıldı. Yaralandığımı neredeyse unutmuştum çünkü tüm vücudum uyuşmuştu.

"Kapat şunu!" Bağırıyorum. "Violet, kapat şunu!"

Ellerini birbirine vurur ve portal göz açıp kapayıncaya kadar kapanır.

Derin, sakın bir nefes alıyorum ve dudaklarımda rahatlamış bir gülümsemenin belirmesine izin veriyorum. "Tanrıya şükür-" Violet'in gözleri titreyerek arkamdaki iğrenç bir şeye bakarken duraklıyorum.

Başımı arkaya eğiyorum. Kana bulanmış giysiler içindeki Savaş Tanrısı soğuk ve zalim bir sırıtışla arkamda duruyor.

TW

Elodie

Marley her bir kulağına çıtır çıtır pişmiş birer ekmek lokması tutuyor. Hamur işleri üçgen şeklindedir ve kulaklarına Wren'inkiler gibi sivri bir görünüm verir.

Fellius gülerek başını geriye atıyor ve Wren'in kaşları her geçen saniye daha da çatılıyor. Gülüşümü sandviçimden bir ısırlıkla bastırmaya çalışıyorum.

"Fellius, neden gülüyorsun? Tıpkı bir selvi gibi sivri kulakların var," diye homurdanıyor Wren ama genç tanrı hiç aldırıyor gibi görünüyor. Sıcak kahve fincanımı dudaklarıma götürüyorum, en sevdiğim içeceğin acı kokusunu içime çekerken buhar kıvrılıyor.

Bugün *büyülü* bir gündü.

Keşke Kastian da Nesbrim'de bize katılabilseydi ama malikanede kalmakta ısrar etti. Uyuyan tanrının başında nöbet tutmak için birimizin sürekli orada kalması muhtemelen akıllıca olur. Özellikle de Bruno, Arulius'un ruh laneti azalmaya başladığına göre bir ay içinde uyanacağını düşündüğü için.

Arulius'un son anları her gece rüyalarımda beni karşılıyor. Güzel ve unutulmamış; onu kaybetmenin acısını zamanın sonuna kadar yaşayacağım.

Dehşet midemde dönüp duruyor ve çocuklarla geçireceğimiz son günü mahvetmek istemediğim için bu düşünceden sıyrılıyorum.

Aşk asla ölmez, onu ne kadar yok etmeye çalışırsanız çalışın. Küçük parçaları sonsuza dek kalplerimizin duvarlarına gömülü kalır.

Gömleğimi kalbimin üzerine bastırıyorum. *Arulius nerede olursa olsun bana rehberlik eder. Çünkü o gerçektir. Yağmur onun güzel tenini öptü, güneş onu yine de ısıttı. Gülüşü sonsuza dek aklımdan çıkmayacak. En çok hoş karşıladığım ve değer verdiğim bir hayalet.*

Yeni kafe sahibi masamıza uğrayıp içkilerimizi dolduruyor ve "Tanrım, bu ikisi çok sevimli!" diye mırıldanırken çocukların yanaklarını sıkıyor. Başının üstündeki zümrüt yeşili yosun toplarının içinde küçük çiçekler var ve gülümsemesi sıcacık.

Wren gözlerini kısar. "Gerçekten mi? Onlar bela, işte bu kadar," diye homurdanıyor ama sırtıyor. Yosun Serçesi güler ve diğer masalara doğru yürür.

Esprilerini paylaşmadığımda, çocuklar ruh halimin değiştiğini anlıyor ve gülmeyi kesiyorlar. Wren eğilip bana sorunun ne olduğunu sormak üzereyken göğsümde keskin bir ağrı hissediyorum.

Kastian'ın *bir* sorunu var.

Kalbim hızla çarpıyor ve alnımdan boncuk boncuk ter akıyor.

"Aman Tanrım." Boğazım düğümleniyor ve kanım donuyor. Wren kollarımdan tutup beni biraz sarsıyor, bir şeyler bağıyor ama çınlayan kulaklarımdan boğuk sesler geliyor. Dudaklarım aralanıyor ve genişleyen gözlerle "*Uyandı*" diye fısıldıyorum.

Wren'in göz bebekleri büyüyor. Paniği elle tutulur hale geldi. Yumruğunu masaya vuruyor, yemek ve kahve tabaklarımız etrafa saçılıyor ve "Yere yatın!" diye bağıyor.

Dikenleri yerden ve duvarlardan fışkıran kızgın yılanlar gibi kıllanıyor ve bizi siyah, zehirli bir sarmaşık ve diken yumağının içine hapsediyor. Her bir sarmaşık bacaklarımdan daha kalın ve koyu yeşil bir aura damlatıyor. Wren beni ve çocukları koruyucu bir şekilde kollarıyla sararken kafe sanki bir rüzgârla yeryüzünden silinmiş gibi yıkılıyor.

Beyaz gürültü kulaklarımı tırmalıyor ve başım durmaksızın çarpıyor.

Çocuklar aramıza sıkıca sıkışmış durumda ve kuzu gibi sessizler.

Bu olay karşısında yaşadığım ilk şok geçiyor ve damarlarıma tarif edilemez miktarda aura dolunca dişlerimi sıkıp kaşlarımı çatıyorum.

Ne pahasına olursa olsun Kuzey'i durduracağım.

Şiddetli rüzgârın sesi kesiliyor ve hava birkaç dakikalığına ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. "Wren, çocukları buradan götür," diyorum onun derin kehribar gözlerine bakarken.

İsteksizlik ve endişe o ateşli mücevherlerinde parlıyor ama başını sallayıp çocukları iki koluna alıyor ve dikenli kalkanını indiriyor. Onları güvenli bir yere götürmesini izlemek için bir saniye bile ayırmıyorum. Cypress'ime onları zarar görmekten koruyacağı konusunda güveniyorum.

Gözlerim şeytanın kendisiyle kilitlendi.

Kuzey, eskiden kafeye giden arnavut kaldırımli sokağın tam ortasında duruyor. Şimdi neredeyse iki bloklu bir alan tamamen yok olmuş durumda. Soğuk öfke kalbimi kemiriyor. Patlamada kaybolan ruhlar yükseliyor, herkes için görünmezler ama ben onları görüyorum.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek bir elimi gökyüzüne uzatıyorum ve gökyüzünden bir halat çeker gibi aşağı çekiyorum. Ruhlarının her biri doğrudan bedenlerine geri itiliyor. Ruhlarını etlerine geri dikmek için gereken gücün hacmi karşısında çenemi esnetiyorum.

North'un gülümsemesi seğiriyor.

Bir zamanlar en yakın arkadaşım, en samimi sevgilim, ilk sevgili tanrım olarak tanıdığım adam, kıpkırmızı ve auranın sarmal siyah tozuna karşı hınzırca duruyor. Oniks rengi saçları kana bulanmış ve kıyafeti tamamen kırmızıya bulanmış. Dreadius'un gözyaşlarından yüzüne taze kan bulaşmış ve o lanet olası, hain sırtış dudaklarını kaplamış.

Öfkesi benimkiyle eşleşiyor ama kaybedecek daha çok şeyim

var. "Bir kez daha bu yolu seçtiğini görmek beni üzdü, Kuzey."

Sırtışı derinleşiyor ve bakışları uğursuz bir dileğe dönüşüyor; diyarlara daha fazla kan ve acı getirilmesini diliyor. Benim üzerime getirilecek.

"Elodie, Talia, benim *küçük tatlı kuzum*. Başımı kesemezsin, bana *ihanet* edemezsin ve her şeyin yoluna girmesini bekleyemezsin. Yüzlerce yıldır seni ve senin kanlı elini hayal ederek uyudum." Bana doğru yürürken zehirli bir şekilde tükürüyor. Attığı her adım yeri sarsıyor. Kanım kaçmam için çılglık atıyor ama yerimde duruyorum.

Gücü etrafımızda dönerken saçlarım kirpiklere ayrılıyor. Burnu benimkinden bir nefes uzakta ve gözlerimiz kenetlenmiş durumda.

"Sen birlikte uyandığım Tanrı değilsin. Benim sevgili tanrım senin yaptıklarını *asla* yapmazdı. Şu dönüştüğün canavara bak, ikimizin de dönüştüğü canavara. Seçtiğin yol kalıcı bir yol değil."

Gözleri daha yumuşak bir kötü niyete dönüşmeden önce benimkileri düşmanca tutuyor.

"Ben de aynıyım. Sen beni sadece kötülüğümü görmek istemediğin için bir şişenin içinde tuttun."

Elini yanağıma götürüyor ve bana süslü bir şekilde dokunuyor. Buz gibi eli kollarımda tüylerimi diken diken ediyor ama gözlerindeki nazik karanlık kalbimi kırıyor.

Gelebilecekleri kadar yakışıklı. Keskin çene hattı ve acımasız bir gülümseme. Herkes için soğuk ama benim için sıcak. "Sen asla kötü biri olmadın, sevgilim. Bunlar kendine söylediğin yalanlar.

Seni tekrar öldüremem.

reddediyorum. Bu yüzden sana yalvarıyorum, lütfen bu anlamsız kan dökmeyi durdur." Elimi yüksek elmacık kemiklerine bastırarak ona yalvarıyorum.

Çenemi yukarı kaldırıyor, böylece doğrudan ruhumun derinliklerine bakıyor. Odun ve kül kokusu, dumanın alevi takip etmesi gibi içime doluyor.

Gözleri kasvetli ve aurasının yarattığı şiddetli rüzgâr kesiliyor. Enkaz yanıyor ve hikayemizin yanan sayfaları gibi etrafımıza düşüyor.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye fısıldıyor üzüntüyle.

"Rune anlıyor... Anlamama yardım etti. Ritmi sonsuza dek çalıştırabiliriz." Ses tonum çaresiz. "Sen olmayı *seçtiğin* kişisin. Kalbinin kurtarılmaya değer olduğunu biliyorum. Sana ihtiyacımız var. *Benim* sana ihtiyacım var."

Koyu renk gözleri donuk, yalvarışlarımdan etkilenmiyor.

"Kurtarılmaya değer her parçamdan vazgeçtim, tatlı kuzum." Kulağımı okşuyor ama diğer eli arkasına uzanıyor. Altın hançerini çıkarırken aşağı bakıyorum. Benim acı çeken bıçağımın ikizi. "Şimdi ölümün soğuk pençesini hissetme ve benim senden nefret ettiğim kadar sen de benden nefret etme zamanı."

Gözlerimi kapatıyorum. Asla geri gelmeyecek. Denizdeki bir şişe gibi kayboldu, asla bulunamayacak.

Bu adamı sarsabilecek hiçbir sevgi eylemi yoktur.

North soğuk bıçağı göğsüme bastırırken "Pekâlâ," diye fısıldıyorum. Metalin tenimdeki sızısı kemiklerimi ürpertiyor.

Güzel dudaklarını benimkilere doğru indirirken sırtıyor - kasvetli geçmişten gelen hain bir öpücük.

Savaş ceketinin yakasını kavriyorum, onu daha sert çekiyorum ve son öpüşmemiz olacakmış gibi öpüyorum. Her iki elim de boynunun karşı tarafında olacak şekilde kollarımı kavuşturuyorum. Öpücükten uzaklaşıyor ve bana sinsi bir gülümseme veriyor. Güneşin parlak ışıyla yanan kılıçlar gibi uzun altın aura bıçaklarımı çağırıyorum.

Onu ölümcül şekilde yaralamak amacıyla çapraz bıçak darbesi indirdiğimde Kuzey geriye doğru eğiliyor. Ölümcül darbemden kaçıp geriye doğru sıçrarken boğazının yumuşak etini zorlukla sıyrıyorum. Uğursuz rüzgârı ve nefret dolu aurası bir anda etrafımızda kabaran bir fırtına gibi esmeye başlıyor.

"Bu pis bir numaraydı." Manik bir şekilde gülüyor, karanlık savaş aurasıyla ikiz hançerini uzatıyor ve başparmağını boynundaki kesiğin üzerinde gezdirerek kanı yalıyor.

Bir saniye daha kaybetmeyeceğim. Kanatlarım esniyor ve sadece çaresizliğin başarabileceği bir hızla süzülürken hava benimle birlikte akıyor gibi görünüyor. Kollarım senkronize oluyor ve oniks kılıcına çifte darbe indirirken havada dönüyorum.

Ayaklarımızın altındaki zemin, çarpışan gücümüzün artçı sarsıntılarıyla titriyor, yankıları kemiklerimi titretiyor ve içime acı veriyor.

"Fena değil, Elodie." Kılıcıyla beni geri fırlatırken alay ediyor. Ona karşı daha iyi bir aç elde etmek için daha yükseğe uçuyorum. North'un doğal Dreadius bedeninde kanatları yok ama bu onu aurasından kendi kanatlarını yapmaktan alıkoymuyor. O her zaman çok zekiymiş.

Siyah yarasa kanatlarının gölgelerin arasından çıkıp onu yerden kaldırarak gözlerinde cinayet

ışılıtlarıyla bana doğru getirişini izlerken kalbimdeki tüm boşluklar dehşetle doluyor.

Önümdeki taşlardan kıpkırmızı bir ateş duvarı fişkırıyor ve benimle Kuzey'in arasını kesiyor. Alevler gökyüzünü şiddetle yalıyor ve Kuzey ateşle kafa kafaya çarpışırken tıslıyor.

"Rune!" Bağırıyorum ve onun yanına uçuyorum. Beni o kadar sıkı kucaklıyor ki bir an için nefesim kesiliyor.

"Seni kaybettiğimi sandım" diye ağlıyor ve iyi olduğumdan emin olmak için saçlarımı yüzümden çekerek beni geri çekiyor. Kırmızı gözleri çılgınca ve korku dolu. "Kaçmalıyız. Hazır değiliz. Hazır değildik." Aceleyle konuşuyor, ses tonuna korku karışmış.

"Rune. Kaçamayız-"

"Seni kaybetmeyeceğim, yavrum." Çenesini esnetiyor ve neredeyse yalvarırcasına kollarımı kavırıyor.

"Bir yere gitmiyorum." Gözlerimi dağılmakta olan ateş duvarına çeviriyorum. "Bırak bunu ben halledeyim. Moro ve diğerlerini getirin," diyorum altın aura kılıçlarımı bir kez daha çekerken.

Bir an tereddüt eder ama sonra kendini toparlar. "Senin yanından ayrılmayacağım. Şimdi değil, *asla*." Gücü etrafını sarıyor ve teninde dans ediyor. Rune'un dövmeleleri parlak kırmızı ışıkla aydınlanıyor ve alevlerle kavruluyor.

Ona başımı sallıyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum ve auralarımız birbirine karışıyor. Kırmızı dövmeleleri koluma doğru ilerliyor ve tenimi sararak her iki kolumu da kaplıyor. Sıcaklığı içime onun gücünden taze bir dalga gönderiyor.

Onun gözleri de benimkilerle aynı farkındalıkla parıldıyor: biz birbirimize bağlıyız.

Biz biriz. "Hadi onu sikelim," diye homurdanıyor ve kalbim adrenaline göğsümde çılgınca atıyor.

Karanlık bir güç yayı ateşi keser ve Rune'un büyü duvarı yıkanıp gider. North yanağında sadece birkaç sıyrıkla ayakta durur; tüm ihtişamıyla görülmeye değer bir dehşettir.

"Rune, endişelenme. Seni de onunla birlikte toprağa gömeceğim." North bıçaklarından birini bir şimşek çakması kadar hızlı bir şekilde kardaki değerli kan damlasına doğru fırlatıyor ve Rune'un omzundan kan fişkırıyor.

Kuzeye hücum ediyorum ve kendi aura yaylarımdan birini ona doğru fırlatırken haykırıyorum. Beklediğim kadar kolay bir şekilde kaçtı. Hareketini takip ediyorum ve altın kılıcımı böğrüne saplıyorum.

"Seni lanet orospu." North gülüyor ve yumruğunun tersiyle yanağıma vuruyor, bunun gücüyle vücudum molozların arasında yuvarlanıyor, ancak sırtım bir binanın duvarına çarptığında duruyorum.

Ben öksürürken kucağıma kan sıçırıyor. Hava ciğerlerimden kaçıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Bu sadece bir vuruştur... Onu nasıl durduracağız?

Korku ve umutsuzluk kalbimde kabarıyor.

Dövüşürken North ve Rune'un bulanık formlarına bakıyorum, her darbe havada dalgalanan güç dalgaları gönderiyor. Rune'un kollarından biri yanında gevşek bir şekilde duruyor ama acımasızca dövüşüyor.

Solumdan ayak sesleri hızla bana yaklaşıyor ve tanıdık yüzler beliriyor. Violet, Moro ve Bruno yanımda diz çökmüş, Kol ve Willow da onların üzerinde duruyor.

"Tanrılar yardımcımız olsun," diye mırıldanıyor Kol, sesi Rune kadar korkmuş geliyordu.

Violet yüzüme sert bir tokat atıyor ve görüşüm açılıyor, odağım geri geliyor. "Elodie, bizimle kal," diye tıslıyor ve Bruno'nun elinden bir bıçak alıp kolunu kesiyor. Gözlerinde vahşi bir parıltıyla bana doğru tutarken kolundan kan damlıyor. "İç."

Kolunu tutuyorum ve kanını kabul ediyorum. Bir Gremitie'nin tadı havadar, Dreadius ya da Eostrix kanından çok farklı. Aurası güçlü ve içimden akarak iç yaralarımı hızla iyileştiriyor.

Bruno bıçağı Violet'ten geri alıyor ve görebilmem için havaya kaldırıyor.

Gözlerim açılıyor ve kolunu dudaklarımdan indiriyorum. "Benim altın ikiz hançerim."

Yaratıcı başını sallar ve yüzü asıktır. Cildinde toz ve çizikler var. Giysileri Kuzey'in getirdiği kaos fırtınası yüzünden kirlenmiş.

Rune, Kuzey'le acımasızca savaşıırken haykırıyor. Savaş Tanrısı Dreadius'umu göğsünden tekmeleyip ölümcül darbesini indirmeye hazırlanırken kalbim duracak gibi oluyor. Kol ve Willow ona doğru koşarken bir saniye bile kaybetmiyorlar.

Kol kılıcını fırlatır ve Kuzey'in kılıcına vurarak onu Rune'un göğsüne inmesini engelleyecek kadar yana savurur.

"Yürü kardeşim!" Kol, Kuzey'i yere yatırırken bağılıyor.

Bruno çenemi kavlıyor ve gözlerimi kaostan uzaklaştırıyor. Kocaman gözlerle yüzüne bakıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefesimi tutmakta zorlanıyorum.

"Elodie. Bu hançeri almalısın." Bruno hançeri ellerime tutuşturuyor, parmaklarımı altın kabzanın üzerine kapatıyor. "North'u *durdurmalısın*. Eğer ikiz bıçakla kalbini delebilsen, onu sıfırlayabilirim." Dudaklarında acı dolu bir gülümseme beliriyor. "Yarattığım şeyi düzeltmeliyim. Onu ikna edebileceğimizi düşünmüştüm ama korkarım bunun ötesinde."

Elimdeki soğuk çeliğe bakıyorum ve onu sıkıca kavıyorum. Avucumun etini keserken acıdan kavruluyorum.

"Denedim... Dinlemedi." Elimde biriken kana bakıyorum. Kalbim ağırlaşıyor. Kuzey'in benimle birlikte çiçek tarlalarında yürüdüğü ve birlikte kurutmak için en sevdiklerimizi topladığı anılar düşünce denizimde yankılanıyor - yumuşak, şefkatli bakışları ve yıldızların altında paylaştığımız değerli öpücükler.

Violet önce Moro'ya sonra bana bakıyor. Ellerimi tutuyor ve getirdikleri sıcaklık beni şaşırtıyor.

Konuşurken onun kırmızı gözleriyle karşılaşıyorum. "O da benim bir zamanlar olduğum gibi kayıp... ama bildiğim bir şey varsa o da bir kalbin karanlıktan çıkarılabileceğidir. Lucius'u kendim görene kadar bir anlam verememiştim." Gözleri onunkilere kayıyor ve aralarındaki havaya acının yerleşmesini izliyorum. "Yaptığım şeylerle yüzleşemedim... ta ki yaptıklarımın bir hiç uğruna olduğunu anlayana kadar. Hiçten de az. Düzeltilemeyecek hatalar yaptım. Ama kendime bir gerekçesi olduğunu söyleyip durdum."

Ellerimi sıkıca kavıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Çünkü canavar, yani kötü adam olduğunuzda diğerlerinin ne yaptığını görmezsiniz. Sadece kendi acılarınızı ve sizden alınan şeyleri görürsünüz. *Onun* ikna edilebileceğine inanıyorum, sadece *Lucius*'unu bulmamız gerekiyor."

Tüm güçleriyle savaştan tanrılara bakıyorum. Kuzeye acımasızca saldırırken kanları kaldırım taşlarına dökülüyor.

"Ama ne olabilir ki?"

T7

Rune

KOl ve Willow sahip oldukları auranın her zerresiyle savaşıyorlar. Gözlerimden kan damlıyor, vücuduma hızla düşüyor ama yaralarım beni hâlâ yavaşlatıyor.

Lanet olsun. Ne yapmamız gerekiyor?

Kendi kanımdan oluşan bir su birikintisinin içinde oturuyorum, biraz gözyaşı, daha çok da henüz iyileşmemiş yaralarımın. Omzum zonkluyor ve dilim Nesbrim'in atmosferindeki katliamın metalik acısıyla ıslanmış durumda.

Kardeşim Kuzey'le kafa kafaya dövüşüyor; çok farklı güç seviyelerine sahip iki Dreadius. Kol'un Savaş Tanrısı karşısında hiç şansı yok ve yüzüne ve göğsüne sert darbeler almaya devam ederken içim içimi yiyor. North neredeyse hiç terlemiyor bile.

Willow, Kuzey'in sırtına konar ve kanatlarını parçalamaya çalışır ama işe yaramaz. Kanatlar sadece Kuzey'in aurasından oluştuğu için, Willow'un vuruşları kanatların içinden geçip gidiyor. Yeşil gözlerinde bir farkındalık belirir ve bunun yerine dişlerini Kuzey'in boynunun arkasına gömmeye karar verir.

Siyah kanı yere ve Kol'un gözlerine sıçrarken, Willow onu boğazını yakan bir zehir gibi tükürür. Elleri boynuna gider ve taşların üzerine düşer, nefes alamıyormuş gibi kıvrılır ve nefes nefese kalır.

"Benim gibi bir Savaş Tanrısı'nın kanını içemezsin, seni aptal." Kuzey kıkırdar ve Kol'u kör haldeyken tekmeleyerek yere düşürür.

Kendimi zorla ayağa kaldırıyorum ve kardeşime yönelik darbeyi ön kolumla engelliyorum. Kılıcının ağırlığıyla kemiklerim çatlıyor ama dayanıyorlar.

"*Rune*," diye inliyor Kol doğrulup dövüş pozisyonu alırken, gözleri hâlâ kapalı ve kapaklarına siyah kan bulaşmış. "Kaçabiliyorken kaç... Seni tekrar kaybetme düşüncesine katlanamam." Öksürüyor ve başını Kuzey'e doğru kaldırıyor.

Kör oldu, bu şekilde savaşamaz.

Aşağılık tanrı uğursuzca sırıtıyor, dişleri çıplak ve parlak. Sürekli Elodie'ye baktığı için bizden sıkılmış gibi görünüyor.

Willow'un bedeni yerde hareketsiz, gözleri kocaman ve gözyaşları yanaklarında kuruyor. Damarları derisinin altında simsiyah ve kötülük ağları gibi görünüyor.

O öldü.

Kolumdaki acı arttıkça panik boğazımda düğümleniyor. North bıçağına daha fazla ağırlık veriyor ve kemiklerim basınçla titriyor.

"Vazgeçmeyeceğim," diye ısııyorum, ayağa kalkıp Kuzey'in boğazını sıkıca kavrarken yüzümü buruşturuyorum. Savaş Tanrısı'nın gözleri şaşkınlıkla açılıyor ama nefes borusunu ezmeye çalıştığımda yerinden kıpırdamıyor.

"Pekâlâ, bu kadar oyun yeter," diyor North sıkıntıyla.

Elimi boğazından çekip koparıyor ve bedenimi öyle bir güçle fırlatıyor ki Elodie'yi gönderdiği gibi beni de molozların arasına yuvarlıyor. North'un kardeşimi kesişini izlerken kemiklerim kırılıyor ve kalbim biraz ölüyor. Çılgılığı tüylerimi diken diken ediyor ve engellenmiş bedenim tükenirken tüm umutlarım da tükeniyor.

Onu durdurabileceğimizi düşünmekle aptallık ettik.

T8

Elodie

Violet ve Moro iki yanımda duruyor. İkisinin de savaşta neye benzediğini bilmiyorum, ama tanrılar, umarım kollarında krallığı parçalayan bir şey vardır.

Elimdeki altın hançeri sıkıca yumrukluyorum. Hançeri sapladığımda sonsuza dek gitmiş olacak değil ya.

... ama bir parçam, eğer bunu atlatamazsak sonsuz bir nefret ve birbirimizi yanlış anlama döngüsü içinde yaşayacağımızdan endişeleniyor.

Ya unutursa ve bir süre her şey yolunda giderse? Ta ki içimizden biri ağzından kaçırıp geçmişten bahsedinceye ya da birinin bakışlarındaki tiksinti ona nedenini sorgulatana kadar.

Bu en iyi çözüm olmasa da tek seçeneğimiz olabilir.

"Bunu yapabilirsin." Moro bana zayıfça gülümsüyor. Gümüş gözleri sabit ve kendinden emin. Birimizin bu savaşın sonucuna bu kadar güvenmesine sevindim.

Willow savaş alanında hareketsiz yatıyor ve North'un Kol'u kesişini tiksintiyle izliyorum. Göğsünden vurmadan önce Dreadius'un iki kolunu da koparıyor. Ölen iki arkadaşım için ağlıyorum. İkinci bir düşünce olmadan hayatlarını ortaya koydular. Kıymetli Rune'um ağır yaralı ama en azından hâlâ nefes alıyor.

Göğsüm ağrıyor ve bükülüyor. Onlar ölmeden önce ruhlarını yakalamak için yeterli gücüm yok. Belki de Kuzey'in başından beri planı buydu; beni zorlamak ve savaşımız başlamadan önce beni zayıflatmak için kitlesel olarak yeniden dirilmemi sağlamak.

Zalim.

"Başka seçeneğimiz yok," diyorum gökyüzüne çıkarken, Moro'ya ya da Violet'e dönüp bakma zahmetine girmeden.

Kuzey'in gözleri anında benimkilere kayıyor ve peşimden gökyüzüne yükseliyor.

"Nereye gidiyorsun benim tatlı kuzum?" diye bağırıyor, kovalamaca için hevesli. Sırtındaki rüzgârla, kötü bir hızla bana yaklaşıyor.

Hava nefes almakta zorlanana ve soğuk atmosfer ciğerlerimi bir yılan gibi kavrayana kadar daha da yükseğe uçmaya odaklanıyorum. Tüylerim güneş ışınlarında dans ediyor ve Kuzey'in bana doğru fırlattığı siyah auranın yaylarından kaçınmak için dönüyorum. Geçmişin destansı bir transına hapsolmuş durumdayız, bu birazdan sona erecek olan kasvetli şarkı.

Moro'nun yıldızların kendisinden çağırdığı büyük şeffaf kılıcından kaçarak hızla eğildiğimde Kuzey ona ulaşma mesafesindeydi. Mavi aura Kuzey'e tam isabet ediyor ve onu silkelemeden önce yere birkaç yüz metre yaklaştırıyor.

Onun gücü tehditkâr, beni ölü görmeye olan bağlılığı ise daha büyük.

"Yanımda uyandığım günkü kadar ısıtılışın, tanrıçam." Kuzey beni küçümsüyor.

Seçeneklerim tükeniyor, lanet olsun. Bıçaklamaya kalkışmak için hâlâ çok güçlü.

Bulutlar güneşin yumuşak renklerini, pembe ve sarının yumuşak tonlarını yakalıyor. Arulius zihnimde canlanırken dikkatim dağılıyor. Son anlarında gökyüzünde o kadar yüksekte ne düşünüyordu?

Ölümü mü düşünüyordu? Benim şu an korktuğum gibi o da korkuyor muydu? Arulius... benim sevgili tanrım.

Bir zamanlar çok nazik ve kıbar olan canavarın, topuklarında cehennem ateşiyle bana doğru koşmasını, yüzünün kanla kaplanmasını ve gözlerinin çılgınlıkla dolmasını izlerken yanaklarımdan birkaç damla gözyaşı süzülmesine izin veriyorum. Hançerini o kadar sıkı kavramış ki damarları solgun teninden dışarı taşıyor.

Sıcaklığını nasıl buza çevirdim, sevgili Savaş Tanrım?

Güneş seni ısıtıyor mu, aşkım?

"Bir süre için öyleydi, Arulius. Ama sensiz çok soğuktu," diye fısıldıyorum, bir yerlerde belki beni duymasını diliyor ve umuyorum.

Savaş bedenimi terk ediyor ve North'un bana uygulamak istediği gazabı memnuniyetle karşılıyorum - bu onun Lucius'u mu? Beni yok etmek mi? Bana zarar vermesine izin vermek benim aşk eylemim olabilir mi? Fikirlerim tükeniyor. Eğer bu başarısız olursa... Onu bıçaklayıp unutmasını sağlayacağım.

Kuzey kollarını kavuşturur ve kükrer, kara elektrik onun çağrısını karşılamak için gürler. Gün batımının güzel gökyüzünü karanlık, acı ve sessizlikle kesiyor.

Kanatlarım içgüdüsel olarak onun saldırısını engellemek için etrafımda kapanıyor ve yoldan kaçmayacağımı anladığında Kuzey'in yüz hatlarına düşen ıstırap ve şoku görmem için küçük bir boşluk bırakıyor.

Kan dudaklarıma sıcak sıcak serpiliyor ve bej kanatlarım zarifçe yere düşüyor, sırtımdan uçup gidiyor. Kanımla kaplanmış tüyler hava sahasını kaplıyor. Kar gibi düşüyorlar, dağılan güneş ışığının sıcak kehribar ışınlarıyla ağırlaşıyorlar.

Onlarla birlikte inerken yorgun gözlerle izliyorum. Acı yok. Keskin bir umutsuzluk yok.

Bunun yerine, gökyüzünün uzaklaşmasını ve bulutların Arulius'un elimi bulutlara daldırıp bana gerçek olduğumu fısıldadığı yanılsamalarıyla çağırmasını izlemek huzur veriyor.

Gördüğün bu muydu, Arulius?

Kuzey'in her şeyden çok istediği şey gerçekten bu muydu? Ev diyebileceği bir yerden daha fazlasını mı? Bulutlar artık karanlık.

Güneşler battı.

Arulius artık burada değil.

Var olduğum için kızgın mısın?

Senin varlığına hiç kızmadım. Keşke gökyüzünde daha uzun günler geçirebilseydik, uçabilseydik ve ne kadar kısa olursa olsun gülümseyebilseydik. Keşke Fellius'la tanışabilseydin ve bana yaptığın gibi ona da aurayı kullanmayı öğretebilseydin.

Pek çok şey diliyorum.

Kastian bağ aracılığıyla acı ve yorgun düşler gönderiyor. Yine de hâlâ burada... hâlâ nefes alıyor. Wren çocukları aldı ve umarım çok çok uzaklarda bir yerde güvende. Rune tüm bu olanlardan sonra

iyileşecek.

Bedenim bir an düşüyor ve bir sonraki an yükseliyor.

Bir an için Kastian'ın beni kurtardığını düşünüyorum ama baktığım North'un karanlık gözleri.

Acı ve kafa karışıklığı ruhunu kanatıyor. Elleri titriyor.

"Kuzey..." Törpülüyorum, sırtım sırlıklam ve zonkluyor. Beni kıymetli bir şekilde tutarken dirseklerinden aşağı damlıyor. "Ne yapıyorsun?" Gözlerinde cevap arıyorum ve derinliklerinde azap buluyorum.

"Elodie-" Sesi titriyor.

Beni öldürmek istiyorsa neden kurtardı?

Kara dikenler North'un bedenini sarıyor ve ben onun içten sözlerini duymadan önce bizi yere çekiyor. Violet beni yakaladığında aklım başıma geliyor.

"İyi misin?" diye ısırtıyor, endişesi gözlerinden okunuyor. Başımı sallıyorum ama gözlerimi Kuzey'den ayırmıyorum.

Wren vücudunu ürkütücü karaçalılarla sarıyor. Gücü, dalları uzun ve yapraksız, dikenli ölü bir ağaç şeklini alıyor. North'un vücudu gövdeden dışarı fırlıyor, bize sadece göğsünü ve başını çıplak bırakıyor.

Cypress'im yanında Bruno ile bana bakıyor. Kastian yanıma iniyor ve yere düşüyor, gövdesindeki çok sayıda yaradan kan akıyor.

"Elodie..." diye mırıldanıyor, hâlâ nefes alıyor olmam onu rahatlatıyor ama kanatsız sırtımı bulduğunda gözleri ıssızlaşıyor. Sıcak kan derimden aşağı akarken omuzlarım acıyla zonkluyor.

Rune topallayarak yanımıza geliyor ve destek için Moro'ya yaslanıyor. Hepimiz buradayız. Zar zor başardık ama buradayız... ve bunun da bir kaza olmadığını düşünmeden edemiyorum.

North bana sahipti, hepimize sahipti.

Yine de sevgili tanrılarımdan hiçbirisi ya da ben ölmedik. Sadece harcanabilir bulduğu iki arkadaşı. Tüm gözler bana çevrildi.

Elimdeki hançer, şimdiye kadar taşımak zorunda kaldığım tüm yüklerden daha ağır.

Wren'in gözleri çökmüş ve yorgun bir şekilde mırıldanıyor, "Sen olmalısın, Elodie." Yanıma geliyor ve Violet beni yere bırakıyor.

"Biliyorum," diyorum boğazımda yükselen safrayla. Kuzey'in başı öne eğik. Yenilmekten çok uzak... öyleyse neden savaşmayı bıraktı?

Arkamda kan izleri bırakarak dikenli ağaca doğru topallayarak ilerliyorum. Siyah gömleğim ve pantolonum yırtılmış ve parçalanmış.

Kuzey'in çukurlaşmış gözlerine bakıyorum ve o bana yorgun bir gülümseme veriyor.

"Bana ihanet ettin, benim küçük tatlı kuzum." Bu sözleri ilk söylediği zamanki gibi suçlayıcı değil, neredeyse hüzünlü bir tonda söylüyor. Gözlerinde şefkat ve belki de pişmanlık var.

Göğsümdeki ağırlık derinleşiyor ve elimle yanağını okşadığımda ona doğru eğiliyor. Sessizce, usulca.

"Sana bir daha ihanet etmeyeceğim, sevgilim. Hançerim kalbini bulamayacak."

Gözleri uzak alevlerle yeniden parlıyor ve sesi soğuklaşıyor. "Eğer yapmazsanız her birinizi teker teker öldüreceğim. Benim gibi bir tanrı için hiç umut yok."

"Kuzey... Seni kurtarmaya çalışıyorum. *Lütfen*," diye bir kez daha yalvarıyorum ona. "Seni bir zamanlar denizin kıyıya taptığı gibi sevdim. Yıldızlar denizinde yeniden dans edebiliriz. Tarlalardaki gelincikleri toplayabilir ve onları bir zamanlar birlikte taşıdığımız kitaplara yerleştirebiliriz. Tüm bunları yeniden yapabiliriz. *Lütfen*... Lütfen hikayemizin böyle bitmesine izin verme."

Bir süre sözlerimi düşündükten sonra başını yavaşça sallayarak bırakıyor.

"Beni *hiç* sevmedin. Olduğum şeyden nefret ettin, varlığımdan ve amacımdan nefret ettin. Bu beni deliliğe sürükledi. Sadece beni kabul etmeni istedim. Beni değiştirmeni değil... Kafamdaki anılarla yaşayamam. Özüme geri çekemeyeceğim bir zehir bulaştırıyorlar. Ya beni öldürürsünüz ya da hepiniz ölürsünüz. I

bir daha konuşmayacağım."

Parmaklarım altın hançerimin etrafında sıkışıyor.

"Güzel. O zaman uyandığında ilk gördüğün ben olacağım. Yemin ederim. Ve ne olursa olsun seni sen olduğun için seveceğim. Bir daha asla kalbine ihanet etmeyeceğim. Bu benim sana sözüm. Bunu ikimiz için de unutmayacağım."

Yüz ifadesi rahatlamış bir sırtısa dönüşüyor ve kararmış gözleri tekrar eski lapis lazuli rengine dönüyor.

Altın hançerimi göğsüne doğru tutuyorum, vurmak için kolumu geri çekmeden önce sadece bir an bekliyorum.

"Anne, hayır!"

Fellius savaş alanına koşup Kuzey'i bıçaklamama engel olunca kaslarım geriliyor ve içim daralıyor. İçimi bir şok kaplıyor ve göğsüm sıkışıyor. Genişlemiş ve dehşete düşmüş gözlerle Fellius'a bakıyorum, sonra omzunu kavrayıp kısık bir fısıltıyla onu yolumdan çekmeye çalışıyorum.

"Fellius, bu hepimiz için."

Bana dik dik bakıyor ve duruşunu sağlamlaştırıyor, kıpırdamadan ve meydan okurcasına. Ametist gözleri yanıyor ve ruhumu suçluluk duygusuyla yakıyor.

Ne yapacağımı bilemeden diğerlerine bakıyorum.

Rune topallayarak ilerler ve Fellius'un önünde diz çöker. "Genç tanrı, bunlar henüz anlayamayacağın konular..." Dreadius'um Fellius'u Kuzey'den uzaklaştırmaya çalışıyor ama küçük tanrı bunu reddediyor.

"Neden bunu yapmak zorundasın? Durmanı talep ediyorum!" Fellius'un kaşları birbirine yaklaşıyor ve çaresizlikle bana bakıyor.

North, kaşlarını çatmış bir şaşkınlıkla Fellius'u inceliyor.

"Fellius-"

"Hayır! Bu sonsuz bir nefret döngüsü, görmüyor musun? Devam etmene izin vermeyeceğim. Anne, lütfen ona zarar verme, o seni seviyor."

Rune kaşlarını çatıyor ve gözlerinde kederle bana bakıyor.

"Sevgi Tanrısı..." North'un dudakları ayrılıyor, görünüşe göre inanmıyor. "Kalbime ne yerleştiriyorsun, küçük tanrı?"

"Umut." Fellius'un sesi o kadar yumuşak ki canı

yanıyor. North'un gözleri ıstırapla yumuşar. "Bir

Umut Tanrısı."

Fellius elini hançerime uzatıyor, avuç içi yukarı bakıyor ve hançeri ona vermemi bekliyor. Tereddüt ediyorum, istediği zaman Wren'in bağlarından kurtulabileceğini bildiğim North'a ve sonra tekrar Fellius'a bakıyorum.

Umut etmek çok mu yanlış?

"Ben de onu seviyorum," diye fısıldıyorum. Kuzey'in gözleri itirafım karşısında yaşlarla doluyor ve yüzünü bir kalp ağrısı ifadesi kaplıyor.

Hançeri Fellius'un eline veriyorum ve onun da gözleri doluyor. "Teşekkür ederim," diye ağlıyor ve bana sıkıca sarılıyor, ben de onu aynı şekilde kucaklıyorum. Rune çocuğun saçlarını okşuyor ve ona gülümseyerek başıyla onaylıyor.

North, sanki Fellius'un hareketi onu incitmiş gibi kaşlarını indirerek izler.

Savaş Tanrısı'na silahsız, yaralı ve o kadar yorgun bir şekilde yaklaşıyorum ki yere yığılabiliyim. Wren arkamdan "Elodie, bekle," diye bağırıyor ama onun çağrısını duymazdan geliyorum.

Seçim yapıldı. Yanlış ya da değil, bu son. Ben bu yolu seçtim; bundan sonra ne olacağı tanrıların elinde.

Avucumu dikenli ağacın üzerine koyuyorum ve gücüm onu etkisiz hale getirdiğinde çözülüyor. Kuzey ayakta duruyor, omuzları dik ve ikiz hançer hâlâ elinde sıkıca kavıyor.

Kollarımı omuzlarına doladım. Dokunuşum karşısında irkiliyor ama direnmiyor. Onu kendime doğru çekiyorum, kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki onunkinin de aynı ritimde atıp atmadığını anlayamıyorum.

"Affet beni. Seni terk ettim. Gerekirse benden nefret et ama lütfen Ritmin tamamlanmasına izin ver. Bu hayatta kalmanı diliyorum, sevgilim. Sensiz bir güne daha katlanamam."

Göğsü kabarıyor ve batmakta olan kalbimin üzerindeki ağırlık kalkıyor, kollarını benimkilere doluyor ve umutsuzca bana sarılıyor, kalbi benimkiyle birleşiyor.

"Deniz ve kıyılar, kalbimin senin için taşıdığı değer yanında hiç kalır. Belki de... benim gibi bir tanrı için hâlâ umut vardır." Kucaklaşmamızdan çekiliyor ve Fellius'a bakıyor. Genç tanrı North'a korkusuzca gülümsüyor. Çenesi yukarı doğru eğik ve gözleri Savaş Tanrısı'na büyük bir saygıyla bakıyor.

Tek istediği buydu, değil mi?

Kendisine lanetlenmiş bir tanrı olarak değil, olduğu gibi kabul eden gözlerle bakılması için.

Fellius bir elini benimkine, diğerini de North'unkine

koyuyor. "Artık eve gidebilir miyiz?"

T7

Menekşe

T Bir çocuğun özverili davranışı.

North'un aklını başına getirmesi için gereken tek şey bu muydu gerçekten? Elodie ve tüm tanrıları Glades'e dönmek için hazırlık yaparken ben Lucius'un yanında duruyorum.

Tereddütle Lucius'a bakıyorum ve onun gümüş gözlerinin beni dikkatle izlediğini görüyorum.

"Sonucun bu olması beni rahatlattı... Kesinlikle çok daha kötüsü olabilirdi," diyorum Willow'un cesedinin yanına çömelirken. "Yine de sonsuza dek olmasa bile şimdilik veda etmemiz gerekenler için kalbim üzülüyor."

Lucius yanımda diz çöküyor ve Willow'un bulanık yeşil gözlerini kapatırken mırıldanıyor, "İkimiz de biliyoruz ki ayrı geçen zaman kalıcı bir vedadan daha acı verici olabilir. Kaybettiklerinin geri dönmesini beklemek, onları tekrar bulup bulamayacağını ya da hatırladığın gibi olup olmayacaklarını bilmemek. En çok acı veren de budur."

İrkiliyorum ve son nefesine yaklaşan bir mum gibi yanan gözlerinde biraz teselli bulduğuma şaşırarak gözleriyle buluşuyorum.

Aramızda oluşan hasarı onaracak hiçbir kelime konuşulamaz, bu yüzden başımı eğip selam veriyorum. Lucius ayağa kalkıp Elodie ve diğerlerine doğru yürüyor. Zihnim diğerlerinin arasında konuşulanları dinleyemeyecek kadar bulanık.

Ayağa kalktım ve yüzyıllardır bana hizmet eden sadık Dreadius'um Kol'a doğru ilerledim. Parçalanmış bedenine bakmak zor ama fedakârlığı için görülmeyi hak ediyor. Ben Kol'u uyuyormuş gibi görünecek şekilde düzenlemeye çalışırken Bruno karşıdaki taşın üzerine oturuyor. Rune yakında onu görecektir ve Elodie onu insanlar âlemine doğru yola çıkaracak olsa da, hem onun hem de Willow'un uygun bir şekilde uğurlanmaya ihtiyacı olacak.

Bruno yanında taşıdığı tahta parçasını yontuyor. Garip hobileri olan tuhaf bir adam; bunları savaş alanına taşımak ise daha da tuhaf.

"Ben de sana sormak istiyordum, Violet," diye mırıldanıyor, bana bakma zahmetine girmeden. Kamburlarımın üzerine oturuyorum ve beklentiyle ona bakıyorum. "Arulius'u yaratmayı nasıl başardın? Bunca zaman sonra bile hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim. Sen bir anomalisin, ulaşamayacağım bir gizemsin. O yüzden söyle bana, tahmin etmekten yoruldum."

Rahatsızlık derimin altında geziniyor. Ellerimi kucağımda yumruk yaptım. "Bu bir anomali değil ve ben

özel bir şey değil. Savaş Tanrısı'nın bedenini çaldım ve nefret dolu arzularım Kuzey'den çaldığım aurayı kullanarak onu yarattı... Hepsi bu."

Belki de Yıldızlar ve Ay Işığı Denizi böyle iğrenç bir dileği kabul etmiştir?

Yontmayı bırakıyor ve okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. "Dilekler, ha?" Bruno bu düşüncüyü birkaç dakika düşündükten sonra gülümsedi ve tahmin etmesi gerekiyormuş gibi başını salladı. "Bir dahaki sefere bana sor." Göz kırpmıyor ve tahta parçasını bana doğru fırlatıyor.

Sarsılıyorum ama yakalamayı başarıyorum. Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor ama Bruno başıyla tahtaya doğru işaret ediyor, ben de aşağıya bakıyorum.

Parlak kanatları ve kemik zırhı olan, yüzü bir zamanlar tanıdığım biri kadar keskin ve mükemmel bir adamın küçük bir heykeli.

Arulius.

Gözlerim Bruno'ya dikiliyor, tüylerim diken diken oluyor. Bruno genişçe gülümsüyor. "Aslında benim olmadığı için biraz zor. Yine de bu işin yürümesi için ödenmesi gereken bir bedel var."

Ayağa kalkıp Kol'un bedeninin etrafında dolaşıyorum, çaresizlik kalbimi pençelerken Bruno'nun alanını işgal ediyorum. "*Her şeyi yaparım.*"

Ellerini benimkilere doluyor, hâlâ Arulius'un heykelini sıkıca tutuyor. "Reenkarne olmalısın -Lucius'tan uzakta bir insan hayatı yaşamak için insanlar âlemine gönderileceksin. Uğruna bu kadar acımasızca savaştığın şeyden vazgeçmelisin."

Bu ruhumu temizlemek için yeterli olacak mı?

Çaldığım şeyler için yeterli olacak mı?

"Ödeyeceğim-"

Bruno elini çevik bir hareketle boynumda gezdiriyor. Ve bir rüya gibi, görüşüm bir dizi renkte bulanıklaşıyor. Dizlerimin bağı çözülürken beni yakalıyor ve yere indiriyor.

Çok hızlı ama bir o kadar da yavaş. Ölüm. Hassasiyeti, uzun zamandır korkulan ama özlenen soğuk kucağının acılığı.

Beni karanlığa götür. Sonsuz gecenin derinliklerine götür beni.

Sorun değil.

Yakında unutacağım. Başka bir hayattaki, başka bir alemdeki dostlarıma ne dehşetler yaşattığımı bilmeden kaygısız bir hayat yaşayacağım.

Sorun değil.

Sorun değil.

Kasvetli bir uykuya dalıyorum. Tatlı kiraz çiçekleri bir yerlerde dalgalanıyor, kokuları beni gülümsetiyor. Bruno'nun melankolik kaşları, varlığımın -hayatımın- bu bölümünün karanlık perdeleri kapanmadan önce gördüğüm son yarın ışıltısı. Lucius'uma veda etmemem sorun değil.

Zaten sadece kısa bir süreliğine.

Belki beni bir kez daha sevebilir - eğer bir daha karşılaşırsak.

Bu hoşuma giderdi.

Elodie

T Göge Yükseliş Töreni yarının dört bir yanından gelen çiçeklerle süslendi. Gelincikler, nergisler ve papatyalar. Yüksükotları ve lavantalar, menekşeler ve mavi kayan yıldızlar. Annabelle ortancalarının ve daylilies'in çiçekleri.

Bunların hiçbiri tüm kederimizi gizlemeye yetmiyor.

Glades daha önce hiç bu kadar yaratıkla dolup taşmamıştı. Tüm Nesbrim ve Caziel gibi civar köyler ve Kovuk Bekçisi'nin malikanesi geldi. Bu hem mutlu ve neşeli bir tören hem de ölçülemez bir acıyla dolu.

Bugün Diyarların Ritminin bir bütün haline gelmesini kutluyor ve veda etmemiz gerekenlerin yasını tutuyoruz.

Ağaçlar güneş ışığını yeşil çimenler ve mavi mantarlarla kaplı orman zeminine düşürüyor. Evimiz dediğimiz beyaz köşk, abanoz tabutların ötesinde dimdik duruyor. Sıraya dizilmişler ve onları yeni bir hayata göndermemi bekliyorlar.

Peki, onları gönderdiğim için neden bu kadar üzgünüm?

Rune, Pine Hollow ahırının çatısında yanımda oturuyor, güzel resmi muhafız kıyafetlerini giymiş. Siyah ceketini şık ve üzerine tam oturuyor. Nesbrim'de muhafız üniformasını hiç giymemişti ama kardeşinin yükselişi için bu çok anlamlı. Margo yanımda yatıyor, gözleri kapalı, umarım huzuru hayal ediyordur. Başını okşuyorum ve çıktığımız yolculuğu hatırlayarak dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirliyor.

Sessizce oturuyoruz. Alacakaranlık yaklaşırken gökyüzünü seyretmek rahatlatıcı. Sert turuncu renkler mor ve maviye dönüşüyor. Başımı onun omzuna yaslıyorum ve o da başını benimkinin üzerine gelecek şekilde eğiyor.

Omurgamdaki dövme ısınıyor ve sesi zihnimi rahatlatıyor.

"Sence Kol döndüğünde aynı olacak mı?"

Kalbim sevgili Rune için göğsümde sıkışıyor. Ona bakıyorum ve belirsiz bir gülümseme veriyorum. Arkasında gerçek payı olmayan sözler mırıldanmaya dilim varmıyor.

"Görünüşe göre asla aynı şekilde geri dönmeyeceğiz. Ama kalbim bana her zaman olmamız gereken kişi olacağımızı söylüyor."

Kıpkırmızı gözleri kederle doluyor ve anlayışla başını sallıyor. *"Umarım daha az pislik olarak geri döner."* Sesi zihnimde hafifliyor ve ikimiz de gülüyoruz, tam bir kahkaha değil.

En azından bir umut var.

Kastian ve Wren yan yana duruyor, Rune'un bugün giydiği şık siyah pelerinlerin aynısını giyiyorlar. Dreadius'un koridorun diğer tarafında, North'un yanında duruyor. Hepsi de solgun ay ışığında yıkanmış, ruhani ve güzel görünüyorlar. Gökyüzünde kasvetli yıldızların öpücükleri benekleniyor ve tören için rüzgâr bile susuyor.

Nesbrim'in yaratıklarıyla dolu koridorda yürürken derin bir nefes alıyorum, Yüce Leydilerini bir sonraki hayata uğurlamak için buradalar. Kol ve Willow da.

Onlar sayesinde Ritim'i kurtarabildik. Bu gece, diyarlar kalplerimizin ninnisiyle dans edecek.

Tabutlara doğru ilerlerken her yüz bana doğru dönüyor. Bazıları gülümsüyor, diğerleri sessizce ağlıyor ve sevgili tanrılarım en önde dimdik duruyor. Hepsi beni bekliyor, yani neredeyse herkes.

Arulius, umarım izliyorsundur.

Wren'in dikenleriyle yaptığı kemerin ortasındaki yerimi alıyorum. Onlardan güzel kırmızı güller büyüyor, sanki dinlenenlere vedalarını fısıldar gibi alçaktan sarkıyor.

"Ben, Yaşam ve Şafak Tanrıçası, bugün hepinizin önünde tam bir Ritim Tanrıçası olarak duruyorum." Kastian'dan Rune ve North'a bakıyorum. Her biri gururla gülümsüyor ve biraz daha uzun duruyorlar. Wren gözlerini deviriyor, çünkü ne yazık ki o bir Ritim Tanrısı değil, ama yine de sırtışı kalbime dokunuyor. "Bu gece Yükseliş için bize katılan herkese teşekkür ederim. Onları insan alemine sıcak kollar ve dolu kalplerle geri göndereceğiz."

Fellius kalabalığın içinde Moro ve Bruno'nun arasında oturduğu yerden bana gülümsüyor. Parlak ametist gözleri bana bir amaç uğruna devam etmem için güç veriyor.

"Bu şimdilik sadece bir veda. Burada, Yarın'da tekrar buluşacağız."

Kalabalıktan hep bir ağızdan "Here in Tomorrow," diye sesler yükseliyor. Sonra hava ölümcül bir sessizliğe bürünür.

Omurgam ısınıyor ve Rune'un derin, güzel sesi Nesbrim'de söylediği ninniye mırıldanırken zihnimde kıvrılıyor. Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor, değil mi?

İlahinin adı *uzun, çok uzun zaman önceydi* - sonunda hafızama yerleştirdim. Kuzey, laneti koyduğu kısa birlikteliklerinde bunu ona öğretmiş olmalı. Savaş Tanrım her gece rüyalarımızda birbirimizi kovalarken bana bu hüznü ninniye mırıldanırdı.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun hüznü şarkısının kalbimi doldurmasına izin veriyorum. Kastian'ın sevgisi bağ aracılığıyla göğsümden yayılıyor ve gözlerimi açtığımda yanımda oluyor. Parmaklarımızı birbirine geçirip tabutlara bakarken okyanus gözleri benimkilerle birleşiyor. Rune diğer elimi sıkıca tutarken, North arkamda dimdik duruyor ve elini omzuma koyarak bana destek ve güç veriyor.

"Yüksel. Yıldızlara doğru yükselin ve güneşte bir süre dans ettikten sonra bize geri dönmenin yolunu bulun."

Bedenimden altın bir sıvı gibi akan auram ılık, ayaklarımın dibinde birikiyor ve ormanın tüm zeminine yayılıyor. Çimlerin yaprakları yaldızlı bir ışıkla parıldarken arkamızdaki yaratıklardan duyulabilir bir soluk yükseliyor. Ağaçlar aydınlanıyor ve yaprakları ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde dans ediyor.

"Yağmur tenini öpsün, eğer gerçek olduğundan şüphe edersen. Güneş yine de ısıtsın seni," diye mırıldanıyorum altın aura tabutları sararken ve gecenin içinden bir ışık patlaması geçerken.

Bakmak için çok parlak ama birinin elinin yanağıma dokunduğunu hissediyorum. Gözlerim ates

ediyor

ışık kör edici olsa da açıyorum. Şekli zar zor seçebiliyorum ama *o* olduğunu biliyorum.

"Arulius."

Eli yanağımdan çekiliyor ve ben onun yumuşak bakışlarını kısa bir an için görebiliyorum. O da diğerleriyle birlikte yukarıdaki evrene yükselirken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Tanrılarım bana daha sıkı sarılırken ağlayarak gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, Violet.

Yakında tekrar görüşeceğiz."

Kuzey

I Partilerden pek hoşlanan biri değilim. Genellikle herkesten uzakta bir köşede durup kendi işime bakan garip bir tanrıyımdır. Ama Elodie beni de işin içine katıyor ve kendimi bir şekilde Yarının Yaratıkları glades'te dans ederken hayatımın en güzel anlarını yaşarken buluyorum.

Beni hoş karşılıyorlar ve bana nefretle bakmıyorlar.

Selvi sarhoş, yanakları kızarmış ve gözleri uykulu. Ama bu onu şarkı söylemekten alıkoymuyor.

yüksek sesle ve müzikle sallanıyor, şarap şişesini deli gibi havada sallıyordu.

Elodie, Wren'i izlediğimi fark edince gülüyor ve ellerimi daha sıkı sıkıyor. Göğsüm hafif, o kadar ağırlıksız ve özgür ki. O ve arkadaşlarının tüm bunları nasıl bu kadar kolay kabullenebildikleri çok acımasız.

Yine de sanırım hepimiz korkunç geçmişlerimizi taşımaktan yorulduk. Günahlarımız ve ihanetlerimiz.

Yine de özür borçlu olduğum bir tanrı var ve gladyaları ve dans eden tanrıları araştırırken onu bir ağaca yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, Elodie ve benim birlikte dans edişimizi izlerken buluyorum.

Hareket etmeyi bırakıyorum ve tatlım bana şaşkınlıkla bakıyor. "Neyin var?"

Koyu renk saçlarını kuzu kulağının arkasına süpürdüğümde parmak uçlarımda yumuşacık oluyor. "Hiçbir şey - bana bir dakika ver, tamam mı?" Tereddüt ediyor ama tam Kastian ellerini tutup benim yerime onunla dans etmeye başladığında başını sallıyor. Parlak gülümsemesi dudaklarına yayılıyor.

Ben ona yaklaşırken Rune beni görmezden geliyor. Benimle konuşmak konusunda isteksiz olan tek kişi o. Nedenini anlıyorum ve benimle barışmak için ihtiyaç duyduğu zamana saygı duyacağım.

Uzun yıllar boyunca onun sesini aldım. Lanetinin ona neler yaptığını, hayatının ne kadar zor büyümüş olabileceğini ve neden bir gün hayatına girip onu böylesine korkunç bir lanete maruz bıraktığımı düşünmek hayal bile edilemez. Sonra gemisini ve kısa bir süre sonra da kardeşinin hayatını aldım.

Ben zalimim, bir canavarım.

Yanında dururken kollarını sıkıca kavuşturuyor ve kıpkırmızı gözleri benimkilerle buluşmuyor. Birkaç dakika boyunca ikimiz de Kastian ve Elodie'nin dans edip gülüşmelerini, Wren'in şarkı söyleyip sallanmasını izliyoruz.

"Hep böyle mi içer?" Sırtarak soruyorum, ikimiz de birbirimize bakmıyoruz.

"Sadece mutlu olduğunda. Genelde onun yerine kendi kendine sigara içiyor," diye karşılık veriyor Rune. Ses tonundaki hafiflik bana işleri düzeltebileceğimize dair umut veriyor.

Kıkırdıyorum ve omzumla onu dürtüyorum. "Bu konuda iyi değilim... ama sanırım söylemem gerekiyor."

Rune'un gözleri bana kayıyor. Çenesi sanki bu durum onu rahatsız ediyormuş gibi esniyor. Derin bir nefes alıyorum ve başımı eğiyorum.

"Özür dilerim."

Cevap vermediğinde, ona bakıyorum ve gözlerini ısıtan bir nezaket görüyorum. Nedense bu, benden nefret ettiğini ve beni affetmediğini söylemesinden daha fazla acı veriyor.

Acıtıyor, çünkü ben hiç bu kadar nazik olmamıştım.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Onu yanımızda taşımaya çalışırsak hiçbir yere varamayız." Rune gözlerini Elodie'ye çeviriyor ve ben de tekrar ona bakıyorum. "O Eostrix'in bütün gece kızımızla dans etmesine izin veremeyiz, değil mi?" Sesi muziplikle dolup taşıyor ve sanırım haremimiz içinde en çok onu seviyorum.

"Hayır, kesinlikle yapamayız."

Yükseliş Töreni çok güzeldi. Sonrasında Ritmi kutlamak *berbattı*.

Başım ağrıyarak uyanıyorum ve başımı kaldırdığımda inliyorum. Wren'in kollarında hala Greysil'in popüler şarabından bir şişe var, kaşları benim gibi şiddetli bir migreni varmış gibi birbirine sıkıca kenetlenmiş. Kastian yanında Rune ile ölü bir adam gibi yayılmış, koridorda bir aşağı bir yukarı koşturan iki genç tanrının gürültüsünü engellemek için başını yastıklara gömmüş.

Elodie kollarıma sıkıca sarılmış, uzun ve huzurlu nefesler alıyor. Kanatsız sırtı göğsümde donuk bir sızı yaratıyor. Bana bu ikinci şans verildi ve bunu boşa harcamamalıyım.

Ona da benim gibi uçmayı öğreteceğim.

Başımı tekrar yastığa koyuyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum. Bu acı tatlı akşamdan kalmalığı uyuduktan sonra ona bugün öğreteceğim.

Elodie

On Yıl Sonra

T Gökyüzünde sütunlar gibi yükselen tanrısal ağaçlar vadilerde kır çiçekleri gibi büyürdü. Devasa gölgeliklerinin altında, çam ağaçlarından oluşan kendi ormanım buraya doğru ilerledi.

Bu çok güzel, büyülü bir lütuf.

Zaman değişken bir şeydir.

Özellikle de ona hiçbir borcu olmayanlara. Cildimiz asla kırılmaz, gülümsemelerimiz sadece büyür. Hollow'lar en hızlı döngüye girenlerdir; kısa bir süreliğine de olsa tatlı Brevik'imizi şimdiden özleyorum. Margo, Pine Hollow'un tek dayanağı. Ben burada olduğum sürece Yarin'ı asla terk etmek istemiyor gibi görünüyor ve bunun için mutluyum.

Ondan bir daha asla ayrılmayacağım.

Karanlık ormanda yürürken, derin bir nefes alıp keskin çamları koklarken ve aralarında Selvi'mi ararken, çıplak ayaklarımın altında çimler çıtırdıyor ve ayak bileklerime soğuk çiy serpiliyor. "Neden saklanmakta bu kadar iyi?" Kuzey, siyah saçlarını yüzünden iterken homurdanıyor. Onun Wren'i ararken yüz ifadesi yumuşak ve umursamaz.

Omuz silkiyorum. "Her şeyde iyidir, tanrılara yemin ederim."

Kuzey durur, siyah gözleri iki uzun selvi gövdesi arasındaki boşluğa odaklanırken ağaçlar gibi hareketsizdir.

Dönüp bana hayranlıkla bakıyor, sırtışı yapabileceğini bildiğim tüm kötü şeyleri ortaya çıkarıyor.

"Şuradan," diye fısıldıyor kulağıma yakın ve içime bir sıcaklık gönderiyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Bugün herkes çok garip davranıyor.

Önce Kastian şafak sökmeden yatağı terk etti, hemen ardından da Wren, ki bu garip çünkü Nesbrim yeniden inşa edildiğinden beri ikisi de sabah insanı olmamıştı. Uyumayı seviyorlar, ben de onların arasında rahat ediyorum.

Rune, geçen hafta kazara malikaneyi ateşe verdikten sonra iki asi çocuğu düzene sokmaya çalışıyordu ama bugün gerçekten her şeyin üstündeydi ve North bu sabah uyandığımdan beri yanımdan ayrılmıyor.

Bu tek günün diğer günlerden ayrı olması güzel. Normalde her biriyle tek başıma fazla vakit

geçiremiyorum. Yine de North'un bir şeyler çevirdiğini düşünüyorum.

çocuklar ve geri kalanımız, peki neden bugün?

"Gerçekten neyin peşindesin?" Kaşlarım şüpheyile birbirine yaklaşıyor.

North'un gözleri derin denizlerdeki mücevherler gibi parlıyor. "Göreceksin, hadi." Elimi tutuyor ve beni iki ağaca doğru çekiyor. Üzerime ürkütücü bir his çökerken nefesimi tutuyorum.

İki selvi ormandaki diğerlerinden daha uzun, karanlık ve uğursuz. Aralarındaki hava kirli mavi renkte. Aralarından geçiyoruz ve kendimi tepeleri rüzgârda dalgalanan ve üç güneşin ışınlarıyla parıldayan altın rengi buğdaylardan oluşan açık bir merada buluyorum. Tarlanın içinden geçen bir dere, gökyüzüyle sonsuz bir uyum içinde olan berrak bir gölete dökülüyor. Ağır gül ve kadife çiçeği renkleri bulutları yıkıyor ve attığımız her adımda yerden ateş böcekleri yükseliyor.

Titreme kollarıma yayılıyor ve nefes alamıyorum.

Ailem göletin kenarında durmuş beni bekliyor, her iki ailem de.

Wren, Kastian, Rune, Fellius, Marley ve Naminé parlak gülümsemeleriyle bana neşeyle el sallıyorlar. Yanlarında annem, babam ve Maggie Teyze var.

Dudaklarımdan bir çılgılık dökülüyor ve altın tarlada onlara doğru koşarken gözyaşlarım da peşinden geliyor. Küçük dereden atlıyorum ve kollarımı kocaman açıyorum. Annem ve babam beni yakalıyor, yere çöküp hıçkıra hıçkıra ağlıyoruz. İstesem de kelimeler bulamıyorum, bu yüzden onların da ağlamasına şükrediyorum. Teyzem kollarını üçümüze de doluyor ve "Aman Tanrım, seni görmek çok güzel canım" diye mırıldanıyor.

Sevgili tanrılarımıza bakıyorum. Wren'in yüzünde rahatlamış bir gülümseme var ve bunun onun işi olduğuna dair bir his var içimde.

"Onları buldun mu?"

Diz çöktü ve bana elini uzattı. Tuttum ve ne yaptığını merak ettim.

"Onları ve daha fazlasını buldum." Gözlerinin kenarları yaşlarla doluyor ve o kenara çekilirken boğazım düğümleniyor.

"*Murph.*"

Eski dostuma koşup kollarımı Hollow'un boynuna doluyorum.

Siyah, ince tüyleri tıpkı hatırladığım gibi, soğuk ve ürkütücü. Ben Wren'e dönüp bakarken homurdanıyor. "Hepsini bulmuşsun." Ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor.

Başının arkasını ovuşturuyor ve başını sallıyor. Rune ve Kastian'ın çocuksu sırıltışları, havada zıplayan mutlulukla başları dönüyor.

North selvi ağaçlarından birine yaslanmış, ağzının kenarından yumuşak bir gülümseme yayılıyor.

"North, gel Murph ve ailemle tanış!" Gözleri rahatsızlıkla açılrsa da

ve yine de bana doğru ilerliyor. Bir zamanlar içindeki karanlık çoktan silinmiş, kalbi yuvasını bulmuştu.

Kastian Fellius'u omuzlarına alır ve genç tanrı güler. "Kuzey'den uzun olmamın tek yolu bu." Kulaktan kulağa sırtıyor. Rune doğrulur ve Savaş Tanrısı hâlâ kendisinden daha uzun durduğunda kaşlarını çatır.

Kuzey kolunu bana doluyor ve ailemle teyzemin önünde eğiliyor.

"Ritim sizinle tekrar tanışmaktan mutluluk duyuyor."

4T

Arulius

Seksen yıl sonra

T
Zaman.

Hem acı verici bir şekilde yavaş hem de dayanabileceğimizden daha hızlı geçiyor. Ama zaman her zaman her şeyin temel nedeni olmuştur, öyle değil mi? Doğum, yaşam, dinlenme.

Zaman bizi göreceli kılar.

Birçok ömre yetecek kadar yaşadım. Ancak, insan tarafındaki hayat farklı. Daha sıcak ve melankolik. Geçici ve eğlenceli.

Yarının nefret ve gazabında doğdum. Ölümlülerin ciğerlerinde bir nefes havanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecektim, sıcak bedenimi bir ömür boyu hayatta tutmak için mücadele edecektim.

Her şeyi hatırlıyorum.

Her şeyi.

Reenkarne olanlar için alışılmadık bir şey, ama bu kuralın bir istisnası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Sahte bir tanrı olduğum için belki de bu küçük şeyle kutsandım ya da lanetlendim.

Hafıza.

Onu hatırlıyorum, hepsini hatırlıyorum.

Tenin hissinin ve yumuşak siyah saçlarının kokusunu. Onu hep birlikte olacağımızı düşünecek kadar yakınımda tuttuğum geceleri hatırlıyorum.

Ama yaptığım şeyleri de hatırlıyorum.

Bir ömür boyu asla geri alamayacağım bir ihanet. Bu insan hayatından sonra sahip olabileceğim ya da olamayacağım sonsuzluklar boyunca asla yaşayamayacağım bir şey.

Eski bir alçı duvara yaslanmış, beyaz boyası hayatım boyunca içtiğim sigaralar yüzünden sarıya boyanmış, kendi ölümümü hızlandırmaya çalışan küçük yuvarlak aynaya bakıyorum. Çünkü, açıkçası, artık burada onsuz olmak istemiyorum.

Onlar olmadan.

Wren gibi kötü bir alışkanlık edinip edinmediğimi merak etmekten kendimi alamıyorum. Hâlâ o aptal

pembe çakmağı var mı? Merak ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve havanın tüylerimin arasında nasıl hissettirdiğini anımsıyorum. Giydiğim zırhı ve

sahip olduğum güç.

Kaşlarım artık bembeyaz, uzun bir ömür gururla yansıyor yansımamda. Kırıksıklıklar gözlerimin ve dudaklarımın köşelerinde buluşuyor. İnsan gözlerim bir zamanlar açık kahverengiydi ama şimdi puslu ve sarkık.

Uzun ve dolu dolu bir hayat yaşadım.

İlk defa bir çocukluk yaşadım. Küçük bir çocuğun bedeninde kadim bir zihin ilginçti. Tüm derslerimde başarılıydım ve birçok arkadaşım vardı. Burada geçirdiğim süre boyunca ailemin benimle gurur duymasını sağladım. Yine de kendimi hep uzak hissettim, tam olarak onlara ait olmadığımı biliyordum.

Üniversite eğlenceliydi ama aşka hiç ilgi duymadım. Kalbim sonsuza dek tek bir ruh için ezildi ve hiç kimse onunla kıyaslanamaz. Onu sık sık hayal ediyorum. Ailem yaşlılıklarında benim için çok endişelendi. Umarım hayatlarında onlara çok fazla acı çektirmemişimdir. Onlara asla sahip olmak istedikleri aileyi veremedim.

Başka bir alemde zaten bir tane var. Bir daha karşılaşacağımdan emin değilim ama umut etmeyi seviyorum.

Yardım edemem ama beni neyin beklediğini merak ediyorum. Ben diğer varlıklardan farklıyım ve buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Hatırladığım son şey göklerden düştüğüm ve Elodie ile benim gökyüzünde bulutlara dokunup gülümsediğimiz illüzyonları izlediğim.

Peki, ben öldükten sonra, Yarın'da mı uyanacağım? Arkadaşlarımla bir kez daha rüya mı göreceğim yoksa uzun zaman önce gazabıma uğrayan pek çokları gibi ben de Glades'te mi dinleneceğim?

Her iki şekilde de, uzun zaman önce barıştım. Ne olursa olsun. Yaşadığım her şeyden memnun olacağım. Daha ne isteyebilirim ki? Ne bu hayatta ne de son hayatta sahip olduklarımın yarısını hak etmiyorum. Sadece Yaşam Tanrıçası'na beni hatırlaması için dua ediyorum.

Eğer bir şey dileyebilseydim, o da bu olurdu.

Altın kanatlarımı ve gökyüzünün parmak uçlarımda nasıl hissettirdiğini özlüyorum. Tüylerimin her fırtınada süzülüşünü. Onunla birlikte olmayı her zaman özleyeceğim.

Burada uyanmadan önce Yükseliş'te kısa bir süre gördüğüm o çocuğun henüz uçup uçmadığını sık sık merak ediyorum. Tıpkı Elodie gibi görünüyordu, hepimiz gibi. Adımı bir gün öğrenecek mi yoksa ben sadece Nesbrim'in duvarlarında hor görülecek Yarının kötü adamı mıyım diye merak etmek aklımı kurcalıyor.

Yumuşak bir esinti çatlak penceremden içeri giriyor ve eski baraka evimi güçlü adaçayı kokusuyla dolduruyor. Bordo koltuğuma geri oturuyorum, kendimi aşağı indirip derin nefes alırken dizlerim acıyla titriyor.

Adaçayı-Bir zamanlar bu kokuya sahip olan birini tanıyorum. Nostalji içimi ürpertiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Kastian.

Çatlamış dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Eski düşmanımla yüz yüze gelmeyeli ne kadar olmuştu? Doksan yıl kadar... Beni bu halimle tanıyacak mı? Gözlerimi yavaşça açıyorum ve yorgun zihnimin önümdeki ruhani tanrıyı kavramasına izin veriyorum.

Neredeyse bir asır önce olduğu gibi görünüyor.

Beyaz ay ışığı saçları alnını kaplıyor ve abanoz boynuzları her zaman olduğu gibi muhteşem. Mavi gözleri içimi delip geçiyor ve dudaklarında bir sırıtma oluşuyor. Köpek dişleri keskin ve siyah kanatları geniş gövdesinin arkasına doğru sarkarken akıldan çıkmıyor.

Borvon. Kastian. Artık hangi isimle anılırsa anılsın, Dinlenme Tanrısı *sonunda* benim için geldi.

Çok uzun zamandır bekliyordum.

"Beni hatırlıyor musun?" Gevrek, titrek sesimden irkilerek mırıldanıyorum, kafamdaki gibi, hatırladığım gibi olmadığım için nefret ediyorum.

Bana doğru sakın bir adım atıyor, küçük oda neredeyse onu alacak kadar büyük değil. Kastian önümde diz çöküyor, yaşlı, sakat bir adam ve nazıkçe elimi tutuyor. Güneşin öptüğü teni pürüzsüz ve Yarının büyüyle ebediyen zengin. Benim solgun, yaşlı elim onunkinde duruyor, kırışmış ve karaciğer lekeleri ve damarlarla beneklenmiş.

Gözlerimi dolduran yaş fırtınasıyla savaşıyorum. Duygular kalbimi acıtıyor çünkü buradaki zamanım nihayet doldu. Ama sırada ne var?

"Arulius." Kastian'ın sesi kulaklarımda çınlıyor ve dudağım genç Eostrixes'in ölümüne savaştığı anılarla titriyor. Yine de gözlerinde öfke yok, sadece şefkat ve merhamet var. "Seni asla unutamam, eski dostum. *Biz de* seni asla unutamayız."

Gözlerim doluyor ve bir tanesinin yanağımdan aşağı döküldüğünü hissediyorum. Yaptığım onca şeyden sonra beni hâlâ arkadaşı olarak görüyor.

"Yarın tekrar girebilecek miyim?"

Mavi gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Sanırım öyle, ama gidene kadar emin olamam. Hazır mısınız?"

Bir an durdum, yarım bıraktığım bir şey var mı diye düşündüm. Ama arayıp veda edeceğim çocuklarım yok, beni özleyecek hayvanlarım yok ve ailem uzun zaman önce öldü.

Başımı salladım.

Kastian da gülümseyerek elimi tutuyor ve kalkmama yardım ediyor.

Yıllardır hiç olmadığım kadar rahat duruyorum, dizlerim ağrımıyor ve kalbim hafifliyor. Arkama bakıyorum ve bu diyarda geride bırakacaklarımı görüyorum. Yaşlı bir adam koltuğuna yaslanmış, uyuyormuş gibi yana kaymış.

İnsan bedenim ve ruhum artık dinlenebilir.

Kabuğuma bakarken gözyaşlarım tehdit ediyor. Bu bendim. İnsan aleminde sahip olduğum tek şey buydu. Başımı sallıyorum ve bakışlarımı Ölüm Tanrısı'na çeviriyorum. Gülümsüyor ve beni daha önce olmayan siyah bir kapıdan geçiriyor. İçinden buğu dökülüyor ve tenimi anında serinletiyor.

Bresian, aradaki yol.

Elodie'yi öldürdüğüm o geceden beri büyüünün içimde dolaştığını hissetmemiştim.

Onu takip etmekte tereddüt ettiğim için adımlarım duraksıyor. Kastian başını bana çeviriyor ve yana doğru eğiyor.

"Sorun nedir?"

"Eğer ortadan kaybolursam ya da bir şey olursa... Elodie'ye ne kadar üzgün olduğumu... ona yaptığım her şey için ne kadar pişman olduğumu söyler misin? Sana da. Herkesten." Başımı öne eğdim. Kalbimde bir korku var. Herkesle tekrar yüzleşebilir miyim bilmiyorum. Wren'in soğuk sözleri hâlâ ruhumu sızlatıyor. Ya öylece ortadan kaybolursam? Asla önemli olmamak için mi? Dişlerimi birbirine vuruyorum, dudağımdan kan geliyor.

Bir el omzuma sıkıca bastırıyor ve ben başımı kaldırmıyorum. Sadece içimi çektim.

"Bize kendin anlatabilirsin."

Ama ses Kastian'a ait değil.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve çenemi hızla kaldırıp bal rengi gözlerle buluşuyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve tüm vücudum titriyor.

"*Elodie.*"

Sesim yumuşak ve duygu dolu, göz kırpmamı ve vücuduma bir bakış atmamı sağlıyor. İçinde öldüğüm siyah üniformamı giyiyorum ve ellerim genç ve sonsuz, Yarının büyüyle parlıyor.

Yine *ben* oldum.

Gözlerim tereddütle onunkilere kayıyor. Bresian'ı örten sisin içinde yalnızız. Onu içime çekmek için sonsuz saniyeler harcıyorum. Bir ömür boyu hayalini kurduğum her şeyi içine almak için.

Koyu renk saçları, hatırladığımdan çok daha uzun olan zeytin teninin üzerinde dalgalanıyor ve yüzünde yumuşak bir ifade var. Gözleri nazik ve şefkat dolu. Kanatları yok ama yüz hatları hafif ve bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Gözlerimden akmaya başlayan yaşları kırıştıracak geçiriyorum.

Elodie ellerini yüzüme doğru kaldırıyor ve yanaklarımı usulca kavırıyor. "Seni özledim, Arulius. Pek çok gece güneşin doğmasını bekledim, beni sana bir gün daha yaklaştırsın diye."

Kalbim kırıldı. "Seni tekrar görmek için bir ömür boyu bekledim, aşkım. Sana tekrar kavuşabileceğimden emin değildim... ama tanrılar beni kutsadı." Gözleri yaşlarla doldu. Birbirimizi kucaklamak için çekiyoruz ve onu sıkıca sarıyorum, asla bırakmak istemiyorum.

"Biz de seni bekliyorduk," diye mırıldanıyor kulağıma, dudakları tenime değiyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Duygularımı daha fazla tutamıyorum ve hıçkırmaya başlıyorum.

"Beni unutmalıydın. Neden... Neden bunca zaman bekledin? Özlenmeyi ve yas tutmayı asla hak etmedim. Hiç var olmamalıydım," diye boğuluyorum.

Beni kendinden uzaklaştırıyor ve derin bir acıyla bana gülümsüyor. "Ama yine de varsın. Senin varlığın olmadan kaybolurdum, Arulius."

Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. O da beni aynı şiddetle öpüyor ve gözyaşlarımız elime damlıyor. Bir an için, sadece bir an için, sanki bir kez daha gökyüzündeyiz, bulutların arasında uçuyoruz ve yağmurumuzu buluyoruz. Yorgun ruhumu öpüyor ve beni yeniden onarıyor.

Birbirimizden uzaklaşıyoruz ve o başparmağını gözlerimin altına sürerek gözyaşlarımı siliyor. "Seni bekliyorlar." Dönüyor ve elimi çekiyor.

"Kim bekliyor?" Göğsüm daha önce hiç olmadığı kadar hafifliyor. Bu bana Yıldızlar ve Ay Işığı Denizi'nde uyandığım ilk günü hatırlatıyor.

Son sisin içinden geçip Yarının aydınlığına adım atıyoruz. Beni kör ediyor, irkilmeme ve gözlerimi kısarak Elodie'nin işaret ettiği yeri görmeye çalışmama neden oluyor. Işığı engellemek için elimi kaldırıyorum. Burası her zaman bu kadar parlak mıydı? Üç güneşin ışınları altında tenim uğulduyor.

Gözlerim alıştığında, kimin benim için burada olduğunu görüyorum. Hepsini görüyorum.

Hollow'lar, Murph ve Margo, kuyruklarını mutlulukla sallayarak yan yana duruyorlar. Violet ve Moro da burada; kollarını birbirlerine dolamış, sıcacık gülümsüyorlar. Kalpleri yeniden bir oldu.

Wren Hollow'unun sırtında oturuyor, başını bana doğru sallarken yüzünde hınzır bir sırıtma beliriyor, gözleri özür dileyen ve yıllar geçtikçe daha da bilgeleşen bir ifadeyle bakıyor. Kastian ve Rune Margo'nun yanında duruyorlar. Dreadius'un yanında beyaz saçlı, kıpkırmızı boynuzlu, sivri kulaklı ve ametist gözleriyle bana bakan on yaşlarında genç bir çocuk var. Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve bana doğru koşuyor. Marley de peşinden koşuyor, beni gördüğü için heyecanlı görünüyor. Tanrım, Yosun Serçesi bir yıldan daha fazla yaşlanmış gibi görünmüyor. Sanırım bazı ruhların genç kalması gerekiyor. Masum ve hafif.

Yürümeyi bırakıyorum, sanırım şoktan. Elodie'nin saçları rüzgârda savrulurken bana gülümseyerek bakıyor.

"Doğru, onunla henüz tanışmadınız. Fellius... O Aşk Tanrısı."

"Ve Hope." Derinden gelen bir ses tüylerimi diken diken ediyor ve North'un bir kenarda durduğunu görünce şok oluyorum. Savaş Tanrısı ile ölümüne dövuştüğümü hatırlayınca kanım donuyor. Yüz ifadem karşısında kaşlarını kaldırıyor ve gülerek başını geriye atıyor. Wren de birkaç kez kıkırdıyor. "O savaş doksan yıl önce sona erdi kardeşim. Seninle bir alıp veremediğim yok."

İçime bir rahatlama doluyor ve kaslarım gevşiyor.

Herkesi içime alıyorum. Hepsi çok sakın, memnun ve benim burada geçirdiğim zamandan çok farklılar. Belki de yarın güzel olabilir. Hayatım boyunca hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Bu, bu mutluluk.

Fellius bana doğru yaklaşıyor. Bej kanatları bir zamanlar Elodie'ninkilere benziyor ve ametist gözleri... Sanki kendi ruhumun bir parçasına bakıyor gibiyim.

Bana sarıldı ve mırıldandı, "Evine hoş geldin baba. Senin hakkında birçok hikâye duydum ve sonunda seninle tanışmaktan onur duyuyorum." Tüm kalbim içimde çarpıyor ve onu kollarımda tutuyorum. O benim diğerleriyle birleşmiş bir parçam gibi. Aşkım, dostlarım.

Bunu hak etmiyorum.

"Sorun ne, Arulius?"

Elodie'ye bakıyorum, o kadar büyük bir gururla gülümsüyor ki içim acıyor. Bakışları yüzümün her bir özelliğini okşuyor, sanki tekrar kaybolma ihtimalime karşı beni ezberliyor.

"Bir sorun yok." Kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Fellius büyük mor gözleriyle bana bakıyor, o kadar saf ve güzel ki gerçek olduğuna inanamıyorum. "Bulutlarda biraz zaman geçersen iyi olur."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve o da şaşkınlığımı hemen anlıyor.

"Yağmura ve güneşe ihtiyacınız var..." Fellius bir an için cümlesinin geri kalanını kaybetmiş gibi düşünür.

"Yaşadığını hissetmek için," diyor Elodie arkamızdan.

Fellius başını sallar ve gülümser. "Eğer üzgünsen seni hemen iyileştirir." Küçük kanatlarını açıyor. Mükemmel krem rengindedirler.

Elodie'ye bakıyorum, damarlarımda dolaşan kederle gözlerim onun sırtına kayıyor. "Kanatlarını kaybettin

."

Elodie gülümser ve auradan yapılmış altın kanatlarını açar. Güneş gibi yanarlar ve Nefes kesici. Diyarlardaki her şeyden daha güzel bir tanrıça.

"Birkaç numara öğrendim." Gözleri sevgiyle Kuzey'e kayıyor ve o da sırtarak auradan yapılmış oniks yarasa kanatlarını açıyor ve kolayca kumral gökyüzüne doğru uçuyor. Kadın gülererek onu takip ediyor, Fellius da peşinden hızla uçuyor. Kastian da gökyüzüne yükseliyor, altın uçlu siyah kanatları onu uçabildiğimi hiç hatırlamadığım kadar yükseğe taşıyor.

Bir an izliyorum, altın kanatlarımı geriyorum ve bulutların arasında bir zamanlar olduğu gibi kolayca süzülüp süzülemeyeceğimi merak ediyorum.

Wren yanıma geliyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Biliyorsun, Fellius sen öldükten hemen sonra Yaratıcı tarafından yaratıldı." Kaşlarımı kaldırıyorum ve Selvi devam ediyor: "Yaratıcı, *gösterdiğimiz sevgi eylemlerinden, yaptığımız fedakârlıklardan ilham aldığını* söyledi. Ve sonunda, Ritim'i kurtaran çocuk oldu." Dördünün gökyüzünde oynaşmasını izlerken kehribar rengi gözleri ısınıyor.

"Ben sadece yapabileceğim kadarını feda ettim. Çok daha fazlasını borçluyum."

Wren kaşlarını çatıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Bunun doksan yıl geç olduğunu biliyorum ama sana söylediklerim için özür dilerim. Sen bize aitsin ve borcunu çoktan ödedin dostum." Omzumu sıktı.

Başımı eğiyorum. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Göğsüm hafif, vicdanım rahat ve umutlarım yüksek.

Rune, Wren'in yanında durur ve başını gökyüzüne doğru sallar. "Devam et. O küçük serseri Greysil'in tüm bahçesini öldürdüğü için bir ay cezalı, bu yüzden onunla uçmanın tadını çıkarsan iyi edersin. Bu onun tek günlük izni."

Gülüyorum ve gökyüzüne doğru havalanıyorum. Kanatlarım güçlü ve beni özlediğim gibi gökyüzüne taşıyor

bir ömür boyu yapmaları için. Felliuss'un etrafında dönüyorum ve Elodie'yi havada yakalıyorum. Kıkırdıyor ve ben de onu kollarımla sıkıca kavrıyorum.

"*Aşk...* Cevap hep buydu, değil mi?" Dudaklarımı onunkilere bastırarak nefes nefese söylüyorum. am duyularımı dolduruyor ve o gülüyor. Tüylerim onun altın ışığını yansıtırken göz kamaştırıyor ve nefesim ciğerlerimin derinliklerinde kıvrılıyor.

Sesi sadece bir fısıltı, ama yine de tüm Yarın'da ınlayabilir. "Her zaman, aşkım."

Pine Hollow Serisi Son.

Yarın yaşamaya devam edecek!

Pine Hollow Serisi sona ermiş olabilir, ancak Yarının dünyasında geçen daha pek çok hikaye olacağından emin olabilirsiniz. Bazı yan karakterler için şimdiden planladığım birkaç bağımsız kitap var ve kim bilir gelecekte başıma neler gelecek.

Şimdilik, bu dünyanın ilk tek başına kitabının adını açıklayacağım...

Alemlerin Ritmi
-Orijinal Hikaye.

2024'te geliyor

Teşekkür

Bu benim için çok duygusal bir yolculuk oldu.

Öncelikle beni desteklemeye devam eden ve anlattığım hüznü, karanlık hikayeleri seven tüm okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Siz olmasaydınız burada olamazdım ve ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez.

Yolculuğumun başından beri bana inananlara teşekkür etmek istiyorum. Hiç kitabı olmayan bir ilk yazar olmak kolay değil. Bu yüzden benden hiç şüphe etmeyenlere: kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Okurlarıma teşekkür etmek istiyorum. Eleştirileriniz beni her zaman şaşırtıyor ve yazmak için kalbimdeki ateşi yeniden alevlendiriyor. Sizler yayıncılık sürecinin çok büyük bir parçasısınız ve her birinizi çok seviyorum.

Yayınladığım her kitapta beni daha iyi ve daha güçlü yazmaya iten editörüm Leanne'e teşekkür ederim. Senin içgörü ve bilgeliğin olmasaydı kaybolurdum.

Beta okuyucum Jay'e ilk taslağı okuyan ilk asker olduğu için teşekkür ederim. Hikâyemin tamamen dağınık olmadığına inanmamı sağladın ve eklenmesi eğlenceli olacak şeylere işaret ettin!

Düzeltilme okuyucum Cierra'ya bu kadar keskin gözlü ve hassas olduğu için teşekkür ederim. Yakaladığın en küçük şeylere bile hayret ediyorum ve kitabımın bunun için daha iyi olduğunu biliyorum!

Beni kurumsal dünyayı terk etmeye ve hayallerime dalmaya ikna ettiği için eşime teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

K. M. Moronova çok karanlık fikirli bir yaratıktır. Öncelikle trajik ve hüzünlü -genellikle akıl hastası karakterler içeren- karanlık romantizm kitapları yazıyor. Montana ormanlarında yaşıyor ve sadece zihninde macera arzuluyor. Çoğu gün kahve içerken ve çiçekleri kuruturken hüzünlü şarkılar dinlerken bulunabilir. Güneş battığında dizüstü bilgisayarını çıkarır ve tüm dertlerini yazar. Ayrıca karakterlerinin aşırı miktarda hayran sanatını çizme konusunda da yetenekli.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.